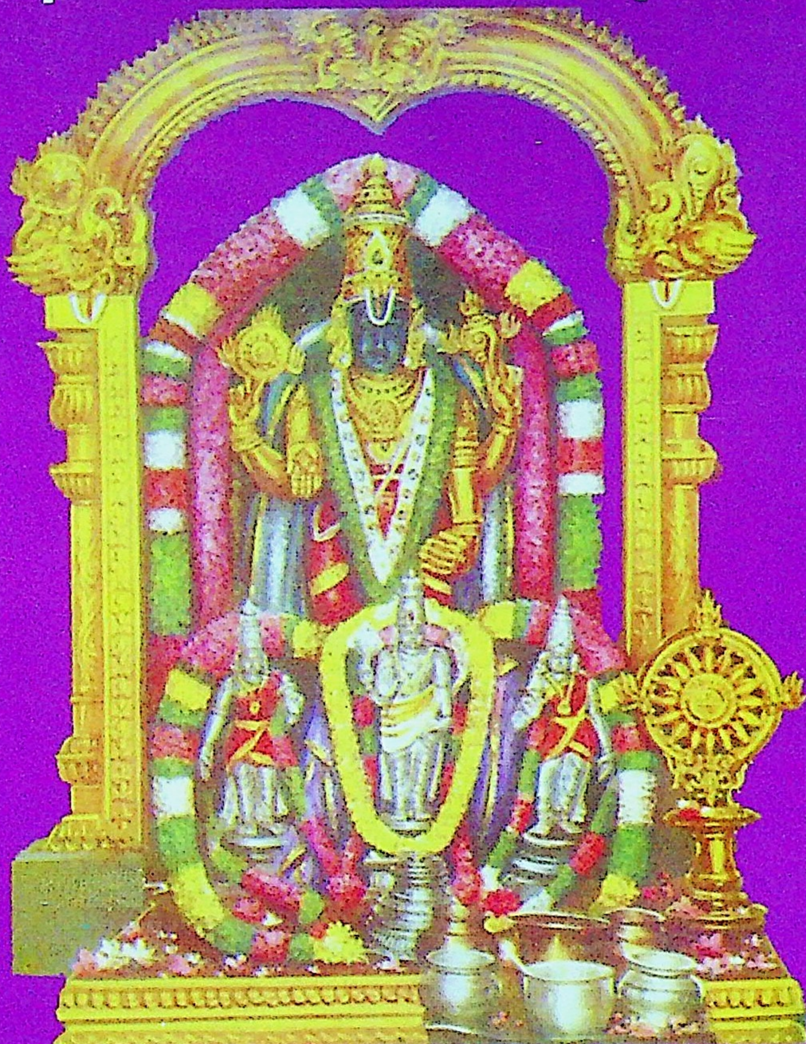
॥ नित्यार्चनविधिः ॥

நித்யார்ச்சன விதி:

தஞ்சாவூர் மகாராஜா சரபோஜியின்

சரசுவதி மகால் நூலகம்

தஞ்சாவூர்.

Thanjavur Sarasvati Mahal Series No.355

|| श्रीः ||

ஸ்ரீமத்விகனஸமஹாகுரவே நம:

|| नित्यार्चनविधिः ||

நித்யார்ச்சனவிதி:

பதிப்பாசிரியர்:

ஸ்ரீவைகானஸ பகவத் சாஸ்த்ர ப்ரவீண, ஆகம விசாரத,
ந்யாய சிரோமணி

எஸ். சுதர்சன், எம். ஏ., பி. எல். ஐ. எஸ்.,
நூலகர் நிலை II
சரசுவதி மகால் நூலகம், தஞ்சாவூர்.

தஞ்சாவூர் மகாராஜா சரபோஜியின்
சரசுவதி மகால் நூலகம்,
தஞ்சாவூர்

2007)

(விலை : ரூ. 70-00

நூற்பதிப்பு விளக்கக் குறிப்பு

நூற்பெயர்	:	நித்யார்ச்சன விதி:
பதிப்பாசிரியர்	:	எஸ் சுதர்சன், எம். ஏ., பி. எல்., ஐ. எஸ்.,
வெளியிடுபவர்	:	இயக்குநர், சரசுவதி மகால் நூலகம்
வெளியீட்டு எண்	:	355
மொழி	:	சமஸ்கிருதம் - தமிழ்
பதிப்பு	:	மூன்றாம் பதிப்பு
வெளியீட்டு நாள்	:	2007
தாள்	:	19.9 கி. கி. சேஷசாயி
நூல் அளவு	:	25 x 19 செ. மீ.
பக்கங்கள்	:	162
படிகள்	:	500
எழுத்து	:	16 - 12 புள்ளி
அச்சிட்டோர்	:	சரசுவதி மகால் அச்சகம்
புத்தகக்கட்டு	:	மெலிந்த அட்டை
பொருள்	:	நித்ய பூஜைமுறை
விலை	:	ரூ. 70-00

வெளியீட்டாளர் முகவுரை

பன்மொழிச் சுவடிகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு தனிச் சிறப்புடன் விளங்கும் தஞ்சாவூர் சரசுவதி மகால் நூலகம், அதன்கண் அமைந்துள்ள அரிய சுவடிகளை நூல்களாக வெளியிடும் பணியை தொய்வில்லாமல் தொடர்ந்து செய்து வருவது குறிப்பிடத் தகுந்தது.

இச்சீரிய பணியின் தொடர்ச்சியாக சமஸ்கிருதத் துறையிலிருந்து 2001ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் பதிப்பாக மலர்ந்து , தற்சமயம் மூன்றாம் பதிப்பாக மலரும் **நித்யார்ச்சனா விதி** என்னும் இந்நூல் மந்த்ர பாகத்துடன் வெளிவருகின்றது.

கர்மகாண்டம், ஞானகாண்டம் என இருவகையாகப் பிரிக்கப்பட்ட வேதங்களும் அவற்றின் வழிவந்த நூல்களும் மனித உயிர்கள் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கான பல நெறிகளைக் கூறுகின்றன. வேதங்கள் துதிவடிவாகவும், தனி எழுத்து வடிவாகவும், கூட்டெழுத்து வடிவாகவும் உள்ளன. இவை யாவும் இறைவனை வழிபடுவதற்கான மந்த்ரங்கள் எனப்படும். எது மனனம் செய்யப்படுவதால் (திரும்பத் திரும்ப சொல்லப்படுவதால்) புறப்பகை, அகப்பகையிலிருந்து காப்பாற்றப்படுகிறதோ அதுவே மந்தம் எனப்படும். இதனையே தொல்காப்பியம் "நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளர்ந்த மறைமொழி தானே மந்த்ரம்" என்ப (சூத்திரம், 490 செய்யுளியல்) என்று கூறுகிறது. மந்த்ரம் எனப்படுவது ஒலி வடிவானதால் நிரந்தரமானது.

இப்படி நித்யமான வேத மந்த்ரங்களைக்கொண்டு தினசரி பூஜையை செய்வதற்காக உள்ள வைணவ ஆகமமான ஸ்ரீவைகானஸத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள மூலத்தையும் (வேதபாகம் மற்றும் க்ரியாவளியை) செய்முறையையும் அனைவரும் படித்துப் பயன்பெறும் பொருட்டு இந்நூல் தமிழ் ஒலி மற்றும் மொழி பெயர்ப்புடன் வெளிவருவது குறிப்பிடத்தக்கது. சுவடியிலிருந்து இந்நூலைச் சிறப்புடன் பதிப்பித்து வழங்கிய முன்னாள் சமஸ்கிருத பண்டிதரும், தற்பொழுது இந்நூலக நூலகருமான (நிலை 2) திரு. எஸ். சுதர்சன் அவர்களுக்கு என் பாராட்டுக்கள்.

இத்தகைய நூல்களை அதிக அளவில் அச்சுருவாக்கும் சரசுவதி மகால் நூலக நிருவாக அதிகாரி மற்றும் வெளியீட்டு மேலாளர் பொறுப்பு வகிக்கும் சைவத் தமிழ்ப் புலவர் திரு. சாமி. சிவஞானம், எம். ஏ., அவர்களுக்கும், நூலகக் கணினிப் பிரினருக்கும் மற்றும் இந்நூல் நன்முறையில் வெளிவர துணைநின்ற அனைவருக்கும் என் நன்றி. இத்தகைய அரிய நூல்களை நன்முறையில் வெளிக்கொணர நிதியுதவி நல்கும் மைய அரசுக்கும் என் நன்றி.

தஞ்சாவூர்
23 -7-2007

ந. முத்துக்கருப்பன், எம். ஏ.,
மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர் (பொ.)
மற்றும் இயக்குநர்,
சரசுவதி மகால் நூலகம்.

|| श्रीः ||

|| श्रीविखनसमहागुरवे नमः ||

முன்னுரை

देवराज दयापात्रं धीभक्त्यादि गुणार्णवम् ।
भृग्वादि मुनिभिर्मान्यं वन्दे श्रीविखनोमुनिम् ॥

कमलाधव करुणारस तटिनी कलशाब्धि
विमलाशय ममलानघमूर्ति विगतार्तिम् ।
अजपूर्वजमरुणाम्बुज चरणं मम शरणं
भजमानस विखनोमुनि वरदेशिकमनिशम् ॥

தேவராஜ தயா பாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம் ।
ப்ருக்வாதி முநிபிர்மாந்யம் வந்தே ஸ்ரீவிகனோ முநிம் ॥

கமலாதவ கருணாரஸ தடினீ கலசாப்திம்
விமலாசய மமலாநக மூர்த்திம் விகதார்த்திம் ।
அஜ பூர்வஜ மருணாம்புஜ சரணம் மம சரணம்
பஜ மானஸ விகனோமுநி வரதேசிக மநிசம் ॥

விஷ்ணு ஆலயங்களில் பூஜை முறைகள் இரண்டு விதமாக உள்ளது. அவை முறையே ஸ்ரீவைகானஸம், ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரம் என்பதாகும்.

ஸ்ரீவைகானஸம் என்பது விகனஸ முனியால் உபதேசக்ரமமாக சொல்லப் பெற்றதாகும். இந்த பாரம்பரியத்தில் வந்தவர்கள் வைகானஸர்கள் எனப்படுவர்.

"विशुद्धा वैदिकाचारा आलयार्चन भागिनः ।"

"விசுத்தா வைதிகாசாரா ஆலயார்ச்சன பாகிந: ।

என்று விகனஸாசார்யன் ஸ்தோத்ர பாடத்தில் சொல்லியுள்ளது போல வைகானஸர்கள் அனைவரும் கோவில் (பெருமாள்) திருவாராதன கைங்கர்யத்திற்காகவே ஏற்பட்டவர்கள்.

நி — i

வைகானஸ ஆகமத்தின் தனிச்சிறப்பு :

வைகானஸ ஆகமத்தை *உபதேச ரூபமாக விகனஸரானவர் ப்ருகு, அத்ரி, காச்யபர், மரீசி ஆகிய நான்கு சிஷ்யர்களுக்கும் அனுக்ரஹித்தார். இந்த வைகானஸ ஆகமத்தில் தேவாலயம் திறப்பது முதல் பூஜை முடிந்து கதவைப் பூட்டுவது வரை அனைத்து கர்மாக்களுக்கும் மந்த்ரங்கள் கூறப்பட்டு உள்ளன.

(எ. கா.) (i) ''நிரஸ்தகும் ரக்ஷ' த்யந்த்ரிகாந்யா தாய

(ii) ''ஹிரண்யபாணி''மிதி கவாடே ஸம்யோஜ்ய

(iii) ''திவம் விஷ்ருணோத்''விதி கவாடமுத்காடயதி
உள்ளே சென்று பூஜைகள் அனைத்தும் முடித்த பிறகு ...

(iv) ''ஸூர்யஸ்த்வாபுரஸ்தாத்'' இதி கவாடம் பந்தயதி

(i) ''நிரஸ்தகும் ரக்ஷத்'' எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி சாவியை எடுக்க வேண்டும்.

(ii) ''ஹிரண்ய பாணிம்'' எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி சாவியை கதவில் சேர்க்க வேண்டும்.

(iii) ''திவம் விஷ்ருணோது'' எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி கதவைத் திறக்க வேண்டும்.

பூஜை முடிந்த பிறகு, (iv) ''ஸூர்யஸ்த்வா'' எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி கதவைப் பூட்ட வேண்டும். இதன் மூலம் இவ்வாகமத்தில் மந்த்ரமில்லாமல் ஒரு கர்மாவும் இல்லை என்பது தெளிவு.

வைகானஸ ஆகமத்தின் தோற்றம் :

முதலில் இந்த ஆகமத்தைத் தோற்றுவித்த விகனஸாசார்யனின் அவதாரத்தைப் பற்றி சற்று நோக்கிவிட்டு பிறகு ஆகமத்தின் தோற்றத்தைக் காண்போம்.

---

* **अबोधयदिदं शास्त्रं सार्धकोटि प्रमाणतः ।**

அபோதயதிதம் சாஸ்த்ரம் ஸார்த்தகோடி ப்ரமாணத: ।

பொருள்: 1½ கோடி க்ரந்த ப்ரமாணமுள்ள இந்த சாஸ்த்ரம் (உபதேசரூபமாக) அறியப்பட்டது.

* "स्वायम्भुव मनोर्काले युगादौ शुक्लवत्सरे"
श्रवणे श्रावणे शुक्लपूर्णिमा सोमवासरे ।
सिंहलग्नेन संयुक्ते विखनाः प्रापनैमिशम् ॥

"ஸ்வாயம்புவ மநோர்க்காலே யுகாதௌ சுக்லவத்ஸரே"
ச்ரவணே ச்ராவணே சுக்லபூர்ணிமா ஸோமவாஸரே ।
ஸிம்ஹலக்னேன ஸம்யுக்தே விகனா: ப்ராபனைமிசம் ॥

யுகத்தின் முதலான க்ருத யுகத்தில், பதினான்கு மந்வந்த்ரங்களில் முதல் மந்வந்த்ரமான ஸ்வாயம்புவ மனுவின் காலத்தில், மூன்றாவது வருடமான சுக்ல வருஷத்தில், ஆவணி மாதத்தில், ச்ரவண நக்ஷத்திரத்தில், சுக்லபக்ஷத்தில், பௌர்ணமி திதியில், திங்கட்கிழமையன்று விகனஸாசார்யன் நைமிசாரண்யத்தை அடைந்தார். இவர் பகவான் ஸ்ரீமந்நாராயணனின் மானஸ புத்ரராவார். ஆதலால் விகனஸாசார்யனுக்குத் தாய் - தந்தையர்கள் மஹாலக்ஷ்மியும், ஸ்ரீமந்நாராயணனும் ஆவார்கள். ஸூர்யனும் - சந்த்ரனும் இவரது இருகண்கள். இவர் கிரீடமும், மணிகுண்டலங்களும் தரித்திருந்தார். இவருக்கு நான்கு திருக்கரங்கள். ஒவ்வொன்றிலும் முறையே சக்ரம், சங்கு, பத்மம் தரித்திருந்தார். மேலும் இவருக்கு தண்டம், கமண்டலம், மான்தோல் ஆஸநம் ஆகியவையுமுண்டு. இத்தகைய லக்ஷணங்களுடன் கூடிய விகனஸாசார்யன் மிகுந்த தேஜஸ்ஸுடன் திகழ்ந்தார். இவரால் உபதேச ரூபமாக அனுக்ரஹிக்கப்பட்ட இந்த வைகானஸ ஆகமம் மிகவும் தொன்மையானது. இதற்கு பாரதமும், அத்ரிஸம்ஹிதையும் சான்று பகர்கின்றன.

[1] वेदानां व्यसनादर्वाक्प्राग्रूपं मिलितं तु यत् ।
तां तु वैखानसीं शाखामिति ब्रह्मविदो विदुः ॥

வேதானாம் வ்யஸநாதர்வாக்ப்ராகரூபம் மிலிதம் து யத் ।
தாம் து வைகானஸீம் சாகாமிதி ப்ரம்மவிதோவிது: ॥

வ்யாஸரால் வேதமானது நான்காகப் பகுக்கப்படுவதற்கு முன்பு (வேதங்கள் அனைத்தும் ஒன்றாக இருந்தபொழுதே) தோன்றியது இந்த வைகானஸ சாகை (வைகானஸ ஆகமம்)

---

* मरीचि आनन्द संहिता – सप्तदश पटलः ।
மரீசி ஆனந்த ஸம்ஹிதை — பதினேழாவது படலம்.

1 भारतम् – பாரதம்.

[1] "मूलं सर्वागमानाञ्च पुराणानां तथैव च ॥"

"மூலம் ஸர்வாகமானாஞ்ச புராணானாம் ததைவ ச ।"

எல்லா ஆகமங்களுக்கும், புராணங்களுக்கும் (இந்த வைகானஸ ஆகமமே) மூலம் என்று தெளிவாகிறது.

இவ்வளவு பழமைவாய்ந்த இந்த வைகானஸ ஆகமத்தை அடியொற்றி வருபவர்கள் வைகானஸர்கள் எனப்படுவர்.

வைகானஸர்கள் பற்றி :

அர்ச்சாரூபியாய் பூலோகத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பகவான் ஸ்ரீமந் நாராயணனை அர்ச்சிப்பதே அர்ச்சகனின்* பணியாகும். பகவானைத் தரிசிக்க வரும் பக்தர்களிடம் அன்பு காட்டி, இறைவனுக்கு அவர்களுக்காக (பக்தர் களுக்காக) பூஜைசெய்து, அவர்களின் மனக்குறை நீங்கி நிம்மதியுடன் செல்லச் செய்வதும் அர்ச்சகர்களின் கடமையாகும். இறைவனை நாடிவரும் அனைவரையும் சமமாகக் கருதி அர்ச்சிக்க வேண்டும். பகவானின் கைங்கர்ய பரமாகவே எப்பொழுதும் செயல்படவேண்டும். இவ்வாறு கைங்கர்யம் செய்யும் அர்ச்சகர்கள் மீண்டும் பிறப்பதில்லை. அவருக்கு இணை எவருமில்லை.

விகனஸாசார்யனுக்கு "விகனோமுநி" என வழங்குவது பொருந்துமா ?

விகனஸாசார்யனை "விகனோமுநி" என வழங்குவது பொருந்தும். "முநி" என்ற நிலையை அடைய சில கர்மாக்களைச் செய்திருக்கவேண்டும் என்று வைகானஸ க்ருஹ்ய ஸூத்திரம் உரைக்கிறது.

निषेकादाजातकात् संस्कृतायां ब्राह्मण्यां ब्राह्मणात् जातमात्रो मात्रः ।

நிஷேகாதா ஜாதகாத் ஸம்ஸ்க்ருதாயாம் ப்ராம்மண்யாம்
ப்ராம்மணாத் ஜாதமாத்ரோ மாத்ர: ।

நிஷேகம் முதலான 18 ஸம்ஸ்காரங்களும் முறையே செய்யப்பட்ட ப்ராம்மணனுக்கும், பெண்ணிற்கும் பிறந்த குழந்தைக்கு "மாத்திரை" என்று பெயர்.

---

1 अत्रि संहिता – அத்ரி ஸம்ஹிதா.

"வைகானஸர்கள் பற்றி" என்ற தலைப்பில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள செய்திகள் அனைத்தும் "அர்ச்சகன் யார் ?" என்ற கவிதையின் தொகுப்பாகும்.

* அர்ச்சகன் யார்? by கடுக்கலூர் S. ரகுவீரபட்டாச்சாரியார். M.A., M.A., M.Ed., ஸ்ரீவைகானஸ அர்ச்சக பெனிபிட் சொசைடி, வெள்ளி விழா மலர், 1981.

अथ निषेकादि संस्कारान् व्याख्यास्याम: —

ऋतुसङ्गमन, गर्भादान, पुंसवन, सीमन्त, विष्णुबली, जातकर्म, उत्थान, नामकरण, अन्नप्राशन, प्रवासागमन, पिण्डवर्धन, चौल, उपनयन, पारायणव्रतबन्ध, विसर्ग, उपाकर्म, समावर्तन, पाणिग्रहणानीत्यष्टादश संस्कारा: शारीरा: ।

அத நிஷேகாதி ஸம்ஸ்காரான் வ்யாக்யாஸ்யாம: —

நிஷேகம் முதலியவற்றின் விளக்கத்தைக் கூறுகிறேன், ருது ஸங்கமனம், கர்பாதானம், பும்ஸவநம், ஸீமந்தம், விஷ்ணுபலி, ஜாதகர்மம், உத்தானம், நாமகரணம், அன்னப்ராசனம், ப்ரவாஸாகமனம், பிண்டவர்தனம், சௌளம், உபநயனம், பாராயணவ்ரதபந்தம், விஸர்கம், உபாகர்மம், ஸமாவர்தனம், பாணிக்ரஹணம் என்பதாக 18 ஸம்ஸ்காரங்கள் சரீரத்திற்காகச் சொல்லப்பெற்றன.

उपनीत सावित्र्यध्ययनाद्ब्राह्मण: ।

உபநீத ஸாவித்ர்யத்யயனாத் ப்ராம்மண: ।

உபநயனமான பிறகு ஸாவித்ரீ ஜபம் செய்பவன் "ப்ராம்மணன்"

वेदमधीत्य शारीरै: आपाणिग्रहणात् संस्कृत: पाकयज्ञैरपियजन् श्रोत्रिय: ।

வேதமதீத்ய சாரீரை: ஆபாணிக்ரஹணாத் ஸம்ஸ்க்ருத:
பாக யக்ஞைரபியஜன் ச்ரோத்ரிய: ।

வேதாத்யயனம் செய்து முடித்து, ஸாவித்ர்யாதி வ்ரதங்கள் முடித்து விவாஹம் செய்துகொண்டு, ஏழுபாக யக்ஞங்களையும் செய்தவருக்கு "ச்ரோத்ரியர்" என்று பெயர்.

स्थालीपाक, आग्रयण, अष्टका, पिण्डपितृयज्ञ, मासिश्राद्ध, चैत्र, आश्वयुजी इति सप्त पाक यज्ञा: ।

ஸ்தாலீபாகம், ஆக்ரயணம், அஷ்டகா, பிண்டபித்ருயக்ஞம், மாஸி ச்ராத்தம், சைத்ரம், ஆச்வயுஜீ என்பதாக பாக யக்ஞங்கள் ஏழு வகைப்படும்.

स्वाध्याय परश्च आहिताग्नि: हविर्यज्ञैरप्यनूचान: ।

ஸ்வாத்யாய பரச்ச ஆஹிதாக்னி: ஹவிர்யஜ்ஞைரப்யனூசான: ।

நி — ii

பொருள்: தனது வேதபரமாக (ஆஹிதாக்னியாக* இருந்துகொண்டு) அணையாத அக்னி ஸம்பத்து உடையவரும், ஏழு ஹவிர் யக்ஞங்களையும் செய்தவருக்கு "அனூசானர்" என்று பெயர்.

अग्न्याधेय, अग्निहोत्र, दर्शपूर्णमास, आग्रयणेष्टि, चातुर्मास्य, निरूढ पशुबन्ध, सौत्रामणीति सप्तहविर्यज्ञाः ।

அக்ன்யாதேயம், அக்னிஹோத்ரம், தர்சபூர்ணமாஸம், ஆக்ரயணேஷ்டி சாதுர்மாஸ்யம், நிரூட பசுபந்தம், ஸௌத்ராமணி என்பதாக ஹவிர்யக்ஞங்கள் ஏழாகும்.

सोम यज्ञैरपि भ्रूणः । ஸோம யக்ஞைரபி ப்ரூணா: ।

மேலும் ஸோம யக்ஞங்களையும் செய்தவருக்கு 'ப்ரூணர்' என்று பெயர்.

अग्निष्टोम, अत्यग्निष्टोम, उक्थ्य, षोडशी, वाजपेय, अतिरात्र, अप्तोर्याम इति सप्त-सोम यज्ञाः ।

அக்னிஷ்டோமம், அத்யக்னிஷ்டோமம், உக்த்யம், ஷோடசீ, வாஜபேயம், அதிராத்ரம், அப்தோர்யாமம் என்பதாக ஸோம யக்ஞங்கள் ஏழு வகைப்படும்.

ब्रह्मयज्ञ, देवयज्ञ, पितृयज्ञ, भूतयज्ञ, मनुष्ययज्ञ इति पञ्चानां अहरहनुष्ठानम ।

ப்ரம்ம யக்ஞம், தேவ யக்ஞம், பித்ரு யக்ஞம், பூத யக்ஞம், மனுஷ்ய யக்ஞம் என்ற இந்த ஐந்துவித யக்ஞங்களும் தினமும் செய்யவேண்டியவை. எனவே இவையனைத்தையும் ஒரே யக்ஞமாகக் கணக்கில் கொள்ள வேண்டும்.

संस्कारैरेतैरुपेतैः नियम यमाभ्यां [1] ऋषिकल्पः ।

ஸம்ஸ்காரைரேதைருபேதை: நியம யமாப்யாம் ரிஷிகல்ப: ।

---

* ஆஹிதாக்னி: — ஜ்வலிக்கின்ற அக்னி.

1. नियमप्रभेदाः — तपः, सन्तोषः, आस्तिक्यं, दानं, विष्णुपूजा, वेदार्थश्रवणं, कुत्सितकर्मसुलज्जा, गुरूपदेशश्रद्धा, मन्त्राभ्यासः, होमः इति दशधा भवन्ति ।

நியமத்தின் விதங்கள் — தவம், சந்தோஷம், ஆஸ்திகம், தானம், இறைவழிபாடு, வேதார்த்தங்களைக் கேட்டல், கெட்ட காரியத்தைச் செய்வதில் வெட்கம், குரு உபதேசத்தில் ஈடுபாடு, ஜபம், ஹோமம் என்பதாக நியமம் பத்து விதமாகும்.

முன் சொல்லப்பட்ட 18 ஸம்ஸ்காரங்களும் 22 யக்ஞங்களுமாக சேர்ந்து 40 ஸம்ஸ்காரங்கள். இவை அனைத்தையும் செய்து, [1]யம, நியமங்களைக் கடைப்பிடிப்பவருக்கு ''ரிஷிகல்பர்'' என்று பெயர்.

[2] साङ्ग चतुर्वेदतपोयोगादृषिः ।

ஸாங்க சதுர்வேத தபோ யோகாத்ருஷி: ।

ஆறு அங்கங்களுடன் சேர்ந்த நான்கு வேதங்களையும் அத்யயனம் செய்து, தவ வலிமையும் பெற்றுத் திகழ்பவருக்கு "ரிஷி:" என்று பெயர்.

नारायण परायणो निर्द्वन्द्वो मुनिः ।

நாராயண பராயணோ நிர்த்வந்த்வோ முநி: ।

யாதொன்றிலும் பற்றில்லாமல் ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஒருவனையே சரணைப் பற்றுகின்றவருக்கு ''முநி:'' என்று பெயர்.

இவையனைத்தும் விகனஸாசார்யரிடத்து நிரம்பியிருந்தமையால் அவரை ''விகநோமுநி'' என்று சிஷ்யர்கள் அழைத்தனர்

நித்யார்ச்சனா விதி பற்றி:

பகவான் ஸ்ரீமந் நாராயணன் பல அவதாரங்களை எடுத்தார் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. அவ்வாறு அவதாரம் செய்த உருவத்தை அர்ச்சா ரூபமாய் (சிலை வடிவாய்) ஆங்காங்கு (ஆலயங்களில்) எழுந்தருளச் செய்து அம்மூர்த்தங்களுக்கு தினமும் ஆராதனை (பூஜை) செய்ய வேண்டும். இப்படி தினந்தோறும் செய்கின்ற பூஜையையே ''நித்யார்ச்சனம்'' என்பர்.

முன்பக்கத் தொடர்ச்சி

यमप्रभेदाः — अहिंसा, सत्यं, अचौर्यं, गृहस्थस्य स्वदारनिरतिः, अन्येषां सर्वत्र मैथुनत्यागः, दया, आर्जवं, क्षान्तिः, धैर्यं, मिताशनं इति दशधा भवन्ति ।

யமத்தின் விதங்கள் — அஹிம்சை, சத்யம், திருடாமை, வரையறுக்கப்பட்ட இல்லறம், பிறன்மனை நோக்காதிருத்தல், தயை, ஆர்ஜவம், பொறுமை, உறுதி, மிதாகாரம் (அளவான உணவு உட்கொள்ளல்), என்பதாக யமம் பத்து விதமாகும்.

2. ''शिक्षाकल्पोव्याकरणं निरुक्तं छन्दो ज्योतिषमिति''

''சிக்ஷா கல்போ வ்யாகரணம் நிருக்தம் சந்தோ ஜ்யோதிஷமிதி''

(முண்டகோபநிஷத்)

சிக்ஷா, கல்பம, வ்யாகரணம், நிருக்தம், சந்தஸ் ஜ்யோதிஷம் என்ற ஆறும் வேதத்தின் அங்கங்களாகும்.

"ஆராதனானாம் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணோராராதனம் பரம்" என்று அர்ச்சனா நவனீதத்தில் சொல்லப்பெற்றது போல பூஜைகளில் சிறந்தது விஷ்ணு பூஜையே. ஏனெனில் "விஷ்ணுஸ்ஸர்வேஷாமதிபதி:" விஷ்ணுவே அனைத்திற்கும் அதிபதி என்று வேதம் கூறுகிறது. எனவே அனைத்திற்கும் தலைவனான விஷ்ணுவை ஆராதனை செய்ய வைகானஸ ஆகமத்தைத் தோற்றுவித்த விகனஸாசார்யனின் சிஷ்யர்களான "ப்ருக்வத்ரி காச்யப மரீசி" ஆகியோரின் நித்யார்ச்சன விதியின் சிறப்பைச் சற்றுக் காண்போம்.

மரீசி: மரீசி மஹரிஷியால் சொல்லப்பெற்ற ஆனந்த ஸம்ஹிதையில் விமானார்ச்சன கல்பத்தில் நாற்பத்தோராவது படலமாக "நித்யார்ச்சன விதி"யானது அமைந்துள்ளது. "விமானார்ச்சன கல்பம் என்னும் நூல் உரை நடை வடிவிலமைந்தது. மற்ற மூன்று சிஷ்யர்களான ப்ருகு, அத்ரி, காச்யபர் ஆகியோரால் சொல்லப்பெற்ற நித்யார்ச்சன விதியை நோக்கும் போது இவரால் (மரீசியால்) சொல்லப்பெற்ற இந்த நித்யார்ச்சன விதி மிகவும் தெளிவாகவும், அனைத்து கர்மாக்களும் சொல்லப் பெற்றுள்ளதாயும் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்.

காச்யபர்: விகனஸாசார்யனின் சிஷ்யர்கள் நால்வரில் இவரும் ஒருவர். இவரால்(காச்யபரால்) சொல்லப்பெற்ற ஸம்ஹிதையில் "ஞான கண்டத்தில்" அறுபத்தொன்பது, எழுபது ஆகிய இரு அத்யாயங்களில் உரை நடை வடிவில் "நித்யார்ச்சன விதி"யானது அமைந்துள்ளது. மற்ற மூன்று ரிஷிகளைப் போலவே "ப்ரதத் விஷ்ணு:" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி தேவாலயத்தை ப்ரதக்ஷிணம் செய்வது முதல் தொடங்கி நித்ய திருவாராதனம் முடித்து பலி சாதித்து முடித்துவிட்டு. திருவாராதனத்தின் தொடக்கத்தில் மற்ற பேரங்களுக்கு த்ருவ பேரத்திலிருந்து சக்தியை ஆவாஹனம் செய்தவற்றை திரும்பவும் த்ருவ பேரத்திலேயே ஆரோபணம் செய்யச் சொல்லி விட்டு பிறகு கதவைப் பூட்டுவதற்கான மந்திரத்தைச் சொல்லியுள்ளார். நித்யார்ச்சன விதியைப் பொறுத்தவரை இது ஒரு சிறப்பம்சமாகும். இவரால் சொல்லப்பெற்ற "நித்யார்ச்சன விதி" இரத்தினச் சுருக்கமாக உள்ளது எனில் அது மிகையாகாது.

ப்ருகு: ப்ருகு மஹரிஷியால் சொல்லப்பெற்ற ஸம்ஹிதையில் க்ரியாதிகாரத்தில் "நித்யார்ச்சனா விதி"யானது ஒன்பதாவது அத்யாயமாகத் தனிச் சிறப்புடன் அமைந்துள்ளது. கௌதுகர் முதல் பலிபேரம் வரையிலான பஞ்ச பேரத்தையும் கருவறையில் எந்தெந்த இடத்தில் எழுந்தருளச் செய்ய வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அடுத்து, த்ருவ பேரத்திற்கும் கௌதுக பேரத்திற்கும் சேர்க்கும் ஸம்பந்த கூர்ச்சத்தின் நுனியானது கௌதுகரை நோக்கியிருக்குமாறு சேர்க்கவேண்டும் என்று கூறியுள்ளார். மற்ற இடங்களை நோக்கும்போது த்ருவ பேரத்திற்கும், கௌதுக பேரத்திற்கும் ஸம்பந்த கூர்ச்சம் சேர்க்கவேண்டும் என்றுள்ளதே தவிர, எந்த பேரத்தைக் குறித்து

நுனியானது இருக்கவேண்டுமென்பதை இவரது நித்யார்ச்சன விதியால்தான் அறியமுடிகிறது. அத்ரி, காச்யபர், மரீசி ஆகிய மூன்று ரிஷிகளாலும் சொல்லப்பெற்ற நித்யார்ச்சனா விதியில் அர்ச்சகருக்கு "மாத்ரா தானம்" (அரிசி தானம்) செய்யவேண்டும் என்று சொல்லப்பெற்றுள்ளதே தவிர அளவு குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் இவரால் (ப்ருகுவால்) சொல்லப்பெற்ற நித்யார்ச்சனத்தில்.

"द्रोणतण्डुलमादाय तदर्धं पादमेव वा ।
तण्डुलार्धतिलैर्युक्तं मुखवासफलान्वितम् ॥

दर्शयेद् देवदेवस्य "सोमं राजान" मुच्चरन् ।
आचार्याय ततो दद्याद्भक्त्या सम्पूज्य पूजकः ॥

த்ரோணதண்டுலமாதாய ததர்தம் பாதமேவ வா ।
தண்டுலார்ததிலையுக்தம் முகவாஸ பலாந்விதம் ॥

தர்சயேத்தேவதேவஸ்ய "ஸோமம் ராஜான" முச்சரன் ।
ஆசார்யாய ததோ தத்யாத்பக்த்யா ஸம்பூஜ்ய பூஜக: ॥

த்ரோணமளவு* அல்லது அதில் பாதியோ, கால் பாகமோ அரிசியை எடுத்துக்கொண்டு, எடுத்துக்கொண்ட அளவில் பாதியளவு எள் சேர்த்து, வெற்றிலை பாக்கு, பழம் ஆகியவற்றுடன் சேர்த்து, பெருமாளிடம் காண்பித்து விட்டு, "ஸோமம் ராஜானம்" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி, அர்ச்சகருக்கு அரிசியைத் தானமாகக் கொடுக்கவேண்டும் என்று உள்ளது. மேற்சொல்லப்பெற்ற அனைத்தும் ப்ருகு மஹரிஷியால் சொல்லப்பெற்ற நித்யார்ச்சனத்திலுள்ள சிறப்பம்சங்களாகும்.

அத்ரி : அத்ரி மகரிஷியால் சொல்லப்பெற்ற ஸம்ஹிதையில் "ஸமூர்த்தார்ச்சனாதிகரண"த்தில் நாற்பதாவது அத்யாயத்தில் நித்யார்ச்சன விதி இடம் பெற்றுள்ளது. இவரது படைப்பையும் மற்ற ரிஷிகளின் படைப்பையும் பார்க்கும்போது ஒன்றாக இருப்பதால் அதனை (நித்யார்ச்சனத்தை) விட்டுவிட்டு, நித்யார்ச்சனமானது விடுபட்டால் செய்ய வேண்டிய ப்ராயச்சித்தம் சொல்லப்பெற்றுள்ள எழுபதாவது அத்யாயம் மட்டும் இந்நூலில் இடம் பெறுகிறது.

சுவடி பற்றி :

பதிப்பிற்கு எடுத்துக்கொண்ட சுவடியானது இந்நூலகத்தில் "வைகானஸ தந்த்ரம்" என்ற தலைப்பில் B. 3652 — D. 15314 என்ற எண்ணில் பதிவாகியுள்ளது. இதிலிருந்து நாற்பத்தோராவது படலமான "நித்யார்ச்சன விதி"

---

* இன்றைய நிறுத்தல் அளவையில் 8 கிலோ 960 கிராம்.

மட்டும் மூலம் தேவநாகரி — தமிழ் மற்றும் தமிழ் உரையுடன் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது. மற்ற மூன்று ரிஷிகளாலும் செய்யப்பெற்ற க்ரந்தங்கள் சுவடி வடிவில் இங்கு கிடைக்கப் பெறவில்லை. நமது நூலகத்திலிருந்து காச்யபர், அத்ரி ஆகிய இரு ரிஷிகளுடைய க்ரந்தங்கள் புத்தகமாக S. 2060, S. 1427 என்ற எண்ணில் கிடைக்கப் பெற்றது. ப்ருகு ஸம்ஹிதை க்ரியாதிகாரம நமது நூலகத்தில் இல்லாமை கருதி உப்பிலியப்பன் சந்நிதி திரு. முத்துக்ருஷ்ண பட்டாச்சார் ஸ்வாமி அவர்களிடமிருந்து பெறப்பெற்றுப் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

இந்நூலின் பயன்

அர்ச்சகர்கள் அனைவரும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது பகவானின் நித்ய (பூஜை) திருவாராதனம். 'येन केन प्रकारेण विष्णोरर्चनमुत्तमम् — யேந கேந ப்ரகாரேண விஷ்ணோரர்ச்சனமுத்தமம்'' என்று அர்ச்சனா நவனீதத்தில் சொல்லியுள்ளதுபோல உத்தமமான விஷ்ணுவின் திருவாராதனத்தை அனைவரும் அறிந்துகொள்வதற்கிணங்க, இந்நூலில், மூலம் தேவநாகரியிலும், அதனையே தமிழிலும், வடமொழிக்குப் பொருள் புரிந்துகொள்ள தமிழ் மொழிபெயர்ப்புடனும் இந்நூலகம் வெளியிடுகிறது. வழக்கம்போல் இதனை அறிஞர்களும், அர்ச்சகர்களும் மற்றும் இதில் ஈடுபாடுடைய அனைவரும் கற்று பயன்பெறுவர் என்பது திண்ணம்.

நன்றியுரை

இந்நூலினைப் பதிப்பிக்க ஆணை வழங்கிய மாவட்ட ஆட்சியர் மற்றும் நூலக இயக்குநர் (பொறுப்பு) திரு. இ. வேங்கடாசலம் I. A. S. அவர்களுக்கும், நூலக நிருவாக அலுவலர் திரு. பா. இளங்கோ,ராஜன் B. Sc. B Tech. அவர்களுக்கும், நூலகர் மற்றும் நூலக வெளியீட்டு மேலாளர் திரு. அ பஞ்சநாதன் M. A.. M. L. I. S அவர்களுக்கும் எனது இதயங்கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இப்பதிப்பிற்குத் தேவையான நூலாகிய ப்ருகு ஸம்ஹிதா க்ரியாதிகாரத்தை அளித்து உதவிய உப்பிலியப்பன் சந்நிதி திரு. முத்துகிருஷ்ண பட்டாசசாரியார் ஸ்வாமிக்கும் எனது நன்றியைத் உரித்தாக்கி மகிழ்கின்றேன். இந்நூல் பிழையின்றி வெளிவர உதவிய இந்நூலக மேநிலை வடமொழிப் பண்டிதர் தேதியூர் திரு. S கிருஷ்ணமூர்த்தி சாஸ்த்ரிகள் அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள் கிறேன். இந்நூலினை நன்கு அச்சிட்டுத் தந்த இந்நூலக அச்சகப் பணியாளர் கள் அனைவருக்கும் எனது நன்றியை உளமார நல்கி மகிழ்கிறேன்.

எஸ். சுதர்சனன்,
வடமொழிப் பண்டிதர்,
சரசுவதி மகால் நூலகம்.

தஞ்சாவூர்
25—6—1993

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमद्विखनसमहागुरवे नमः ॥

ஸ்ரீமத்விகனஸமஹாகுரவே நம:

॥ नित्यार्चनविधिः ॥

நித்யார்ச்சனவிதி:

अथ विष्णोः नित्यार्चनाविधिं व्याख्यास्यामः ।

मन्त्रेण स्नात्वा, आचम्य, कृतप्राणायामः, सावित्रीं जप्त्वा, सन्ध्यामुपास्य, देवादीनद्भिस्तर्पयित्वा ब्रह्मयज्ञं कुर्यात् । "प्रतद्विष्णुस्तवत" इति देवालयं गत्वा, प्रदक्षिणं करोति । "मणिकं प्रपद्ये" इति द्वारपालं प्रणम्य, कवाट बन्धं यन्त्रिकया "निरस्तँ" इति निरस्य "हिरण्यपाणिं" इति कवाटमुद्घाटयति । "दिवं विवृणोतु" इत्यन्तः प्रविश्य वैष्णवैः मन्त्रैः देवं प्रणमेत् । "उद्दीप्यस्व" इति दीपानुद्दीप्य, "शाम्यन्तु" इति पाणिना दक्षिणेन वामे सन्ताड्य भगवत इति देवं प्रणमेत् ।

அத விஷ்ணோ: நித்யார்ச்சனா விதிம் வ்யாக்யாஸ்யாம: ।

மந்த்ரேண ஸ்நாத்வா, ஆசம்ய, க்ருத ப்ராணாயாம:, ஸாவித்ரீம் ஜப்த்வா, ஸந்த்யாமுபாஸ்ய. தேவாதீனத்பிஸ்தர்பயித்வா ப்ரம்ம யக்ஞம் குர்யாத். ''ப்ரதத்விஷ்ணுஸ்தபத'' இதி தேவாலயம் கத்வா, ப்ரதக்ஷிணம் கரோதி. ''மணிகம் ப்ரபத்யே'' இதி த்வாரபாலம் ப்ரணம்ய, கவாடபந்தம் யந்த்ரிகயா ''நிரஸ்தம்'' இதி நிரஸ்ய "ஹிரண்யபாணிம்'' இதி கவாடமுத்காடயதி. "திவம் விவ்ருணோது'' இத்யந்த: ப்ரவிச்ய வைஷ்ணவை: மந்த்ரை: தேவம் ப்ரணமேத் "உத்தீப்யஸ்வ'' இதி தீபானுத்தீப்ய. ''சாம்யந்து'' இதி பாணினா தக்ஷிணேன வாமே ஸந்தாட்ய பகவத இதி தேவம் ப்ரணமேத்.

பொருள்: ஸமந்த்ரக ஸ்நானம் செய்து. ஆசமனம், ப்ராணாயாமம் செய்து. ஸாவித்ரீயை ஜபித்து, காலை சந்தி வழிபாட்டை முடித்துக்கொண்டு,

தேவரிஷி பித்ரு தர்பணங்களைச் செய்து, ப்ரம்ம யக்ஞம் செய்யவேண்டும். "ப்ரதத்விஷ்ணுஸ்தபத" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு கோவிலுக்குச் சென்று (தேவாலயத்திற்குச் சென்று), ப்ரதக்ஷிணம் செய்ய வேண்டும். "மணிகம் ப்ரபத்யே" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி த்வாரபாலகர்களை வணங்கி, மூடியிருக்கும் கதவுகளைச் சாவியை எடுத்து "நிரஸ்தகும்" எனத்தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லியவாறு பூட்டைத் திறந்து, "ஹிரண்யபாணிம்" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லிக் கதவை திறக்கவேண்டும். "திவம் விவ்ருஷோது" என்கிற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி உள்ளே நுழைந்து. விஷ்ணு மந்த்ரங்களைக்கூறி பகவானை வணங்க வேண்டும். "உத்திப்யஸ்வ" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி விளக்கைத் தூண்டி. "பகவதோ பலேன" என்கிற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி பகவானை வணங்க வேண்டும்.

परिचारकाः स्नात्वा कुम्भमादाय, "दुहतांदिवं" इति गृहीत्वा, नद्यास्तोयं "आद्यमभिगृह्णामीति सङ्गृह्य, तदभावे तटाके कूपे वा, "सोमं राजानं" इति आलयं प्रविश्य, धौतवस्त्रेण "धारास्विति" तोयमुत्पूय उशीरादि गन्धैर्वासयित्वा, "इदमापश्शिवा" इति कुशेनाभिमन्त्रयेत् । "अवधूतं" इति मार्जन्या मार्जयित्वा, "आशासु सप्त" इति गोमयेनोदकेन प्रोक्ष्य, उपलिप्य, "आमावाजस्य" इति प्रणिध्यर्घ्यं पात्रं हविः पात्राणि प्रक्षाल्य, विधिना हवींषि च उपदंशांश्च पचेत् ।

பரிசாரகா: ஸ்நாத்வா கும்பமாதாய "துஹதாம் திவம்" இதி க்ருஹீத்வா, நத்யாஸ்தோயம் "ஆத்யமபிக்ருஹ்ணாமி" இதி ஸங்க்ருஹ்ய, ததபாவே தடாகே கூபே வா, "ஸோமம் ராஜானம்" இதி ஆலயம் ப்ரவிச்ய, தௌத வஸ்த்ரேண "தாராஸ்விதி" தோயமுத்பூய, உசீராதி கந்தைர்வாஸயித்வா, "இதமாபச்சிவா" இதி குசேனாபிமந்த்ரயேத், "அவதூதகும்" இதி மார்ஜன்யா மார்ஜயித்வா "ஆசாஸு ஸப்த" இதி கோமயேனோதகேன ப்ரோக்ஷ்ய, உபலிப்ய, "ஆமாவாஜஸ்ய" இதி ப்ரணித்யர்க்ய பாத்ரம் ஹவி: பாத்ராணி ப்ரக்ஷாள்ய, விதினா ஹவீம்ஷி ச உபதம்சாம்ச்ச பசேத்.

பொருள்: (கோவில்) பரிசாரகர் ஸ்நானம் செய்து, "துஹதாம்திவம்" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி, குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஆற்றிலோ குளத்திலோ, கிணற்றிலோ (சென்று), "ஆத்யமபிக்ருஹ்ணாமி" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி நீரை எடுத்துக்கொண்டு, "ஸோமம் ராஜானம்" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு கோயிலுக்குத் திரும்பவேண்டும். உலர்ந்த துணியைக் கொண்டு "தாராஸு" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி, எடுத்து வந்த நீரை வடிகட்டவேண்டும். விளாமிச்சைவேர், பச்சைக்கற்பூரம் முதலான தீர்த்த பரிமளங்களைச் சேர்த்து "இதமா பச்சிவா" என்ற மந்த்ரத்தைச்

சொல்லிக் கும்பத்தில் தர்பையைப் பிடித்துக்கொண்டு அபிமந்த்ரிக்க (மந்திரங் களைச் சொல்ல) வேண்டும். "அவதூதகும்" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லித் துடைப்பதால் கர்பக்ருஹத்தை (கருவறையை) நன்றாகச் சுத்தம் செய்ய வேண்டும் "ஆசாஸ்ஸெப்த" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரததைச் சொல்லி கோமய ஜலத்தினால் சுத்தம் செய்யவேண்டும். "ஆமாவாஜஸ்ய" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி பஞ்ச பாத்ரங்கள் (பாத்ய பாத்ரம். அர்க்ய பாத்ரம். ஆசமன பாத்ரம், ஸ்நான பாத்ரம், சுத்த நீர் உள்ள பாத்ரம்) மற்றும் பூஜைக்குரிய அன்னத்தை (ப்ரசாதத்தை) வைக்கும் பாத்ரம் போன்ற வைகளை சுத்தம் செய்து முறைப்படி அன்னம் (சாதம்) மற்றும் உபதம்சங்களும் சமைக்க வேண்டும்.

अर्चकः "ब्रह्म ब्रह्म" इति हृदयमभिमृश्य, "द्यौर्द्यौरसि" इति शिरोऽभिमृश्य, "शिखे" इति शिखोद्वर्तनं, "सकृद्देवानामायुधैः" इति सर्वत्र रक्षां कृत्वा "सुदर्शनं" इति दक्षिणे हस्ते सुदर्शन मुद्रां धारयेत् । "रविपां" इति वामे शङ्ख मुद्रां धारयेत् ।

அர்ச்சகோ "ப்ரம்ம ப்ரம்ம" இதி ஹ்ருதயமபிம்ருச்ய. "த்யௌர்த்யௌரஸி" இதி சிரோபிம்ருச்ய, "சிகே" இதி சிகோத்வர்தனம் "ஸக்ருத்தேவனாமாயுதை:" இதி ஸர்வத்ர ரக்ஷாம் க்ருத்வா "ஸுதர்சனம்" இதி தக்ஷிணே ஹஸ்தே ஸுதர்சன முத்ராம் தாரயேத். "ரவிபாம்" இதி வாமே சங்க முத்ராம் தாரயேத்,

பொருள் : அர்ச்சகர் பூதசுத்தி செய்துகொள்ள வேண்டும். பின்வரும் மந்த்ரங்களைக் கூறி ஒவ்வொரு அங்கங்களையும் மானஸிகமாக சுத்தம் செய்து கொள்ளவேண்டும். "பிரம்ம பிரம்ம" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தால் ஹ்ருதயத்தைத் தொடவேண்டும். "த்யௌர் த்யௌரஸி" என்ற மந்த்ரத்தால் தலையைத் தொடவேண்டும். "சிகே" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி தலைமுடியைத் தொடவேண்டும். "ஸக்ருத் தேவானாமாயுதை:" என்ற மந்த்ரத்தால் எல்லா இடங்களுக்கும் (உடலில் உள்ள அனைத்து பாகங்களுக்கும்) ரக்ஷையைச் செய்து, "ஸுதர்சனம்" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைக் கூறி ஸுதர்சன முத்ரையை வலது கையில் தரித்துக்கொள்ள வேண்டும். 'ரவிபாம்" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி சங்கு முத்ரையை இடது கையில் தரித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

"सूर्योऽसि" इति दक्षिण नयने, "चन्द्रोऽसि" इति वाम नयने हस्तयोस्तलयोः दक्षिण वामयोः सूर्याचन्द्रमसोः मण्डलं न्यस्य । "आभुरण्यं" इति अङ्गुष्ठादि कनिष्ठान्तं न्यस्य । "अन्तरस्मिन्निम" इति ब्रह्माणं स्मरति । "अहमेवेदं" इति देवमनुमान्य, पूतस्तस्येति निर्माल्यं व्यपोह्य, पीठवेदिमद्भिर्व्याहृत्या परिमार्ज्य "नारायणाय विद्महे" इति ध्रुवस्य पादपुष्पं पञ्चभिः

मूर्तिभिः दत्वा देवेशस्य निर्माल्यं विष्वक्सेनाय दत्वा अन्येषां बहिर्विसर्जयेत् । "भूःप्रपद्ये" इति देवेशं प्रणम्य, आलयद्वारोत्तरपार्श्वे पूर्वे वा प्रथमावरणे स्नानपीठे "परं रंह" इत्यवस्थाप्य "इषेत्वोर्जेत्वा" इति जपन् बिम्बं यथाशुद्धं आम्लाद्यैः संशोध्य, शुद्धोदकैस्संस्नाप्य, चन्दनोदकैरभिषिच्य, धौतप्लोत वस्त्रेण मूर्धाद्यैः विमृजेत् । परिमृष्टेऽर्चापीठे देवेशं प्रतिष्ठाप्य, वस्त्राभरणोपवीतैरलङ्कुर्यात् । पवित्र पाणिः चन्दनाद्यैः[1] ऊर्ध्वपुण्ड्रं धृत्वा, "संयुक्तमेतत्" इति ध्रुव कौतुकयोः मध्ये सम्बन्ध कूर्चं (कौतुकाग्रं) प्रक्षिप्य, विष्णुगायत्र्या पीठं प्रोक्ष्य ध्रुवपादयोः मध्ये "विष्णवे नम" इति पुष्पं दद्यात् ।

"ஸௌர்யோ஽ஸி" இதி தக்ஷிண நயனே, "சந்த்ரோ஽ஸி" இதி வாம நயனே, ஹஸ்தயோஸ்தலயோ: தக்ஷிண வாமயோ: ஸௌர்யா சந்த்ரமஸோ: மண்டலம் ந்யஸ்ய. "ஆபுரண்யம்" இதி அங்குஷ்டாதி கனிஷ்டாந்தம் ந்யஸ்ய. "அந்தாஸ்மின்னிம" இதி ப்ரம்மாணம் ஸ்மரதி. "அஹமே வேதம்" இதி தேவமனுமான்ய பூதஸ் தஸ்யேதி நிர்மால்யம் வ்யபோஹ்ய. "பீடவேதிமத்பிர்வ்யாஹ்ருத்யா பரிமார்ஜ்ய "நாராயணாய வித்மஹே" இதி த்ருவஸ்ய பாத புஷ்பம் பஞ்சபி: மூர்த்திபி: தத்வா, தேவேசஸ்ய நிர்மால்யம் விஷ்வக்ஸேனாய தத்வா அன்யேஷாம் பஹிர் விஸர்ஜயேத். "பூ: ப்ரபத்யே" இதி தேவேசம் ப்ரணம்ய,, ஆலயத்வாரோத்தர பார்ச்வே பூர்வே வா ப்ரதமாவரணே ஸ்நான பீடே "ப்ரம்ரம்ஹ" இத்யவஸ்தாப்ய, "இஷேத்வோர்ஜேத்வா" இதி ஜபன் பிம்பம் யதா சுத்தம் ஆம்லாத்யை; ஸம்சோத்ய சுத்தோதகைஸ் ஸம்ஸ்நாப்ய, சந்தனோதகைரபிஷிச்ய. தௌத ப்லோத, வஸ்த்ரேண மூர்த்தாத்யம் விம்ருஜேத். பரிம்ருஷ்டேர்ச்சா பீடே தேவேசம் ப்ரதிஷ்டாப்ய, வஸ்த்ராபரணோபவீதைரலங்குர்யாத். பவித்ரபாணி: சந்தனாத்யை;* ஊர்த்வ புண்ட்ரம் த்ருத்வா, "ஸம்யுக்தமேதத்" இதி த்ருவ கௌதுகயோ: மத்யே ஸம்பந்த கூர்ச்சம் (கௌதுகாக்ரம்) ப்ரக்ஷிப்ய, விஷ்ணு காயத்ர்யா பீடம் ப்ரோக்ஷ்ய, த்ருவ பாதயோ:. மத்யே "விஷ்ணவே நம" இதி புஷ்பம் தத்யாத்.

பொருள் : "ஸௌர்யோ஽ஸி" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி வலது கண்ணில் சூரியனையும், "சந்த்ரோ஽ஸி" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி இடது கண்ணில் சந்த்ரனையும் ஆவாஹனம் செய்துகொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு அங்கந்யாஸம் முடிந்த பிறகு, "ஆபுரண்யம்" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி கரந்யாஸம் செய்துகொள்ளவேண்டும். "அந்தரஸ்மின்னிம" எனத்

---

1 मृदा कुर्याज्जपेकाले सन्ध्याकाले तु वारिणा ।
भस्मना होमकाले तु अर्चाकाले तु चन्दनम् ॥

* ம்ருதா குர்யாஜ்ஜபேகாலே ஸந்த்யா காலேது வாரிணா ।
பஸ்மனா ஹோம காலேது அர்ச்சா காலேது சந்தனம் ॥

தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ப்ரம்மாவை த்யானிக்கவேண்டும். முதல் நாள் (நேற்று) பெருமாளின்மீது அணிவித்திருந்த புஷ்பங்களை "பூதஸ்தஸ்ய" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி, களைய அனுமதிபெற்று, "அஹமேவேதம்" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி, பீடவேதிகையை (பூர்புவஸ்ஸுவ: என்ற) வ்யாஹ்ருதியைச் சொல்லி சுத்தம் செய்யவேண்டும். "நாராயணாய" எனத் தொடங்கும் விஷ்ணு காயத்ரியைச் சொல்லி த்ருவபேரத்தின்[1] பாதத்தில் உள்ள பழைய புஷ்பங்களை எடுத்து. பஞ்ச பேரங்களிடம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். பெருமாளின் புஷ்பங்களை விஷ்வக்ஸேனரிடம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். மற்ற பரிவாரங்களிலுள்ள புஷ்பங்களைக் களைந்துவிட வேண்டும். "பூ: பரபத்யே" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி, பெருமாளை வணங்கவேண்டும். ஆலயத்தின் வடக்குப் பக்கத்தில் முதல் ப்ராகாரத்தில் உள்ள ஸ்நான பீடத்தில் "ப்ரம்ரம்ஹ" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைக் கூறி பெருமாளை அங்கு கொண்டுபோய் எழுந்தருளப் பண்ணி, "இஷேத்வோர்ஜேத்வா" முதலிய மந்த்ராங்களை ஜபித்து பிம்பத்தினை சாம்பல், புளி ஜலம், மணல், நெல்லிக்காய், மாவிலையைக் கருக்கி பெறப் பெற்ற கரி போன்றவற்றால் நன்றாக சுத்தம் செய்து, நீரினால் குளிக்கச் செய்யவேண்டும். பிறகு சந்தன நீரினால் அபிஷேகம் (திருமஞ்சனம்) செய்து, உலர்ந்த வஸ்த்ரத்தால் சுத்தமாகத் துடைக்கவேண்டும். பிறகு வ்யாஹ்ருதியினாலே முன்னர் சுத்தம் செய்யப்பட்ட அர்ச்சா பீடத்தில் பெருமாளை எழுந்தருளப் பண்ணவேண்டும். பெருமாளுக்கு வஸ்த்ரம், ஆபரணம், யக்ஞோபவீதம் போன்றவற்றால் அலங்காரம் செய்யவேண்டும். பவித்ரத்தை தரித்துக்கொண்டு சந்தனம்[2] போன்றவைகளால் ஊர்த்வ புண்ட்ரம் தரித்துக் கொண்டு, "ஸம்யுக்த மேதத்" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி, த்ருவ பேரத்திற்கும்[3], கௌதுக பேரத்திற்கும் நடுவில் கௌதுகரை நோக்கி நுனியானது இருக்குமாறு சம்பந்த கூர்ச்சம் சேர்த்து, பிறகு விஷ்ணு[4] காயத்ரியைச் சொல்லி பீடத்தை ப்ரோக்ஷிக்க வேண்டும். பிறகு "விஷ்ணவே நம:" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தினால் த்ருவ பேரத்தின் பாதத்தில் புஷ்பத்தைச் சேர்க்கவேண்டும்.

---

1. த்ருவபேரம்—கருவறையில் இருக்கும் மூர்த்திக்குப் பெயர்.

2. ஜபம் செய்யும்போது திருமண்ணாலும். ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யும்போது ஜலத்தாலும். ஹோமம் செய்யும்போது பஸ்மத்தாலும். பூஜை செய்யும் போது சந்தனத்தாலும் ஊர்த்வ புண்டரம் தரித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

3. த்ருவ பேரம — மூலவர், கௌதுக பேரம் — மூலவரை விட்டுப் பிரியாத மூர்த்தமாகும்.

4. "நாராயணாய" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரம்.

நி. — 2

प्रागादिप्रदक्षिणं चतुर्दिक्षु पुरुषाय, सत्याय, अच्युताय, अनिरुद्धाय इति क्रमेण पुष्पाणि न्यसेत् । आग्नेय्यादिकोणेषु कपिलाय, यज्ञाय, नारायणाय, पुण्याय इति परितः प्रागाद्यैशानान्तं वराहाय, शुभद्राय, नारसिंहाय, ईशितात्मने, वामनाय, सर्वोद्वहाय, त्रिविक्रमाय सर्वविद्येश्वराय इति अष्टदिक्षु न्यस्य, पीठादधः परितः पूर्वात् इन्द्राय, अग्नये, यमाय, निर्ऋतये, वरुणाय, वायवे, कुबेराय, ईशानाय इति तत्तद्देशे तत्तन्नाम्ना प्रणवादि नमोऽन्तं पुष्पन्यासं ध्रुवेस्थिते करोति ।

ப்ராகாதி ப்ரதக்ஷிணம் சதுர்திக்ஷு புருஷாய, ஸத்யாய, அச்யுதாய, அநிருத்தாய இதி க்ரமேண புஷ்பாணிந்யஸேத், ஆக்னேய்யாதி கோணேஷு "கபிலாய, யக்ஞாய, நாராயணாய, புண்யாய" இதி பரித: ப்ராகாத்யை சானந்தம் வராஹாய, ஸுபத்ராய, நாரஸிம்ஹாய, ஈசிதாத்மனே, வாமனாய, ஸர்வோத்வஹாய, த்ரிவிக்ரமாய, ஸர்வவித்யேஸ்வராய இதி அஷ்டதிக்ஷு ந்யஸ்ய, பீடாதத: பரித: பூர்வாத் இந்த்ராய, அக்னயே, யமாய, நிர்ருதயே, வருணாய, வாயவே, குபேராய, ஈசானாய இதி தத்தத்தேசே தத்தந்நாம்னா ப்ரணவாதி நமோந்தம் புஷ்பந்யாஸம் த்ருவே ஸ்திதே கரோதி ।

பொருள்: கிழக்கு முதல் ப்ரதக்ஷிணமாக நான்கு திக்குகளிலும் ஓம் புருஷாய நம:, ஓம் ஸத்யாய நம:, ஓம் அச்யுதாய நம:, ஓம் அநிருத்தாய நம: என்று கூறி புஷ்பங்களைச் சேர்க்கவேண்டும். அக்னி முதலான கோணங்களில் ஓம் கபிலாய நம:, ஓம் யக்ஞாய நம:, ஓம் நாராயணாய நம:, ஓம் புண்யாய நம: என்று சொல்லி புஷ்பங்களைச் சேர்க்கவேண்டும். இரண்டாவது ஆவரணத்தில் (சுற்றில்) கிழக்கு முதல் பிரதக்ஷிணமாக நான்கு திக்குகளில் ஓம் வராஹாய நம: ஓம் நாரஸிம்ஹாய நம: ஓம் வாமனாய நம: ஓம் திரிவிக்ரமாய நம: என்றுகூறி புஷ்பங்களைச் சேர்க்கவேண்டும். அடுத்துள்ள ஆக்னேயாதி கோணங்களில் ஓம் ஸுபத்ராய நம:, ஓம் ஈசிதாத்மனே நம:, ஓம் ஸர்வோத்வ-ஹாய நம:, ஓம் ஸர்வவித்யேஸ்வராய நம: என்று சொல்லி புஷ்பங்களைச் சேர்க்கவேண்டும். மூன்றாவது (சுற்றில்) ஆவரணத்தில் கிழக்கு முதல் எட்டு திக்குகளுக்கும் ஓம் இந்த்ராய நம:, ஓம் அக்னயே நம:, ஓம் யமாய நம:, ஓம் நிர்ருதயே நம:, ஓம் வருணாய நம:, ஓம் வாயவே நம:, ஓம் குபேராய நம:, ஓம் ஈசானாய நம: என்று அந்தந்த இடத்தில் அந்தந்த நாமாக்களைச் சொல்லி த்ருவ பேரத்தின் பீடத்தில் புஷ்ப ந்யாஸம் செய்யவேண்டும்.

आसीने प्रसारितपादस्य परितः शयानेऽप्यनन्तोर्ध्वे, पादपार्श्वे कुर्यात् । देव्योश्च नाम मन्त्रैः कौतुकपीठे प्राच्यादि ''नित्यं, अत्रिं, शिवं, विश्वं इति उत्तरान्तं, आग्नेय्यादि कोणेषु सनातनं, सनन्दनं, सनत्कुमारं, सनकमित्यैशानान्तञ्च एकादशोपचारैः वा नाम्ना बहिर्मुखानभ्यर्च्य

दक्षिणे मार्कण्डेयं उत्तरे भृगुं, तदुत्तरपार्श्वे ब्रह्माणं शङ्करञ्च द्वारे द्वारे धात्रादि द्वारदेवान् द्वारपालान् श्रीभूतवीशामितॉश्चान्यपरिवारान् यथोक्ते देशे पूर्ववदर्चयति ।

ஆஸீனே ப்ரஸாரித பாதஸ்ய பரித: சயானேபப்யனந்தோர்த்வே, பாத பார்ச்வே குர்யாத். தேவ்யோச்ச நாம மந்த்ரை: கௌதுக பீடே ப்ராச்யாதி மித்ரம், அத்ரிம், சிவம். விச்வம், இதி உத்தராந்தம், ஆக்னேயாதி கோணேஷு ஸநாதனம், ஸநந்தனம், ஸநதகுமாரம், ஸநகமித்யைசானாந்தஞ்ச ஏகாதசோப சாரை: வா நாம்நா பஹிர்முகாவப்யர்ச்ய தக்ஷிணே மார்க்கண்டேயம், உத்தரே ப்ருகும், ததுத்தர பார்ச்வே, ப்ரம்மாணம் சங்கரஞ்ச த்வாரே த்வாரே தாத்ராதி த்வார தேவான் த்வாரபாலான ஸ்ரீபூதவிசாமிதாகும்ச்சான்ய பரிவாரான் யதோக்தே தேசே பூர்வவதர்ச்சயதி.

பொருள்: பெருமாள் உட்கார்ந்திருந்த நிலையில் இருந்தால் தொங்க விட்டுக் கொண்டிருக்கிற திருவடியைச் சுற்றியும், பெருமாள் அனந்த சயனத்தில் இருந்தால் திருவடிக்கு அருகேயும் புஷ்பத்தைச் சேர்க்க வேண்டும். கௌதுகருடைய பீடத்தில் கிழக்கு முதல் ஓம் மித்ராய நம: ஓம் அத்ரயே நம: ஓம் சிவாய நம: ஓம் விச்வாய நம: என்ற நாமாவளிகளைக் கூறி புஷ்பத்தைச் சேர்க்க வேண்டும். அக்னி முதலான திக்குகளில் ஓம் ஸநாதனாய நம: ஓம் ஸநந்தனாய நம: ஓம் ஸநத்குமாராய நம: ஓம் ஸநகாய நம: என்றுக் கூறி புஷ்பத்தைச் சேர்த்து பதினொரு உபசாரங்களையாவது அல்லது நாமாவளிகளை மட்டும் கூறியாவது வெளிமுகமாகப் பார்த்துக்கொண்டு இருப்பவர்களாக த்யானித்து அர்ச்சிக்க வேண்டும். தெற்கில் ஓம் மார்க்கண்டேயாய நம: வடக்கில் ஓம் ப்ருகவே நம:, மேற்கில் ஓம் ப்ரம்மணே நம: கிழக்கில் ஓம் சங்கராய நம: என்று கூறி புஷ்பம் சேர்க்க வேண்டும். ஒவ்வொரு வாயிலுக்கும் வாயிற்காவல் தேவதைகளை முன்னே கூறியபடி அர்ச்சிக்க வேண்டும்.

आवाहन पाद्याऽऽचमनस्नानोदकार्थाश्चतस्रः प्रणिध्योर्दूर्वे च एकैकं वा गृहीत्वा, साक्षतकाश (कुश) कूर्चान् विक्षिप्य, अद्भिः प्रणवेन पूरयित्वा, कुडुव संपूर्णाऽर्घ्यपात्राणि सौवर्ण रजत, ताम्र, मृण्मय कांस्यऽन्यतमानि पञ्चालाभे, तदेकं वा तद्देवं चन्द्रमभ्यर्च्य, पात्राणि संशोध्य, तण्डुल व्रीहि, माष, सर्षप मिश्रितं अक्षतं प्राहुः ।

ஆவாஹன பாத்யாசமன ஸ்நானோதகார்த்தாச்சதஸ்ர: ப்ரணித்யோர்த்வேச ஏகைகம் வா க்ருஹீத்வா, ஸாக்ஷத காச (குச) கூர்ச்சான் விக்ஷிப்ய, அத்பி: ப்ரணவேன பூரயித்வா, குடுப சம்பூர்ணார்க்ய பாத்ராணி ஸௌவர்ண, ரஜத, தாம்ர, ம்ருண்மய காம்ஸ்யான்யதமானி பஞ்சாலாபே, ததேகம் வா தத்தத்தேவம் சந்த்ரமப்யர்ச்ய: பாத்ராணி ஸம்சோத்ய, தண்டுல, வ்ரீஹி, மாஷ ஸர்ஷபமிச்ரிதம் அக்ஷதம் ப்ராஹு:.

பொருள் : பாத்யபாத்ரம், ஆசமன பாத்ரம் ஸ்நான பாத்ரம், அர்க்ய பாத்ரம் ஆகிய நான்கையும் வைக்கக் கூடிய பாத்ரத்தின் மேல் அக்ஷதை யுடன் சேர்த்து, தர்பையிலான கூர்ச்சத்தை வைக்க வேண்டும். ப்ரணவ மந்த்ரத்தைச் சொல்லி அர்க்ய பாத்திரமானது எவ்வளவு கொள்ளுமோ அவ்வளவு நீரை நிரப்ப வேண்டும். தங்கம், வெள்ளி, தாமிர, மண்,* வெண்கலம் மற்றும் பஞ்சலோக பாத்ரம் ஆகிய அனைத்திலும் ஏதேனும் ஒரு உலோக பாத்திரத்தில் சந்த்ரனை ஆவாஹனம் செய்ய வேண்டும். அர்க்ய பாத்ரம் முதலானவைகளை நன்கு சுத்தம் செய்து கொண்டு, அர்க்ய பாத்திரத்தில் தர்பை, அக்ஷதை, எள், யவை, தான்யம், உளுந்து, மிளகு போன்றவைகளைச் சேர்க்க வேண்டும். அரிசி, நெல், உளுந்து, வெண்கடுகு சேர்ந்தது அக்ஷதை என்பார் ஆன்றோர்கள்.

तत्पूर्वं सिद्धार्थकं तिलं कुशाग्रं, दधि, क्षीरं घृतं च प्रक्षिप्य, गायत्र्याधात्रेन पूरयति अर्घ्यमेतत् । पात्रे पुष्पाण्यादाय, जलेनपिष्टं चन्दन गन्ध गुग्गुल्वगरु काष्ठ चन्दन घनगुल मिश्राणि यथा लाभं धूपार्थं पिचुवर्तियुतं घृतेन तैलेन वा दीपञ्च संभारान् संभरति ।

தத்பூர்வம் ஸித்தார்த்தகம், திலம், குசாக்ரம், ததி, க்ஷீரம், க்ருதம் ச ப்ரக்ஷிப்ய, காயத்ர்யாதாவேன பூரயதி அர்க்யமேதத், பாத்ரே புஷ்பாண்யாதாய, ஜலேன பிஷ்டம் சந்தனம், கந்த குக்குல்வகருகாஷ்ட சந்தனகனகுல மிச்ராணி யதாலாபம் தூபார்த்தம் பிசுவர்த்தியுதம் க்ருதேன தைலேன வா தீபஞ்ச ஸம்பாரான் ஸம்பரதி.

தீர்த்தம் சேர்ப்பதற்கு முன்பு, தீர்த்த பாத்திரத்தில் வெண்கடுகு, எள், தர்ப்பையின் நுனி, தயிர், பால், நெய் ஆகியவைகளைச் சேர்த்து, காயத்ரியைச் சொல்லி நீரை நிரப்பவேண்டும். அர்க்ய பாத்ரமான இதில் புஷ்பங்களைச் சேர்க்கவேண்டும், தூபம் சமர்ப்பிக்கும் பொருட்டு நீருடன் கலந்த சந்தனம், வாசனை நிரம்பிய குங்கிலியம். அகில் கட்டைத்துண்டு, பச்சைக்கற்பூரம், ஆகிய அனைத்தையும் முடிந்த அளவு சேகரித்து வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். தீபம் சமர்ப்பிப்பதின் பொருட்டு திரி, நெய் அல்லது எண்ணெய் ஆகியவற்றைச் சேகரித்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

---

* மண் பாத்திரத்தை அர்க்ய பாத்ரமாகப் பயன்படுத்தும் வழக்கமில்லை, (கும்பாபிஷேகங்களில்) ஸம்ப்ரோக்ஷணைகளில் மட்டும்தான் அதிலும் விசேஷமாக பரிவார கலசங்களாக மட்டுமே பயன்படுத்தும் வழக்கம் உள்ளது.

सूतादि प्रतिलोमाः, पतिताः, पाषण्डिनोऽपि अर्चनं हविर्निवेदनञ्च वीक्षितुं नैवार्हन्ति । तस्माद्यवनिकया समावृणोति । स्वस्तिकमेकजानुं वा समासीन उदङ्मुखः पार्श्वे बिम्बार्हं तिष्ठन् वा प्रणम्य, आत्मसूक्तं जप्त्वा बिम्बस्य मूर्धनाभिपादेषु क्रमेण "सुवर्भुवर्भूः" इति विन्यस्य, हृदये प्रणवेनाऽऽदि बीजाक्षरं च, पादमध्ये पीठे यकारं विन्यस्य, प्रणिधिमुद्धृत्य, दीपाद्दीपमिव ध्रुवबेरात् प्रणिधि जले प्रणवात्मकं विष्णुं रुक्माभं रक्तनेत्राऽऽस्यं पाणिपादं चतुर्भुजं शङ्खचक्रधरं शुकपिञ्छ-म्बरधरं किरीटकेयूरहारमकरकुण्डलकटकाङ्गुलीयककटिसूत्रोदरबन्धप्रलम्बयज्ञोपवीतिनं श्रीवत्साङ्कं एवं सकलं ध्यात्वा, कूर्चेन "इदं विष्णुः", "आयातु भगवान्" इत्यावाह्य, तद्व्याप्तं तोयं प्रणवेन कौतुकमूर्ध्नि "विष्णुमावाहयामि" इति संश्राव्य "पुरुषं, सत्यमच्युतमनिरुद्धं" इति मन्त्रैः आवाहयेत् ।

ஸூதாதி ப்ரதிலோமா:, பதிதா:, பாஷண்டினோऽபி அர்ச்சனம் ஹவிர் நிவேதனஞ்ச வீக்ஷிதும் நைவார்ஹந்தி, தஸ்மாத்யவனிகயா ஸமாவ்ருணோதி, ஸ்வஸ்திக மேக ஜானும் வா ஸமாஸீன உதங்முக: பார்ச்வே பிம்பார்ஹம் திஷ்டன் வா ப்ரணம்ய, ஆத்ம ஸூக்தம் ஜப்த்வா பிம்பஸ்ய மூர்த்தாநாபி பாதேஷு க்ரமேண "ஸுவர்புவர்பூ:" இதி விந்யஸ்ய, ஹ்ருதயே ப்ரணவேனாதி பீஜாக்ஷரம் ச பாதமத்யே பீடே யகாரம் விந்யஸ்ய, ப்ரணிதி முத்ருத்ய, தீபாத்தீபமிவ த்ருவ பேராத ப்ரணிதி ஜலே ப்ரணவாத்மகம் விஷ்ணும் ருக்மாபம் ரக்த நேத்ராஸ்யம் பாணிபாதம் சதுர்புஜம் சங்கசக்ரதரம் சுகபிஞ்சாம்பரதரம் கிரீட கேயூர ஹார மகர குண்டல கடகாங்குலியக கடி-ஸூத்ரோதரபந்த ப்ரலம்ப யக்ஞோபவீதினம் ஸ்ரீவத்ஸாங்கம் ஏவம் சகலம் த்யாத்வா, கூர்ச்சேன "இதம் விஷ்ணு:" "ஆயாது பகவான்" இத்யாவாஹ்ய தத்வ்யாப்தம் தோயம் ப்ரணவேன கௌதுகமூர்த்னி "விஷ்ணுமாவாஹயாமி" இதி ஸம்ஸ்ராவ்ய "புருஷம் ஸத்யமச்யுதமநிருத்தம்" இதி மந்த்ரை: ஆவாஹயேத்.

பொருள்: பகவானுக்குச் செய்யும் பூஜையினை ஸூதாதியர்கள் பார்க்கக்கூடாதாகையாலே பூஜை நடக்கும்பொழுது திரையிடப்படுகிறது. பெருமாளுக்கு அருகில் வடக்கு முகமாக ஸ்வஸ்திகாஸனத்தில் அமர்ந்து அல்லது நின்றுகொண்டு "ஆத்மஸூக்தத்தைச்" சொல்லி "ஸுவ:" என்று சொல்லி தலையையும், "புவ:" என்று கூறி நாபிப் பகுதியையும், "பூ:" என்று கூறி பாதத்தையும் தொட்டு ந்யாஸித்து, ஹ்ருதயத்தில் ப்ரணவ பீஜாக்ஷரத்தையும், பீடத்தில் "ய" காரத்தையும் ந்யாஸித்து, பிறகு ஜலம் சேர்த்த ப்ரணிதி பாத்ரத்தில் ஒரு தீபத்திலிருந்து மற்றொரு தீபத்தை ஏற்றுவது போல த்ருவ பேரத்திலிருந்து ப்ரணிதி ஜலத்தில் ப்ரணவாத்மகமான விஷ்ணுவை (தாமரை போன்ற) சிவந்த கண்கள், கால்கள், நான்கு கைகள், சங்கு, சக்கரம், மயிலிறகு தலையில் தரித்தவர், மோதிரங்கள் அணிந்தவர், கடிஸூத்ரதிம் அணிந்தவர்,

நி. — 3

முப்புரிநூல் அணிந்தவர், லக்ஷ்மியை மார்பில் தாங்கியவர் போன்ற விசேஷங்களோடு கூடியவராக த்யானித்து கூர்ச்சத்தினால் ''இதம் விஷ்ணு:'' ''ஆயாது பகவான்'' என்று தொடங்கக்கூடிய இரண்டு மந்த்ரங்களையும் சொல்லி ஆவாஹனம் செய்ய வேண்டும். ஆவாஹனம் செய்யப்பட்ட ப்ரணிதி ஜலத்தினை மூலமந்த்ரத்தைக்கொண்டு கௌதுகருடைய சிரஸில் விஷ்ணுமாவாஹயாமி, புருஷமாவாஹயாமி, ஸத்யமாவாஹயாமி, அச்யுதமாவாஹயாமி, அநிருத்தமாவாஹயாமி என்று ஆவாஹநம் செய்யவேண்டும்.

तथा स्नापने च उत्सवे च दक्षिणे श्रियं, वामे महीमावाहयेत् । स्नापने च उत्सवे च आदावेवाऽऽवाहनं नित्यं नैवेति केचित् । तत्रासीनं देवं ध्यायन् पीठान्ते "प्रतद्विष्णुः" "अस्त्वासनं" इति पुष्पं दर्भं वा आसनं सङ्कल्पयेत् । "विश्वाधिकानां" इत्यभिमुखं स्वागतं ब्रूयात् ।

ததா ஸ்நாபனே ச உத்ஸவே ச தக்ஷிணே ச்ரியம், வாமே மஹீமாவாஹயேத். ஸ்நாபனே ச உத்ஸவே ச ஆதாவேவாஸவாஹனை நித்யம் நைவேதி கேசித். தத்ராஸீனம் தேவம் த்யாயன் பீடாந்தே ''ப்ரதத்விஷ்ணு:'' ''அஸ்த்வாஸநம்'' இதி புஷ்பம் தர்பம் வா ஆஸனம் ஸங்கல்பயேத். ''விச்வாதிகானாம்'' இதி அபிமுகம் ஸ்வாகதம் ப்ரூயாத்.

பொருள் : அப்படியே ஸ்நபன பேரத்திற்கும், உத்ஸவ பேரத்திற்கும் வலப்புறத்தில் ''ஓம் ச்ரியை நம:'', இடப்புறத்தில் ''ஓம் மஹ்யை நம:'' என்றும் ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும். ஸ்நபன பேரத்திற்கும், உத்ஸவ பேரத்திற்கும் ஜலாவாஹனம் கிடையாது என்பது சிலர் கருத்து. பிறகு எம்பெருமானை த்யானம் செய்து. ''ப்ரதத்விஷ்ணுஸ்தபத:'', 'அஸ்த்வாஸனம்'' என்பதாகத் தொடங்கும் இரு மந்த்ரங்களையும் கூறி புஷ்பத்தையோ, தர்பத்தையோ பீடத்தில் சேர்த்து ஆஸனம் கல்பிக்க வேண்டும். ''விச்வாதிகானாம்'' எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி பகவானுக்கு நல்வரவு நல்க வேண்டும்.

"मनोऽभिमन्ता" इति अर्चनानुमानं याचेत् । "त्रीणि पदा", "इन्द्रोऽभिमन्ता" इति पादयोः शङ्खाग्रेण, कूर्चेन वा पाद्यजलं दद्यात् । "शन्नोदेवीः" इति तथा दक्षिणहस्ते तोयमाचमनीयं दद्यात् । "तद्विष्णोः परमं पदं" इति "इमास्सुमनस" इति मूर्ध्नि भुजयोः शङ्खचक्रयोः पादयोश्च पुष्पं दद्यात् । "तद्विप्रासः", इमेगन्धा इति ललाटे गन्धेन ऊर्ध्वाग्रमालिप्य, बाह्वोर्वक्षसि कण्ठेनाभेरूर्ध्वे वा तेनालङ्करोति ।

''மனோऽபிமந்தா'' இதி அர்ச்சனானுமானம் யாசேத், த்ரீணிபதா'', ''இந்த்ரோऽபிமந்தா'' இதி பாதயோ: சங்காக்ரேண கூர்ச்சேன வா பாத்ய ஜலம் தத்யாத், ''சன்னோ தேவீ:'' இதி ததா தக்ஷிணஹஸ்தே தோயமாசமனீயம் தத்யாத். ''தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்'' இதி ''இமாஸ்ஸுமனஸ''

இதி மூர்த்னி புஜயோ: சங்க சக்ரயோ: பாதயோச்ச புஷ்பம் தத்யாத். "தத்விப்ராஸ", "இமேகந்தா" இதி லலாடே சந்தேன ஊர்த்வாக்ரமாலிப்ய, பாஹ்வோர் வக்ஷஸி கண்டே நாபேரூர்த்வே வா தேனாலங்கரோதி.

பொருள்: "மனோபிமந்தா" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி பூஜை செய்வதற்கு பகவானிடம் அனுமதி பெறவேண்டும். "த்ரீணிபத", "இந்த்ரோபிமந்தா" என்பதாகத் தொடங்கும் மந்த்ரங்களைச் சொல்லி சங்கினாலோ, கூர்ச்சத்தினாலோ திருவடியில் பாத்யஜலம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். அப்படியே "சன்னோதேவீ:" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி வலது கையில் ஆசமன ஜலம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். "தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்", "இமாஸ்ஸுமனஸ:" என்பதாகத் தொடங்கும் இரு மந்த்ரங்களையும் கூறி தலை, தோள்களிலும், சங்கு, சக்ரம், திருவடி ஆகிய இடங்களிலும் புஷ்பம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். "தத் விப்ராஸ", "இமேகந்தா" என்கின்ற மந்த்ரங்களைக்கூறி சந்தனத்தை நெற்றியில் ஊர்த்வ முகமாக இடவேண்டும். கை, மார்பு, கழுத்து, வயிறு ஆகிய இடங்களிலும் ஊர்த்வ முகமாகச் சந்தனத்தை இடலாம்.

"परोमात्रया", "बृहस्पतिः", "इमेधूपा" इति चतुर्दिक्षु धूपयेद् धूपम् । "विष्णोः कर्माणि", "शुभ्राज्योतिः" इति पार्श्वे दर्शयेद्दीपम् । "अग्निरिन्द्रे" इत्यभिमृश्य पात्रमुद्धृत्य "त्रिर्देव", "इन्द्रियाणि शतक्रतो" इति मधुपर्कवदर्घ्यं निवेदयेत् ।

"பரோமாத்ரயா", "ப்ருஹஸ்பதி", "இமேதூபா" இதி சதுர்திக்ஷு தூபயேத்தூபம். "விஷ்ணோ: கர்மாணி", "சுப்ராஜ்யோதி:" இதி பார்ச்வே தர்சயேத்தீபம் "அக்னிரிந்த்ரே" இத்யபிம்ருச்ய பாத்ரமுத்ருத்ய "த்ரிர்தேவ" "இந்த்ரியாணி சதக்ரதௌ" இதி மதுபர்க்வதர்க்யம் நிவேதயேத்.

பொருள்: "பரோமாத்ரயா", "ப்ருஹஸ்பதி:", "இமேதூபா" என்று தொடங்கும் மந்த்ரங்களைக்கூறி பெருமாளுக்குத் தூபம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். "விஷ்ணோ: கர்மாணி", "சுப்ராஜ்யோதி:" என்று தொடங்கும் இரு மந்த்ரங்களையும் கூறி பெருமாளுக்கு தீபம் (காண்பிக்க) சமர்ப்பிக்க வேண்டும். "அக்னிரிந்த்ரே" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி பாத்திரத்தைத் தொட்டு, உத்தரணியால் தீர்த்தத்தை எடுத்துக்கொண்டு, "த்ரிர்தேவ", "இந்த்ரியாணி" சதக்ரதௌ" என்ற மந்த்ரங்களைக் கூறி மதுபர்க்கம்போல் அர்க்யம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

द्रव्यालाभे तोयं, (यथोक्त) पात्रालाभे अक्षतं कूर्चेन तोयं वा पूर्ववदाचमनं दद्यात् । "आपोहिष्ठा" इति स्नानायाभ्युक्षणं कृत्वा, "मित्रस्सुवर्ण" इति प्लोतं, "तेजोवत्सव" इति वस्त्रं, "भूतां भूतेषु" इति आभरणं, "सोमस्य तनूरसि" इति उत्तरीयम् । "अग्निं दूतं

इति उपवीतं दद्यात् । तत्तद्द्रव्यं ध्यायन् तत्तदङ्गेषु पुष्पं वा दद्यात् । पूर्ववत् पाद्यार्घ्याचमन पुष्पगन्धधूपदीपाचमनानि पञ्चमूर्तिमन्त्रैः द्रव्यनाम संयोज्य "ददामि" इति दद्यात् । यथैकः पुरुषः पञ्च संज्ञिकः तथा सर्वं मनसा पञ्चधा सङ्कल्प्य पञ्चभिः नामभिः एव कुर्यात् । देव्यां स्नानोत्सवबलि-बेराणि च एकमूर्त्या च अर्चयेत् । परिषदां नाममन्त्रैः यथालाभमर्चनं स्यात् ।

த்ரவ்யாலாபே தோயம், (யதோக்த) பாத்ராலாபே அக்ஷதம் கூர்ச்சேன தோயம் வா பூர்வவதாசமனம் தத்யாத். "ஆபோஹிஷ்டா", இதி ஸ்நானாயாப்யுக்ஷணம் கருத்வா. "மித்ரஸ்ஸுவர்ண" இதி ப்ரோக்ஷிதம், "தேஜோவத்ஸவ" இதி வஸ்த்ரம், "பூதோ பூதேஷு" இதி ஆபரணம், "ஸோமஸ்ய தனூரஸி" இதி உத்தரீயம். "அக்னிம் தூதம்" இதி உபவீதம் தத்யாத். தத்தத்ரவ்யம் த்யாயன் தத்ததங்கேஷு புஷ்பம் வா தத்யாத். பூர்வத் பாத்யார்க்யாசமன புஷ்ப, கந்த, தூப, தீப ஆசமனானி பஞ்சமூர்த்தி மந்த்ரை: த்ரவ்ய நாம ஸம்யோஜ்ய "ததாமி" இதி தத்யாத். யதைக: புருஷ: பஞ்ச ஸம்ஞிக: ததா ஸர்வம் மனஸா பஞ்சதா ஸங்கல்ப்ய பஞ்சபி: நாமபி: ஏவ குர்யாத். தேவ்யௌ ஸ்நான உத்ஸவ பலிபோராணி ச ஏக மூர்த்யா ச அர்ச்சயேத். பரிஷதாம் நாமமந்த்ரை: யதாலாபமர்ச்சனம் ஸ்யாத்.

பொருள்: பரிமள த்ரவ்யங்கள் இல்லாவிடில் வெறும் நீரையும், குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பாத்திரங்கள் கிடைக்காவிடில் ஏதாவது ஒரு பாத்திரத்தில் அக்ஷதையையும், நீரையும் சேர்த்து கூர்ச்சத்தினால் முன்போலவே ஆசமனம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். "ஆபோஹிஷ்டா" எனத்தொடங்கும் மந்த்ரத்தைக்கூறி ஸ்நானத்தின் பொருட்டு கூர்ச்சத்தால் நீரைத் தெளிக்கவேண்டும் (ப்ரோக்ஷிக்க வேண்டும்). "மித்ர: ஸுவர்ண" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி பெருமாளுக்கு வஸ்த்ரம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். "பூதோ பூதேஷு" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி பெருமாளுக்கு ஆபரணங்கள், சமர்ப்பிக்க வேண்டும். "சோமஸ்ய தனூரஸி" எனத்தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி உத்தரீயம் (மேல் வஸ்த்ரம்) சமர்ப்பிக்கவேண்டும் "அக்னிம் தூதம்" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைக் கூறி, யக்ஞோபவீதம் (முப்புரி நூல்) சமர்ப்பிக்கவேண்டும். ஆபரணாத்யலங்கார வஸ்துக்கள் இல்லையெனில் அந்தந்த திரவியங்களை நினைத்து அவ்வவ்விடங்களில் புஷ்பமாவது சேர்க்க வேண்டும். முன்போலவே பாத்ய, அர்க்ய, ஆசமனம், புஷ்பம், சந்தனம், தூபம், தீபம் மறுபடி ஆசமனாதிகளை பஞ்சமூர்த்தி மந்தரங்களுடன் யக்ஞோபவீதம் சமர்ப்பயாமி என்ற முறையில் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். ஒரே ஒரு மூர்த்தியுள்ள தேவாலயங்களில் ஒரு மூர்த்தியையே ஐந்து மூர்த்தியாக பாவித்து முன் சொன்னவற்றைச் செய்யவேண்டும். ஸ்நான, உத்ஸவ, பலி பேரங்களை ஒரே

மூர்த்தியாக நினைத்து அர்ச்சிந்தல் வேண்டும். இதே முறைதான் ஸ்ரீதேவி, பூதேவிகளுக்கும், பரிவார தேவதைகளை யதா சௌகர்யம் பூஜிக்க வேண்டும்.

"अथावनीदं" इति प्रोक्ष्य, प्रमुखे मण्डलमुपलिप्य, हविःपात्रं सङ्गृह्य, अधिदेवमादित्यमभ्यर्च्य, संशोध्य "देवस्यत्वा", इति घृतेनाऽभिघार्य, गायत्रीं वैष्णवीं जपन् स्थाल्यां चतुर्भागं हित्वा, त्रिभागं हविःपात्रे प्रक्षिप्य, मण्डले निधाय, तस्मिन् हविषि, सुगन्धमुत्पूत गव्य घृत "देवस्य" इति आश्राव्य "अहमस्मि" इत्यभिमृश्य "तदस्यप्रियं" "सुभूस्स्वयंभूः" इति हविर्निवेदयेत् । देवीभ्यां स्नापनोत्सव बलिबेरेभ्यः निवेदयेत् ।

"அதாவனீதம்" இதி ப்ரோக்ஷ்ய. ப்ரமுகே மண்டலமுபலிப்ய, ஹவி: பாத்ரம் ஸங்க்ருஹ்ய, அதிதேவமாதித்யமப்யர்ச்ய, ஸம்சோத்ய, "தேவஸ்யத்வா" இதி க்ருதேனாऽபிகார்ய, காயத்ரீம் வைஷ்ணவீம் ஜபன் ஸ்தால்யாம் சதுர் பாகம் ஹித்வா, த்ரிபாகம் ஹவி: பாத்ரே ப்ரக்ஷிப்ய, மண்டலே நிதாய தஸ்மின் ஹவிஷி ஸுகந்தமுத்பூதம் கவ்ய க்ருதம் "தேவஸ்ய" இதி ஆச்ராவ்ய "அஹமஸ்மி" இத்யபிம்ருச்ய "ததஸ்ய ப்ரியம்", "ஸுபூஸ்வயம்பூ:" இதி ஹவிர் நிவேதயேத். தேவீப்யாம் ஸ்நாபனோத்ஸவ பலிபேரேப்ய: நிவேதயேத்.

பொருள்: "அதாவனீதம்" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ப்ரோக்ஷிக்க வேண்டும். பகவானுக்கு முன்பாக ஸ்தலசுத்தி செய்து (மடைப் பள்ளிக்குச் சென்று) ஹவிர்நிவேதனப் பாத்திரத்தை சுத்தம் செய்து அதன் அதிதேவதையான ஸூர்யனை ஆவாஹனம் செய்து, "தேவஸ்யத்வா" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி நெய்யைவிட்டு சுத்தம் செய்து, பிறகு காயத்ரியை ஜபித்து சமைத்த பாத்திரத்தில் உள்ள அன்னத்தை நான்கு பாகமாகப் பகிர்ந்து மூன்று பாகத்தை ஹவிர் நிவேதனப் பாத்திரத்தில் சேர்த்து எடுத்துவந்து எம்பெருமானுக்கு முன்னிலையில் சுத்தி செய்யப்பட்ட இடத்தில் வைத்து அந்த அன்னத்தில் நல்ல வாசனையுள்ள பசு நெய்யை "தேவஸ்ய" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி சேர்த்து, "அஹமஸ்மி" என்று தொடங்கும் அன்ன ஸூக்தத்தைச் சொல்லி அன்னத்தைத் தொட்டு, "ததஸ்ய ப்ரியம்", "ஸுபூஸ்வயம்பூ:" என்பதாகத் தொடங்கும் மந்த்ரங்களைக் கூறி ஹவிர் நிவேதனம் செய்ய வேண்டும். பிறகு ஸ்ரீதேவி, பூதேவிக்கும், ஸ்நபன, உத்ஸவ, பலி பேரங்களுக்கும் ஹவிர் நிவேதனம் செய்யவேண்டும்.

ब्रह्ममुत्कुटिकासनं वा आसीनः अग्निकुण्डे चुल्यां वा, अग्निं परिषिच्य, देवेशाय साज्यचरुं "अतो देवाद्यैः" मूर्तिमन्त्रैश्च जुहुयात् । देव्यादि तदालयगतपरिषद्देवेभ्यस्त्रिकाल जुहुयात् । उत्तमे प्रातर्मध्याह्नयोः देवेशाय, देवीभ्यां मुनिभ्यां ब्रह्मेशानाभ्यां, मध्यमे च एतेभ्यो मध्याह्न एव अधमे जुहुयात् । पुनश्चाग्निं परिषिच्य अशक्तः कुण्डादौ समिध्यारोप्य लौकिकाग्नौ निधाय जुहुयात् ।

நி. — 4

ப்ரம்மமுத்குடிகாசனம் வா, ஆஸீன: அக்னி குண்டே ஜ்வால்யாம் வா, அக்னிம் பரிஷிச்ய தேவேசாய ஸாஜ்ய சரும் அதோ தேவா த்யை:'' மூர்த்தி மந்த்ரைச்ச ஜுஹுயாத் தேவ்யாதி ததாலயகத பரிஷத்தேவேப்ய: த்ரிகாலம் ஜுஹுயாத். உத்தமே ப்ராதர்மத்யான்னயோ: தேவேசாய, தேவிப்யாம் முனிப்யாம், ப்ரம்மேசானாப்யாம் மத்யமே ச ஏதேப்ய: மத்யான்னே ஏவ அதமே ஜுஹுயாத். புனச்சாக்னிம் பரிஷிச்ய அசக்த: குண்டாதக்னிம ஸமித் யாரோப்ய லௌகீகாக்னௌ நிதாய ஜுஹுயாத்.

பொருள்: ஆஸநத்திலோ ப்ரம்மமுதகுடிகாஸனத்திலோ (அர்ச்சகன்) அமர்ந்து அக்னி குண்டத்தில் அக்னியை ஜ்வலிக்கச் செய்து, பரிசேஷனம் செய்ய வேண்டும். பெருமாளைக் குறித்து நெய்யுடன் சேர்ந்த சருவை (ஹவிசை) ''அதோ தேவா தி'' மந்த்ரங்களைக் கூறியும் மூர்த்தி மந்த்ரங்களைக் கூறியும் ஹோமம் செய்ய வேண்டும். அந்த ஆலயத்திலுள்ள ஸ்ரீதேவி, பூதேவி, களுக்கும், பரிவார தேவதைகளுக்கும் மூன்று வேளையும் ஹோமம் செய்ய வேண்டும். இதில் பெருமாளுக்கும் ஸ்ரீதேவி, பூதேவி மற்றும் பரிவார தேவதைகளுக்கும் காலையும், மதியமும் ஹோமம் செய்வது உத்தம பக்ஷம், காலையில் மட்டும் ஹோமம் செய்வது மத்யம பக்ஷம். மதிய நேரத்தில் மட்டும் ஹோமம் செய்வது அதம பக்ஷமாகும். மறுபடியும் அக்னியை பரிசேஷனம் செய்து முடிக்கவேண்டும். இவை வைதீக அக்னியில் செய்ய வேண்டும். முடியவில்லையெனில் ஒரு முறை ஹோமம் செய்து அதிலிருந்து (வைதீக அக்னியில் ஹோமம் செய்த குண்டத்திலிருந்து) சமித்தை எடுத்து வைத்திருந்து அதை லௌகீகாக்னியில் சேர்த்து ஹோமம் செய்ய வேண்டும்.

शिष्यो नम्र देह: तत्तद्देशे मणिकादिद्वारपालेभ्य: श्रीभूतायनपायिभ्य: दिग्देवताभ्य: विमानपालेभ्य: महीभूतान्तं प्रणवादि नमोऽन्तेन तत्तन्नाम्ना पूर्वमुदकं पुष्प बलिमुदकं च दद्यात् । तस्य दक्षिणत: भूतयक्षपिशाचनागेभ्य: बलिशेषं दद्यात् ।

சிஷ்யோ நம்ர தேஹ: தத்தத்தேசே மணிகாதித்வாரபாலேப்ய: ஸ்ரீபூதாத்யனபாயிப்ய: திக்தேவதாப்ய: விமானபாலேப்ய: மஹீபூதாந்தம் ப்ரணவாதி நமோSந்தேன தத்தந்நாம்னா பூர்வமுதகம் புஷ்பம் பலிமுதகம் ச தத்யாத். தஸ்ய தக்ஷிணத: பூதயக்ஷபிசாசநாகேப்ய: பலிசேஷம் தத்யாத்.

பொருள்: சிஷ்யன் வணங்கிய தேஹத்துடன், அந்தந்த இடத்தில் மணிகன் முதலான த்வார தேவதைகளான ஸ்ரீபூதாதிகளின் பொருட்டும், திக்தேவதைகளின் பொருட்டும், விமான தேவதைகளின் பொருட்டும், பலிபீடம் வரையுள்ள அனைத்து தேவதைகளையும், அந்தந்த இடத்திற்குரிய தேவதை யின் பெயருக்கு முன்பு ப்ரணவத்தையும், முடிவில் ''நம:'' என்ற சப்தத்தையும் கூறி (உதாரணமாக: ஓம் மணிகாய நம:) முதலில் ஜலம் சேர்த்துவிட்டுப்

புஷ்பம், பலி அன்னம். ஜலம் சேர்க்கவேண்டும். பலி பீடத்திற்குப் பலி சேர்த்து முடித்த பிறகு மீதம் உள்ளதைப் பலிபீடத்திற்குத் தென்புறம் உள்ள பூதயக்ஷபிசாச நாகாதிகளுக்குச் சேர்த்துவிடவேண்டும்.

देवेशाय "इदं विष्णुः" इति स्वादुशीतलं वारि पानीयं दत्वा, निवेदितमपनीय मण्डलं संमृज्य, तथैव आचमनं, "विचक्रम" इति मुखवासं दत्वा विधिना बलिमाराध्य, बलिबेरयुतमालय प्रदक्षिणं कारयेत् । विष्णुसूक्तेन मस्तिष्कं संपुटं प्रह्वाङ्गं, पञ्चाङ्गं, दण्डाङ्गं इति पञ्चप्रणामान् कुर्यात् ।

தேவேசாய "இதம் விஷ்ணு:" இதி ஸ்வாதுசீதலம் வாரி பானீயம் தத்வா, நிவேதிதமபனீய மண்டலம் ஸம்ருஜ்ய, ததைவ ஆசமனம், "விசக்ரம" இதி முகவாஸம் தத்வா விதினா பலிமாராத்ய, பலிபேரயுதமாலயம் ப்ரதக்ஷிணம் காரயேத் விஷ்ணுஸூக்தேன மஸ்திஷ்கம், ஸம்புடம், ப்ரஹ்வாங்கம், பஞ்சாங்கம், தண்டாங்கம் இதி பஞ்சப்ரணாமான் குர்யாத்.

பொருள்: பகவானுக்கு "இதம் விஷ்ணு:" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி குளிர்ந்த நீர் பருக சமர்ப்பிக்கவேண்டும். நிவேதனம் செய்யப்பட்ட தளிகைகளை வேறு இடத்தில் வைத்துவிட்டு, முன்பு தளிகை நிவேதனத்திற்காக வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்தை சுத்தம் செய்யவேண்டும். முன்போலவே ஆசமனம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். "விசக்ரம" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைக் கூறி வெற்றிலை பாக்கு (தாம்பூலம்) சமர்ப்பித்துவிட்டு, முறைப்படி பலி பேரத்தை ஆராதித்து, பலிபேரத்துடன் அர்ச்சகர் கோயிலை ப்ரதக்ஷிணமாக வரவேண்டும். விஷ்ணு ஸூக்தத்தைச் சொல்லி, மஸ்திஷ்கம், ஸம்புடம், ப்ரஹ்வாங்கம், பஞ்சாங்கம், தண்டாங்கம் போன்ற ப்ரணாமங்களில் ஏதேனும் ஒரு முறைப்படி ஐந்து முறை நமஸ்கரிக்கவேண்டும்.

मस्तकेऽञ्जलौ न्यस्ते स मस्तिष्कः । हृदयेऽञ्जलिपुटं न्यसेत् स संपुटः । पाणी व्यत्यस्य हृदये न्यस्याऽऽनतगात्रो भवेत् स प्रह्वाङ्गः । पादाङ्गुलिभ्यां जानुभ्यां वाऽऽसीनः साञ्जलिर्भूमौ ललाटं निदध्यात् स पञ्चाङ्गः । पादौ हस्तौ प्रसार्य साञ्जलिर्भूत्वा अधोमुखो दण्डवच्छयितः स दण्डाङ्गः प्रणामः । रत्नं सुवर्णं मुखवासं वा दक्षिणां दद्यात् । पुरुषसूक्तेन एकाक्षरादिना च संस्तूय अष्टाक्षरेण पुष्पाञ्जलिं ददाति । "श्रिये जात" इति कर्पूरनीराजनं कारयेत् । "ध्रुवंस्त्वेति" कवाटौ बन्धयति ।

மஸ்தகேऽஞ்சலௌ ந்யஸ்தே ஸ மஸ்திஷ்க: ஹ்ருதயேஞ்சலி புடம் ந்யஸேத் ஸ ஸம்புட: பாணிவ்யத்யஸ்ய ஹ்ருதயே ந்யஸ்யாऽநதகாத்ரோ பவேத் ஸ ப்ரஹ்வாங்க: பாதாங்குலிப்யாம் வாऽऽஸீன: ஸ அஞ்சலி:, பூமௌ

லாடம் நிதத்யாத் ஸ பஞ்சாங்க:. பாதௌ ஹஸ்தௌ ப்ரஸார்ய ஸாஞ்சலிர் பூத்வா அதோமுகோ தண்டவச்சயித: ஸ தண்டாங்க: ப்ரணாம:, ரத்னம் ஸுவர்ணம் முகவாஸம் வா தக்ஷிணாம் தத்யாத். புருஷஸூக்தேன ஏகாக்ஷராதினா ச ஸம்ஸ்தூய அஷ்டாக்ஷரேண புஷ்பாஞ்சலிம் ததாதி. ''ச்ரியைஜாத'' இதி கர்பூர நீராஜனம் காரயேத் ஸூர்யஸ்த்வேதி'' கவாடௌ பந்தயதி.

பொருள் ; முன்பத்தியின் இறுதியில் பெருமாளை வணங்கும் விதம் மட்டும் சொல்லப்பட்டது. அவற்றிற்கு இங்கே விளக்கம் தரப்படுகிறது. தலைக்கு நேராக இரு கைகளையும் கூப்பி வணங்குவது ''மஸ்திஷ்கம்'' எனப் படும். கைகளைக் கூட்டி ஹ்ருதயத்திற்கு நேராக வைத்து நமஸ்கரிப்பது ''ஸம்புடம்'' எனப்படும். கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு முகமானது ஹ்ருதயத் தைப் பார்க்குமாறு குனிந்து வணங்குவது ''ப்ரஹ்வாங்க:'' எனப்படும். பெண்கள் வணங்குவதுபோல நமஸ்கரிப்பது ''பஞ்சாங்கம்'' எனப்படும். கை கால்களை நன்கு நீட்டி தலையை உள்முகமாக வைத்துக்கொண்டு தண்டத்தை (குச்சியை)ப்போன்று விழுந்து வணங்குதல் தண்டாங்கம் எனப்படும். பிறகு பெருமாளுக்கு தக்ஷிணா தாம்பூலம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். புருஷஸூக்தம் அல்லது ஏகாக்ஷர ஸூக்தம் இவற்றில் ஏதாவது ஒன்றினைச் சொல்லி, பெருமாளுக்கு அஷ்டாக்ஷரத்தையும் சொல்லி புஷ்பாஞ்சலி செய்யவேண்டும். ''ச்ரியை ஜாத'' எனத்தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி கற்பூர நீராஜனம் செய்யவேண்டும். ''ஸூர்யஸ்த்வா'' எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி கதவுகளைப் பூட்டவேண்டும்.

मध्याह्ने, सायाह्ने च पूर्ववदुद्घाटयति । द्वारार्चित पुष्पाणि ब्यपोह्याऽभ्युक्ष्य, ध्रुवस्य पाद पीठेन्यस्तानि पुष्पाण्युद्धृत्य, उपरि पूर्ववत् पुष्पन्यासं कुर्यात् । निशान्ते तानि निर्माल्यानि भवन्ति । तथैव धात्रादि द्वारदेवांश्चाभ्यर्च्य, कौतुकादि बिम्बे अर्चितानि पुष्पाण्यादाय तत्पीठपार्श्वे निधाय आसनाद्यैरर्चयेत् । उत्तमे पाद्याद्यैरुपचारैरर्चयेत् । मध्यमे रात्रौ स्नानाद्यै-रुपवीतान्तैः विना अन्यैः । अधमे पाद्यार्घ्याचमनान्तैः हविषि लब्धे पाद्यादिहविरन्तैः अर्धयामे, पाद्यादिदीपान्ते हविरन्तैरित्येके । अर्धयामे पुष्पन्यासहोमबलिदानबल्युद्धरणानि न कुर्वीत ।

மத்யாஹ்னே, ஸாயாஹ்னே ச பூர்வவதுத்காடயதி. த்வாரார்ச்சித புஷ்பாண்யபோஹ்யாப்யுக்ஷ்ய த்ருவஸ்ய பாதபீடேந்யஸ்தானி புஷ்பாண்யுத்-த்ருத்ய உபரி பூர்வவத் புஷ்பந்யாஸம் குர்யாத். நிசாந்தே தானி நிர்மால்யானி பவந்தி. ததைவ தாத்ராதி த்வாரதேவாச்சாப்யர்ச்ய, கௌதுகாதி பிம்பே அர்ச்சிதானி புஷ்பாண்யாதாய தத்பீடபார்ச்வே நிதாய, ஆஸனாத்யை: அர்ச்சயேத், உத்தமே பாத்யாத்யைருபசாரைரர்ச்சயேத் மத்யமே ராத்ரௌ ஸ்நாநாத்யை: உபவீதாந்தை: வினா அந்யை: அதமே பாத்யார்க்ய

ஆசமனாந்தே ஹவிஷி லப்தே பாத்யாதி ஹவிரந்தை: அர்தயாமே பாத்யாதி திபாந்தே ஹவிரந்தை ரித்யேகே அர்த்தயாமே புஷ்பந்யாஸ ஹோம பலிதான பல்யுத்தரணானி ந குர்வீத.

பொருள்: மதியத்திலோ, மாலையிலோ முன்போலவே கதவைத் திறக்கவேண்டும். வாயில்களில் காலையில் பூஜை செய்யப்பெற்றுள்ள புஷ்பங்களைக் களைந்துவிட்டு ப்ரோக்ஷணம் செய்து, த்ருவபேரத்தினுடைய பாதபீடத்தில் உள்ள புஷ்பங்களைக் களைந்துவிட்டு, முன்போலவே புஷ்ப ந்யாஸம் செய்யவேண்டும். எம்பெருமானின் திருமேனியில் இருக்கக்கூடிய புஷ்பங்களைக் களையக் கூடாது. ஏனெனில் இரவின் முடிவில் (காலையில்)தான அவைகள் நிர்மால்யமாகின்றன. த்ருவ பேரார்ச்சனத்தை போலவே தாத்ராதி த்வார தேவதைகளையும் அர்ச்சிக்கவேண்டும் "கௌதுகாதி" பிம்பங்களிடத்திலும் காலை அர்ச்சித்திருக்கிற புஷ்பங்களை எடுத்து அருகில் வைத்துவிட்டு ஆஸனாதிகளை சமர்ப்பிக்க வேண்டும். உத்தமம், பாத்யம் முதலான உபசாரங்களுடன் அர்சித்தால் இரவில் ஸ்நாநம் முதல் உபவீதம் வரையுள்ள உபசாரங்களைத் தவிர மற்றவை அனைத்தும் சமர்ப்பித்து அர்ச்சிப்பது மத்யமமாகும். அதமபக்ஷமாக பாத்யார்க்ய ஆசமனம் வரை சமர்ப்பிப்பது. அர்த்தயாம பூஜையில் பாத்யம் முதலான வைகள் சமர்ப்பித்து ஹவிர் நிவேதனம் வரைச் செய்வது என்று ஒரு சிலரும், பாத்யம் முதல் தூபதீபங்கள் வரையிலும் சமர்ப்பித்து ஹவிர் நிவேதனம் செய்வது என்று ஒரு சிலரும் கருதுகின்றனர், அர்த்தயாம பூஜையில் புஷ்ப ந்யாஸம், ஹோமம், பலி சாதிப்பது போன்றவை செய்யக்கூடாது.

अन्त्यवेलायां तत्तन्मन्त्रेषु तत्तन्मूर्तिमन्त्रं संयोज्यार्चयेत् । नवपटूपञ्चमूर्तिविधाने विष्णुं आदिमूर्तिं पूर्ववदर्चयेत् । पुरुषमूर्तेः "आपोहिष्ठा" इति आचमनं, "हिरण्यगर्भ" इति अर्घ्यदानं, हविर्निवेदनञ्च । सत्यमूर्तेः "योगे योगे" इत्याचमनम् । "इदमापः शिवा" इत्यर्घ्यदानं, "इद पुहि" इति हविर्निवेदनञ्च । अच्युतमूर्तेः "समानेवृक्ष" इत्याचमनम्, "नारायणाय विद्महे" इत्यार्घ्यदानम्, "समाववर्ति" इति हविर्निवेदनञ्च, अनिरुद्धमूर्तेः "पवित्र" इत्याचमनम्, "कयानश्चित्र" इत्यर्घ्यदानं, "त्रीणिपदा" इति हविर्निवेदनञ्च कुर्यात् । शयानस्यादि मूर्तेरिविमन्त्रेषु तत्तन्मूर्तिमन्त्रं संयोजयेत् । नरनारायणनारसिंहवराहाः तत्तन्मूर्तिमन्त्रं संयोज्यार्चयेत् ध्रुवार्चनायां पूर्ववत् ध्रुवकौतुकयोः पुष्पन्यासविधानेन पुष्पन्यासं कृत्वा द्विकालमेककालं वा स्नापयित्वा अभ्यर्च्यावाहन

विसर्गौ न कुर्यात् । एष विशेषः अन्यत्सर्वं समानम् । अन्येषां देवानामर्चनेमन्त्र एव विशेषो भवतीत्याहमरीचिः ॥

॥ इति श्रीवैखानसे मरीचिप्रोक्ते विमानार्चनकल्पे नित्यार्चनविधिर्नाम एकचत्वारिंशः पटलः ॥

அந்த்ய வேலாயாம் தத்தன்மந்த்ரேஷு தத்தன் மூர்த்தி மந்த்ரம் ஸம்யோஜ்ய அர்ச்சயேத். நவஷட் பஞ்சமூர்த்தி விதானே விஷ்ணும் ஆதி மூர்த்திம் பூர்வவதர்ச்சயேத். புருஷமூர்த்தே: "ஆபோ ஹிஷ்டா" இதி ஆசமனம், "ஹிரண்ய கர்ப" இதி அர்க்ய தானம், ஹவிர் நிவேதனஞ்ச ஸத்ய மூர்த்தே "யோகே யோகே" இதி ஆசமனம். "இதமாப:சிவா" இத்யர்க்ய தானம் "இஹபுஷ்டிம்" இதி ஹவிர்நிவேதனஞ்ச் அச்யுத மூர்த்தே:" "ஸமானே வ்ருக்ஷ:" இதி ஆசமனம், "நாராயணாய வித்மஹே" இதி அர்க்யதானம், "ஸமாவவர்த்தி" இதி ஹவிர் நிவேதனஞ்ச அநிருத்தமூர்த்தே: "பவித்ர" இதி ஆசமனம். "கயானச்சித்ர" இதி அர்க்யதானம், "த்ரீணிபதா" இதி ஹவிர் நிவேதனஞ்ச குர்யாத். சயானஸ்யாऽऽதிமூர்த்தே: இவ மந்த்ரேஷு தத்தன் மூர்த்தி மந்த்ரம் ஸம்யோஜயேத். நரநாராயண, நாரஸிம்ஹ, வராஹா: தத்தன்மூர்த்தி மந்த்ரம் ஸம்யோஜ்யாऽர்ச்சயேத் த்ருவார்ச்சனாயாம் பூர்வவத் த்ருவ கௌதுகயோ: புஷ்பந்யாஸ விதானேன புஷ்பந்யாஸம் க்ருத்வா, த்விகாலமேககாலம் வா ஸ்நாபயித்வா அப்யர்ச்ய ஆவாஹன விஸர்கௌ ந குர்யாத். ஏஷ விசேஷ: அந்யத் ஸர்வம் ஸமானம். அந்யேஷாம் தேவானா-மர்ச்சனே மந்த்ர ஏவ விசேஷோ பவதீத்யாஹ மரீசி:

॥ இதி ஸ்ரீ வைகானஸே மரீசிப்ரோக்தே விமானார்ச்சன கல்பே நித்யார்ச்சனவிதிர்நாம ஏகசத்வாரிம்ச: படல: ॥

பொருள் : கடைசி (அர்த்தயாம) பூஜையில் அந்தந்த மந்த்ரங்களையும் அந்தந்த மூர்த்தி மந்த்ரங்களையும கொண்டு அர்ச்சிக்கவேண்டும். நவஷட் பஞ்சமூர்த்யர்சனா விதானத்தில் முன்கூறப்பட்டதுபோலவே விஷ்ணுவை அர்ச்சிக்கவேண்டும். புருஷமூர்த்திக்கு "ஆபோ ஹிஷ்டா" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ஆசமனம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். "ஹிரண்யகர்ப" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி அர்க்யம், ஹவிர்நிவேதனம் ஆகிய இரண்டும் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். ஸத்யமூர்த்திக்கு "யோகே யோகே" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ஆசமனம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். "இதமாப. சிவா"

என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி அர்ச்யம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். "இஹ புஷ்டி" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ஹவிர் நிவேதனம் செய்யவேண்டும். அச்யுதமூர்த்திக்கு "ஸமாவே வ்ருக்ஷ" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச்சொல்லி ஆசமனம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். "நாராயணாய வித்மஹே" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி அர்க்யம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். "ஸமாவவர்த்தி" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ஹவிர் நிவேதனம் செய்யவேண்டும். அநிருத்தமூர்த்திக்கு "பவித்ர" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ஆசமனம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். "சயாவச்சித்ர" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி அர்க்யம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். "த்ரீணிபதா" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ஹவிர் நிவேதனம் செய்ய வேண்டும். சயன பேரத்திற்கு முதல் மூர்த்தியைப் போலவே மந்திரங்களையும், அந்த மூர்த்தி மந்த்ரங்களையும் சேர்த்து அர்ச்சிக்கவேண்டும். நரநாராயணாதிகளை அவரவர்களுக்குரியமந்த்ரங்களைச் சொல்லி அர்ச்சிக்கவேண்டும். த்ருவாதிகளை அர்ச்சிக்கும்பொழுது முன் போலவே த்ருவ, கௌதுகர்களுக்கும் புஷ்பந்யாஸ விதானத்தின்படி புஷ்ப ந்யாஸம் செய்து ஒரு காலமோ, இரண்டு காலமோ ஸ்நானம் செய்வித்து, அர்ச்சித்து, ஆவாஹன, விஸர்ஜனங்கள் செய்யக்கூடாது. காலை பூஜையிலேயே ஆவாஹனம் செய்துள்ளபடியால் அர்த்தயாம பூஜையில் ஆவாஹனம் போன்றவை கிடையாது. ஆவாஹன விஸர்ஜனங்கள் கிடையாதென்பதே மற்ற பேரங்களைக் காட்டிலும் த்ருவ, கௌதுகர்களுக்கு உள்ள விசேஷம். வேறு தேவதைகளுக்கு அர்ச்சிக்க வேண்டுமாகில் மந்த்ரம் மட்டுமே வேறு (விசேஷம்) என்று மரீசி கூறுகிறார்.

இவ்வாறு ஸ்ரீவைகானஸத்தில் மரீசி ப்ரோக்தமான விமானார்ச்சன கல்பத்தில் நித்யார்ச்சனவிதி என்பதாக நாற்பத்தி ஒன்றாவது படலம் முற்றும்

काश्यप प्रोक्ते — ज्ञानकाण्डे

॥ नित्यार्चनविधिः ॥

காச்யப ப்ரோக்தே — ஞானகாண்டே

நித்யார்ச்சனவிதி:

अथातो भगवतो नित्यार्चनाविधिं व्याख्यास्यामः । यथोक्तैः मन्त्रैः स्नात्वाऽऽचम्य अग्निमुपस्थाय[1] देवानृषीन् पितॄन् तर्पयित्वा ब्रह्मयज्ञं कृत्वा द्वादशभिः सूक्तैः चतुर्वेदादिमन्त्रैः स्वाध्यायं करोति ।

அதாதோ பகவதோ நித்யார்ச்சனாவிதிம் வ்யாக்யாஸ்யாம: । யதோக்தை: மந்த்ரை: ஸ்நாத்வாऽऽசம்யா ஆதித்யமுபஸ்தாய தேவாந்ருஷீன் பித்ருன் தர்பயித்வா ப்ரும்மயக்ஞம் க்ருத்வா த்வாதசபி: ஸூக்தை: சதுர்-வேதாதி மந்த்ரை: ஸ்வாத்யாயம் கரோதி ।

பொருள்: பகவானின் நித்யார்ச்சனா விதியை விவரிக்கிறேன். ஸ்நானம், ஆசமனம் ஆகியவைகளை சொல்லப்பட்ட மந்த்ரங்களனைத்தையும் சொல்லிச் செய்து, சூரிய உபஸ்தானம் செய்து, தேவ, ரிஷி, பித்ரு தர்பணங்களை முடித்துக்கொண்டு, ப்ரம்ம யக்ஞம் செய்து, த்வாதச ஸூக்தங்கள், நான்கு வேதங்கள் ஆகியவைகளை அத்யயனம் செய்யவேண்டும்.

"प्रतद्विष्णुस्तवत" इति देवालयं प्रदक्षिणं करोति । "मणिकं प्रपद्ये" इति मणिकं प्रणम्य, यन्त्रिकां "निरस्त"मित्यादाय, "हिरण्यपाणि"मिति कवाटे संयोज्य, "दिवं विवृणोतु, दिवः स्वर्ग"मिति कवाटोद्घाटनं करोति । ततोऽभ्यन्तरं प्रविश्य, "अतोदेवा" दिना देवस्यमुखं समभिवीक्ष्य, "शाम्यन्तु घोराणी"ति स्वपाणिना पाणिं त्रिःसम्प्रहार्य "भगवतो बले"नेति देवं प्रणम्य, दीपानुद्दीप्य शिष्यो "दुहतां दिव"मिति घटमादाय नदीतटाक कूपानामलाभे पूर्वस्योत्तरमुपतिष्टेत । "आपमभिगृह्य" मीत्याधाव गृह्णाति । ततो देवालयं प्रविश्य, शिरस्थमुदकुम्भं "सोमं राजान"मितिन्यसेत ।

---

1. आदित्यमुपस्थाय — ஆதித்யமுபஸ்தாய.

अग्निः – The members of three Suryas – गार्हपत्याग्निः, आहवनीयाग्निः, दक्षिणाग्निः ।
Sanskrit — English Dictionry. S. 3420. T. M. S. S. M. Library. Thanjavur.

ப்ரதத்விஷ்ணுஸ்தவத இதி தேவாலயம் ப்ரதக்ஷிணம் கரோதி. "மணிகம் ப்ரபத்யே" இதி மணிகம் ப்ரணம்ய, யந்த்ரிகாம் "நிரஸ்த" மித்யாதாய, "ஹிரண்யபாணி"மிதி கவாடே ஸம்யோஜ்ய, திவம் விஷ்ருணோது, "திவிஸ்வர்கம்" இதி கவாடோத்காடனம் கரோதி. ததோப்யந்தரம் ப்ரவிச்ய, அதோ தேவாதினா தேவஸ்ய முகம் ஸமபிவீக்ஷ்ய, "சாம்யந்துகோரா"ணீதி ஸ்வபாணினா பாணிம் த்ரி: ஸம்ப்ரஹார்ய, "பகவதோ பலே"னேதி தேவம் ப்ரணம்ய தீபானுத்தீப்ய சிஷ்யோ "துஹதாம் திவ"மிதி கடமாதாய, நதீ தடாக கூபானாமலாபே பூர்வஸ்யோத்தரமுபதிஷ்டேத. "ஆத்யமபி-க்ருஹ்ணா" மீத்யாதாவம் க்ருஹ்ணாதி. ததோ தேவாலயம் ப்ரவிச்ய, சிரஸ்தமுதகும்பம் "ஸோமம் ராஜான"மிதி ந்யஸேத்.

பொருள்: "ப்ரதத்விஷ்ணுஸ்தவத" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி கோயிலை ப்ரதக்ஷிணம் செய்யவேண்டும். "மணிகம் ப்ரபத்யே" எனத்தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி த்வாரபாலகரை வணங்கி, சாவிகளை "நிரஸ்தம்" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி எடுத்து, "ஹிரண்ய பாணிம்" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி கதவில் சேர்க்கவேண்டும் "திவம் விஷ்ருணோது" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி கதவைத் திறக்கவேண்டும். உள்ளே சென்று பெருமாளின் திருமுக மண்டலத்தை நன்கு தரிசித்துவிட்டு, "சாம்யந்து கோராணி" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி கைகளை மும்முறை நன்கு தட்டவேண்டும். "பகவதோ பலேன" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி பெருமாளை வணங்கவேண்டும். சிஷ்யன் மூலம் தீபத்தைத் தூண்டச் செய்யவேண்டும். "துஹதாம் திவம்" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லிக் குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு நதி, குளம், கிணறு ஆகிய மூன்றில் ஏதாவது ஒன்றில் கிழக்கு பாகத்திலோ வடக்கு பாகத்திலோ "ஆத்யமபி க்ருஹ்ணாமி" என்ற மந்திரத்தைச் சொல்லி ஜலத்தை எடுத்துக்கொண்டு சன்னிதிக்குச் சென்று, தலையிலிருக்கும் குடத்தை "ஸோமம் ராஜானம்" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி கீழே இறக்கிவைக்கவேண்டும்.

अर्चको "ब्रह्मब्रह्मान्तरात"मेति हृदयमभिमृश्य, "द्यौर्द्यौरसि" इति शिरोऽभिमृश्य, "शिखा" इति शिखांद्वर्तनं, "सकृद्देवानामायुधै"रिति सर्वत्र रक्षां कृत्वा, सुदर्शनमिति दक्षिणे हस्ते सुदर्शनं धारयति । "रविपा"मिति वामे शङ्खं च । "सूर्योऽसि" इति दक्षिणे "चन्द्रोऽसि" इति वामे च चक्षुषोः न्यस्य, हृदये बीजाक्षरं न्यस्य, हस्तयोस्तलयोः दक्षिण वामयोः सूर्यचन्द्रमसोः मण्डलं न्यस्य, "आभुरग्यं, विधिं, यज्ञं, ब्रह्माणं, देवेन्द्रं" इति अङ्गुष्ठादि कनिष्ठान्तं न्यस्य, "अन्तरस्मिन्निम" इति ब्रह्माणं स्मरति ।

அர்ச்சகோ "ப்ரம்ம ப்ரம்மாந்தரா" த்மேதி ஹ்ருதயமபிம்ருச்ய "த்யௌர்த்யௌர" ஸீதி சிரோபி ம்ருச்ய, "சிக" இதி சிகோந்வர்த்தனம், "ஸக்ருத்தேவானாமாயுதை" ரிதி ஸர்வத்ர ரக்ஷாம் க்ருத்வா, ஸுதர்சனமிதி தக்ஷிணே ஸுதர்சனம் தாரயதி. "ரவிபா"மிதி வாமே சங்கா ச. "ஸௌர்யோஸி" இதி தக்ஷிணே, "சந்த்ரோஸி" இதி வாமே ச சக்ஷுஷோ: ந்யஸ்ய, ஹ்ருதயே பீஜாக்ஷரம் ந்யஸ்ய, ஹஸ்தயோஸ்தலயோ: தக்ஷிண வாமயோ: ஸௌர்யசந்த்ரமஸோ: மண்டலம் ந்யஸ்ய, "ஆபுரண்யம், விதிம், யக்ஞம், ப்ராம்மாணம், தேவேந்த்ர" மித்யங்குஷ்டாதி கனிஷ்டாந்தம் ந்யஸ்ய, "அந்தரஸ்மின்னிம" இதி ப்ரம்மாணம் ஸ்மரதி.

பொருள்: அர்ச்சகன் "ப்ரம்ம ப்ரம்மாந்தராத்மா" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ஹ்ருதயத்தைத் தொடவேண்டும். "சிகே" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி சிகையை (தலைமுடியை)த் தொட வேண்டும். "ஸக்ருத்தேவானாமாயுதை:" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி எல்லா இடத்திற்கும் ரக்ஷையைச் செய்துகொள்ள வேண்டும். "ஸுதர்சனம்" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி வலது கையில் ஸுதர்சன முத்ரையை தரிக்கவேண்டும். "ரவிபாம்" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி இடது கையில் சங்க முத்ரையை தரிக்கவேண்டும். "ஸௌர்யோஸி" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி வலது கண்ணில் ஸௌர்யனையும், "சந்த்ரோஸி" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி இடது கண்ணில் சந்த்ரனையும் ந்யாஸித்து, ஹ்ருதயத்தில் பீஜாக்ஷரத்தை ந்யாஸிக்க வேண்டும். வலது இடது கைகள் இரண்டிலும் சூர்ய மண்டலத்தையும், சந்த்ரமண்டலத்தையும் ந்யாஸிக்க வேண்டும். "ஆபுரண்யம்" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி கரந்யாஸம் செய்ய வேண்டும் "அந்தரஸ்மின்னிம" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ப்ரம்மனை ஸ்மரிக்க வேண்டும்.

कुशैर्वस्त्रेण वा "धारासु सप्त" स्वित्यपामुत्पवनं कृत्वा, "इदमापः शिवा" इत्यपोऽभिमन्त्र्य "अवधूत"मिति मार्जन्या संमार्ज्य, पांस्वादीन् परिहृत्य, गोमयेनोपलिप्य, "आशासु सप्त" स्विति पञ्चगव्यैः प्रोक्ष्य, "नश्यन्ति जगता"मिति देवस्य निर्माल्यं शोधयित्वा "अहमेवेद"मिति पीठान्निर्माल्यमैन्द्रादीशानपर्यन्तमपोह्य, "पूतस्त" इति वेदिं परिमृज्य "नारायणाय विद्महे" इति पादपुष्पं पञ्चभिः मूर्तिभिर्दत्वा, "विष्वक्सेनं, शान्तं, हरं, अमितं" इति देवस्य निर्माल्यहारिणं भगवच्छेषैः सर्वैरर्चयेदित्याचष्टे भृगुः ।

குசைர் வஸ்த்ரேண வா "தாராஸு ஸப்த" ஸ்வித்யபாமுத்பவனம் க்ருத்வா, "இதமாப: சிவா" இத்யபோऽபிமந்த்ர்ய. "அவதூத"மிதி மார்ஜன்யா ஸம்மார்ஜ்ய பாம்ஸ்வாதீன் பரிஹ்ருத்ய, கோமயேனோபலிப்ய,

"ஆசாஸு ஸப்த"ஸ்விதி பஞ்சகவ்யை: ப்ரோக்ஷ்ய, "நச்யந்தி ஜகதா"மிதி தேவஸ்ய நிர்மால்யம் சோதயித்வா. "அஹமேவேத"மிதி பீடான்னிர்மால்யமைந்த்ராதீசான பர்யந்தமபோஹ்ய, "பூதஸ்த"ஸ்யேதி வேதிம் பரிம்ருஜ்ய, "நாராயணாய வித்மஹே" இதி பாத புஷ்பம் பஞ்சபி: மூர்த்திபிர் தத்வா, "விஷ்வக்ஸேனாய, சாந்தம், ஹரம், அமிதம்" இதி தேவஸ்ய நிர்மால்ய ஹாரிணம் பகவச்சேஷை: ஸர்வைரர்ச்சயேதித்யா சஷ்டே ப்ருகு:

பொருள்: தர்ப்பையோ, வஸ்த்ரமோ கொண்டு "தாராஸு ஸப்த" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ஜலத்தை வடிகட்டி நிரப்பி, "இதமாப: சிவா" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ஜலத்தை அபிமந்த்ரித்து, "அவதாதகும்" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி கோயிலைத் துடைப்பத்தைக்கொண்டு நன்கு சுத்தம் செய்யவேண்டும். பிறகு சாணி கொண்டு மெழுகவேண்டும். "ஆசாஸு ஸப்த" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி பஞ்சகவ்யத்தினால் ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும். "நச்யந்தி ஜகதாம்" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி நிர்மால்யங்களை (பெருமாளுக்கு முதல் நாள் சமர்ப்பித்திருந்த புஷ்பங்களை)க் களைந்து, "அஹமேவேதம்" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி பீடத்திலுள்ள புஷ்பங்களையும் களைந்து, பூதஸ்தஸ்ய" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி வேதிகையைச் சுத்தம் செய்து "நாராயணாய வித்மஹே" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி அவைகளை பஞ்சமூர்த்திகளிடத்தில் சேர்த்து, மீதமுள்ள அனைத்தையும் விஷ்வக்ஸேனரிடம் சேர்க்கவேண்டும் என்பதாக ப்ருகு கூறுகிறார்.

"भूः प्रपद्ये" इति देवेशं नमस्कृत्य "परं रंह" इति पीठादादाय "अतद्विष्णुः स्तवत" इति स्नानपीठे देवं संयोज्य, "परिलिखित"मित्याम्लादिना संशोध्य, "वारीश्चतस्र" इति संस्नाप्य, "नमो वरुणः शुद्धः" इति क्षीरेणाभिषिच्य, "भूरानिलय" इति गन्धतोयैः पुनः संस्नाप्य ततः [1]श्लोनेन विमृज्य, "भूरसि भूः प्रतिष्ठित्यै" इत्यादिना जीवस्थाने प्रतिष्ठाप्य कुशाक्षतैः 'समं वारिभिः प्रणिधि' प्रणवेनापूर्य गायत्र्या ध्रुवस्थानं प्रोक्ष्य "संयुक्तमेत"दिति ध्रुव कौतुकयोः सम्बन्ध कूर्चं प्रक्षिपेत् ।

"பூ: ப்ரபத்யே" இதி தேவேசம் நமஸ்க்ருத்ய, "பரம் ரம்ஹ" இதி பீடாதாதாய, "ப்ரதத்விஷ்ணு: ஸ்தவத" இதி ஸ்நாநபீடே தேவம் ஸம்யோஜ்ய, "பரிலிகித" மித்யாம்லாதினா ஸம்சோத்ய "வாரீச்சதஸ்ர" இதி ஸம்ஸ்னாப்ய, "நமோ வருண: சுத்த" இதி க்ஷீரேணாபிஷிச்ய, "பூராநிலய" இதி கந்த தோயை: புந: ஸம்ஸ்னாப்ய தத: ப்லோதேன விம்ருஜ்ய "பூரஸி பூ: ப்ரதிஷ்டித்யை" இத்யாதினா ஜீவஸ்தானே ப்ரதிஷ்டாப்ய, குசாக்ஷதை: ஸமம் வாரிபி:

---

1. श्लह — ச்லஹ

ப்ரணிதிம் ப்ரணவேனாபூர்ய காயத்ர்யா த்ருவஸ்தானம் ப்ரோக்ஷ்ய, "ஸம்யுக்த-மேத" திதி த்ருவ கௌதுகயோ: ஸம்பந்த கூர்ச்சம் ப்ரக்ஷிபேத்.

பொருள் : "பூ: ப்ரபத்யே" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி பெருமாளை நமஸ்காரம் செய்து, "பரம் ரம்ஹ" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி பெருமாளை பீடத்திலிருந்து எழுந்தருளச் செய்து, 'ப்ரதத்விஷ்ணு: ஸ்தவத' என்று தொடங்கும் மந்திரத்தைச் சொல்லி ஸ்நாந பீடத்தில் இருக்கச் செய்து, "பரிலிகிதம்" என்று தொடங்கும் மந்திரத்தைச் சொல்லி மாவிலை போன்றவற்றால் நன்கு சுத்தம் செய்து, "மாரீச்சதஸ்ர" என்று தொடங்கும் மந்திரத்தைச் சொல்லி நன்கு நீராட்டி, "நமோ வருண சுத்த" என்று தொடங்கும் மந்திரத்தைச் சொல்லி பால் கொண்டு அபிஷேகம் செய்வித்து, "பூராநிலய" என்று தொடங்கும் மந்திரத்தைச் சொல்லி சந்தன நீரினால் நன்கு மறுபடியும் நீராட்டி, பிறகு உலர்ந்த வஸ்திரத்தைக் கொண்டு துடைத்து, பூரஸி பூ: ப்ரதிஷ்டித்யை" என்று தொடங்கும் மந்திரத்தைச் சொல்லி ஏற்கனவே பெருமாள் இருந்த இடத்திற்கே எழுந்தருளச் செய்ய வேண்டும். தர்பை நுனி, அக்ஷதையுடன்கூட ப்ராணிதி பாத்ரங்களில் ப்ரணவத்தினால் நீரை நிரப்பி, காயத்ரியைச் சொல்லி த்ருவ ஸ்தானத்தை ப்ரோக்ஷித்து "ஸம்யுக்த மேதக்" என்று தொடங்கும் மந்திரத்தைச் சொல்லி த்ருவ பேரத்திற்கும், கௌதுக பேரத்திற்கும் ஸம்பந்த கூர்ச்சத்தைச் சேர்க்கவேண்டும்.

ध्रुवस्य पादयोर्मध्ये "विष्णवे नमः" इति प्राच्यां पुरुषाय, सत्याय दक्षिणे, प्रतीच्यां अच्युताय, अनिरुद्धायोदीच्यां, आग्नेय्यां कपिलाय, नैर्ऋत्यां यज्ञाय, वायव्यां नारायणाय, ऐशान्यां पुण्याय इति प्रथमावरणे, द्वितीयावरणे वराहाय, नारसिंहाय, वामनाय, त्रिविक्रमायेति पूर्वादि प्रदक्षिणं चतुर्दिक्षु न्यस्य, सुभद्रायेशितात्मने सर्वोद्वहाय सर्वविद्येश्वरायेत्याग्नेयादीशानपर्यन्तं न्यस्य, तृतीयावरणे इन्द्राय, यमाय, वरुणाय, कुबेरायाग्नये निर्ऋतये वायव ईशानायेति स्वेस्वेदेशे प्रणवादि नमोऽन्तं पुष्पन्यासं करोति । कर्मार्चास्थाने सुभद्राय, हयात्मकाय, रामदेवाय पुण्य-देवायेति पूर्वादि प्रदक्षिणं चतुर्दिक्षु न्यस्य, सर्वाय, सुखावहाय, संवहाय, सुवहायेत्याग्नेयादीशान पर्यन्तं न्यस्य, शिवं, विश्वं, मित्र, अत्रिं इति पीठान्ते पश्चिमादि बहिर्मुखानर्चयित्वा, सनत्कुमारं, सनकं, सनातनं, सनन्दनमिति वायव्यादिकोणान्तेष्वर्चयित्वा, दक्षिणे मार्कण्डेयं, वामे पद्मापितरमित्य-र्यान्तं पूजयित्वा, दक्षिणोत्तरयाः ब्रह्मेशानौ समभ्यर्च्य आत्मसूक्तं जपति ।

த்ருவஸ்ய பாதயோர் மத்யே "விஷ்ணவே நம:" இதி ப்ராச்யாம் புருஷாய, ஸத்யாய தக்ஷிணே, ப்ரதீச்யாமச்யுதாய, அநிருத்தாயோதீச்யாம், ஆக்னேய்யாம் கபிலாய, நைர்ருத்யாம் யக்ஞாய, வாயவ்யாம் நாராயணாய, ஐசான்யாம் புண்யாய இதி ப்ரதமாவரணே, த்விதீயாவரணே வராஹாய,

நாரஸிம்ஹாய, வாமனாய, த்ரிவிக்ரமாய இதி பூர்வாதி ப்ரதக்ஷிணம் சதுர்திக்ஷு ந்யஸ்ய, ஸுபத்ராயேசிதாத்மனே ஸர்வோத்வஹாய ஸர்வ வித்யேச்வராயேத்யாக்னேயாதீசான பர்யந்தம் ந்யஸ்ய, த்ருதீயாவரணே இந்த்ராய, யமாய, வருணாய, குபேராயாக்னயே, நிர்ருதயே, வாயவே, ஈசானாயேதி ஸ்வே ஸ்வே தேசே ப்ரணவாதி நமோந்தம் புஷ்ப ந்யாஸம் கரோதி. கர்மார்ச்சா ஸ்தானே ஸுபத்ராய, ஹயாத்மகாய, ராமதேவாய, புண்யதேவாயேதி பூர்வாதி ப்ரதக்ஷிணம் சதுர்திக்ஷு ந்யஸ்ய, ஸர்வாய, ஸுகாவஹாய, ஸம்வஹாய, ஸுவஹாயேத்யாக்னேயாதீசான பர்யந்தம் ந்யஸ்ய. சிவம், விச்வம், மித்ரம், அத்ரிம் இதி பீடாந்தே பச்சிமாதி பஹிர்முகா-மர்ச்சயித்வா, ஸனத்குமாரம், ஸனகம், ஸனாதனம், ஸனந்தனமிதி வாயவ்யாதி கோணாந்தேஷ்வர்ச்சயித்வா, தக்ஷிணே மார்க்கண்டேயம், வாமே பத்மாபிதர மித்யர்க்யாந்தர் பூஜயித்வா, தக்ஷிணோத்தரயோ: ப்ரம்மேசானௌ ஸமப்-யர்ச்சய ஆத்ம ஸூக்தம் ஜபதி.

பொருள்: த்ருவ பேரத்தின் திருவடியில் "விஷ்ணவே நம:" என்று சொல்லி கிழக்கிலும், ஓம் புருஷாய நம: ஓம் ஸத்யாய நம: என்று சொல்லி தெற்கிலும், ஓம் அச்யுதாய நம: என்று சொல்லி மேற்கிலும், அநிருத்தாய நம: என்று சொல்லி வடக்கிலும், அக்னி திக்கில் ஓம் கபிலாய நம: என்றும், நிர்ருதி திக்கில் ஓம் யக்ஞாய நம: என்றும், வாயு திக்கில் ஓம் நாராயணாய நம: என்றும், ஈசான திக்கில் ஓம் புண்யாய நம: என்றும் சொல்லி முதல் சுற்றில் புஷ்ப ந்யாஸத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

இரண்டாவது சுற்றில் கிழக்கு முதல் நான்கு திசைகளிலும் ஓம் வராஹாய நம: ஓம் நாரஸிம்ஹாய நம:, ஓம் வாமநாய நம:, ஓம் த்ரிவிக்ரமாய நம: என்று சொல்லி க்ரமமாக புஷ்பத்தைச் சேர்க்க வேண்டும் ஆக்னேயம் முதல் ஐசான்யம் வரையிலான நான்கு உபதிசைகளிலும் ஓம் ஸுபத்ராய நம:, ஓம் ஈசிதாத்மனே நம: ஓம் ஸர்வோத்வஹாய நம:, ஓம் ஸர்வ வித்யேச்வராய நம: என்று சொல்லி புஷ்ப ந்யாஸத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

மூன்றாவது சுற்றில் ஓம் இந்த்ராய நம: ஓம் யமாய நம: ஓம் வருணாய நம:, ஓம் குபேராய நம: என்று சொல்லி நான்கு திசைகளிலும், நான்கு உபதிசைகளிலும் ஓம் அக்னயே நம:, ஓம் நிர்ருதயே நம: ஓம் வாயவே நம: ஓம் ஈசானாய நம: என்று சொல்லி அந்தந்த திசைகளுக்குரிய திக்பால கர்களை குறித்து அவ்வவ்விடங்களில் புஷ்ப ந்யாஸத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

அர்ச்சா ஸ்தானத்தில் ஓம் ஸுபத்ராய நம: ஓம் ஹயாத்மகாய நம:, ஓம் ராமதேவாய நம:, ஓம் புண்ய தேவாய நம: என்று கிழக்கு முதல் நான்கு திசைகளிலும். ஓம் ஸர்வாய நம:, ஓம் ஸுகாவஹாய நம:, ஓம் ஸம்வஹாய நம:, ஓம் ஸுவஹாய நம: என்று சொல்லி நான்கு உபதிசைகளிலும் புஷ்பம்

சேர்க்க வேண்டும். பீடத்தின் கடைசியில் ஓம் சிவாய நம:, ஓம் விச்வாய நம: ஓம் மித்ராய நம:, ஓம் அத்ரயே நம: என்று நான்கு திசைகளிலும் வெளிமுக மாகப் பார்த்திருக்குமாறு த்யானித்து ஓம் ஸனத்குமாராய நம:, ஓம் ஸனகாய நம:, ஓம் ஸனாதனாய நம: ஓம் ஸனந்தனாய நம: என்று கொல்லி நான்கு உப திசைகளிலும் புஷ்ப ந்யாஸத்தைச் செய்ய வேண்டும். பெருமாளுக்கு இடது பக்கத்தில் மார்க்கண்டேயரையும், வலது பக்கத்தில் ப்ருகுவையும் த்யானித்து புஷ்பம் சேர்த்து அர்க்யம் வரை உபசாரம் செய்து பூஜித்து, தெற்கிலும், வடக்கிலும், (கருவறையின் உட்புறச் சுவற்றில்) ப்ரம்மனையும் ஈசானனையும் நன்கு அர்ச்சித்து, ஆத்ம ஸூக்தத்தை ஜபிக்க வேண்டும்.

पश्चात् सुवर्णवर्णं रक्तास्यं रक्तनेत्रं सुखोद्वहं विष्णुं प्रणवात्मकं किरीट केयूर हार प्रलंब यज्ञोपवीतिनं श्रीवत्साङ्कं चतुर्भुजं शङ्खचक्रधरमेवं परमात्मानं सकलं ध्यात्वा, मनसा प्रणिध्यां निवेश्य "सुवर्भुवर्भू"रिति बिम्बस्य मूर्धानाभिपादेषु क्रमेण विन्यस्य, यकारं पादयोरन्तरे पीठे न्यस्य, हृदये बीजाक्षरं न्यस्य, तं प्रणवैर्वेष्टयित्वा "इदं विष्णुरायातु भगवानि" त्यूर्ध्व बाहुमुखः प्रणिधिमुद्धृत्य कूर्चेन तद्वारि बिम्बस्य मूर्ध्नि विष्णुमावाहयामीति संस्राव्य, प्रागादि पुरुषं, सत्यं, अच्युतं, अनिरुद्धं इत्यावाह्य दक्षिणे श्रियं, वामे हरिणीमित्यावाह्य "प्रतद्विष्णु", "अस्त्वासन"-मित्यासनं पृथक् पुष्पेण ददाति ।

பச்சாத் ஸுவர்ண வர்ணம் ரக்தாஸ்யம் ரக்த நேத்ரம் ஸுகோத்வஹம் விஷ்ணும் ப்ரணவாத்மகம் கிரீட கேயூர ஹார ப்ரலம்ப யக்ஞோபவீதினம் ஸ்ரீவத்ஸாங்கம் சதுர்புஜம் சங்க சக்ரதரமேவம் பரமாத்மானம் ஸகலம் த்யாத்வா மனஸா ப்ரணித்யாம் நிவேச்ய "ஸுவர்புவர்பூ:" இதி பிம்பஸ்ய மூர்த்தாநாபி பாதேஷு க்ரமேண விந்யஸ்ய, யகாரம் பாதயோரந்தரே பீடே ந்யஸ்ய, ஹ்ருதயே பீஜாக்ஷரம் ந்யஸ்ய, தம் ப்ரணவைர் வேஷ்டயித்வா "இதம் விஷ்ணுராயாது பகவானி" த்யூர்த்வ பாஹுமுக: ப்ரணிதிமுத்ருத்ய கூர்ச்சேன தத்வாரி பிம்பஸ்ய மூர்த்னி விஷ்ணுமாவாஹயாமீதி ஸம்ஸ்ராவ்ய ப்ராகாதி புருஷம், ஸத்யம், அச்யுதம், அநிருத்தம் இத்யாவாஹ்ய தக்ஷிணே ச்ரியம் வாமே ஹரிணீமித்யாவாஹ்ய "ப்ரதத் விஷ்ணு:" "அஸ்த்வாஸன" மித்யாஸனம் ப்ருதக் ப்ருதக் புஷ்பேண ததாதி.

பொருள்: பிறகு பகவானை தங்கத்தைப் போன்ற நிறமுள்ளவராயும், (தாமரை போன்ற) சிவந்த திருமுக மண்டலத்தையுடையவராயும், சிவந்த கண்களையுடையவராயும், கிரீடம், ஹாரம், தொங்குகின்ற முப்புரி நூலை அணிந்தவராயும், மார்பில் லக்ஷ்மியை தாங்குகின்றவராயும், நான்கு கைகள் உடையவராயும் அவற்றில் இரண்டு கைகளில் சங்கு, சக்கரம் தரித்த வராயும் த்யானித்து பிம்பத்தில் தலை, நாபி, பாதம் ஆகிய மூன்று இடங்களிலும் ஸுவ:, புவ:, பூ: என்பதாக ந்யாஸிக்க வேண்டும். யகாரத்தை

பாதங்களுக்கு இடையில் பீடத்தில் ந்யாஸிக்கவேண்டும் ஹ்ருதயத்தில் பீஜாக்ஷரத்தைத ந்யாஸிக்க வேண்டும். அந்த பிம்பத்தை ப்ரணவத்தினால் சுற்றிலும் பந்தனம் செய்துவிட்டு, "இதம் விஷ்ணு:, ஆயாது பகவான்" என்று தொடங்கும் மந்திரத்தையும், சலோகத்தையும் சொல்லி, "விஷ்ணும் ஆவாஹயாமி" என்று ப்ரணிதி பாத்ரத்திலிருந்து ஜலத்தைக் கூர்ச்சத்தினால் எடுத்து பிம்பத்தில் ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும். நான்கு பக்கங்களிலும் புருஷம் ஸத்யம், அச்யுதம், அநிருத்தம் ஆவாஹயாமி என்பதாக ஆவாஹனம் செய்து, எம்பெருமானுக்கு வலப்பக்கத்தில் ஸ்ரீதேவியையும். இடப்பக்கத்தில் ஹரிணீ-யையும் ஆவாஹனம் செய்து, "ப்ரதத் விஷ்ணு:". "அஸ்த்வாஸனம்" எனத் தொடங்கும் இரு மந்த்ரங்களையும் சொல்லி ஒவ்வொரு மூர்த்திக்கும் தனித் தனியே புஷ்பத்தினால் ஆஸனம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

"विश्वाधिकानां जन"नेति स्वागतं, "मनोभिमन्ते" त्यनुमानं, त्वं स्त्री"ति पाद्यमभिमृश्य, "त्रीणि पदेन्द्रोऽभिमन्ते"ति पाद्यं कूर्चेन वारि पादयोः संस्राव्य, शन्नो देवी"रिति विष्णवे, "आपोहिष्टे"ति पुरुषाय, "योगे योग" इति सत्याय, "समाने वृक्ष" इत्यच्युताय, "पवित्रन्त" इत्यनिरुद्धाय आचमनं दक्षिणे हस्ते कूर्चेन ददाति । "तद्विष्णोः परमं पदं "इमाःसुमनस" इति पुष्पं, "तद्विप्रास – इमे गन्धा" इति गन्धं, "परोमात्रया", "बृहस्पति"रिति धूपं, "विष्णोः कर्माणि", "शुभ्राज्योति"रिति दीपं पृथक् पृथक् मूर्तिभिः संयोज्य ददाति । "आमा वाजस्य" इति अर्घ्यपात्राणि संशोध्य, वसिष्टं, सोमं, यज्ञाङ्गं, इन्दुं, चन्द्रं इति पात्राधिदेवमाराध्य, प्रथमं सिद्धार्थकं, द्वितीयं कुशाग्रं, तृतीयं तिलं, चतुर्थं तण्डुलं, पञ्चमं दधि, षष्टं क्षीरं, सप्तमं अक्षतं, अष्टमं तोयं इति सङ्गृह्य [1]कुडवमात्रं पृथक् पृथक् गात्रेष्वाक्षिप्त्वा घृतेनाभिघार्य अग्नेरिन्द्रादिना-ऽभिमृश्य, "त्रिर्देवः", "इन्द्रियाणि" इति विष्णवे, "हिरण्यगर्भ" इति पुरुषाय, "इदमापः शिवा" इति सत्याय, "नारायणाय विद्महे" इति अच्युताय, "कयानश्चित्र" इति अनिरुद्धाय अर्घ्यं निवेद्या-चमनं पूर्ववत् ददाति ।

॥ इति श्रीवैखानसे काश्यपप्रोक्ते ज्ञानकाण्डे ध्यानावाहनादि विधिर्नामैकोनसप्ततितमोऽध्यायः ॥

"விச்வாதிகானாம் ஜனனா" இதி ஸ்வாகதம், "மனோபிமந்தே" த்யனுமானம். "த்வம் ஸ்த்ரீ"தி பாத்யமபிம்ருச்ய. த்ரீணிபதேந்த்ரோபி-மந்தே"தி பாத்யம் கூர்ச்சேன வாரிபாதயோ: ஸம்ஸ்ராவ்ய "சன்னோ தேவீ" ரிதி விஷ்ணவே, "ஆபோஹிஷ்டே"தி புருஷாய. "யோக யோக" இதி

---

1. कुडवः — "प्रसृतीद्वावञ्जलिः स्यात्" इति वैजयन्तीकोषे ॥ (5 : 1 : 53)
குடவ: — இரண்டு கையளவு.

ஸத்யாய "ஸமானே வ்ருக்ஷ" இத்யச்யுதாய "பவித்ரந்த" இதி அநிருத்தாய ஆசமனம் தக்ஷிணே ஹஸ்தே கூர்ச்சேன ததாதி "தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்", இமாஸ்ஸுமனஸ:" இதி புஷ்பம். "தத்விப்ராஸ, இமேகந்தா" இதி கந்தம், "பரோமாத்ரயா, ப்ருஹஸ்பதி"ரிதி தூபம். "விஷ்ணோ: கர்மாணி" "சுப்ராஜ்யேதி:" இதி தீபம் ப்ருதக் ப்ருதக் மூர்த்திபி: ஸம்யோஜ்ய ததாதி ஆமாவாஜஸ்ய இதி அர்க்ய பாத்ராணி ஸம்சோத்ய, வஸிஷ்ட, ஸோமம், யக்ஞாங்கம், இந்தும், சந்த்ரம் இதி பாத்ராதிதேவமாராத்ய. ப்ரதமம் ஸித்தார்த்தகம், த்விதீயம் குசாக்ரம். த்ருதீயம் திலா, சதுர்த்தம் தண்டுலம், பஞ்சமம் ததி, ஷஷ்டகம் க்ஷீரம், ஸப்தமம் அக்ஷதம. அஷ்டமம் தோயம் இதி ஸங்க்ருஹ்ய குடுவ மாத்ரம் ப்ருதக் ப்ருதக் காயத்ர்யா க்ஷிப்த்வா க்ருதேனாபிகார்யா அக்னேரிந்த்ராதினாஸபிம்ருச்ய "த்ரிர்தேவ:." "இந்த்ரியாணீ"தி விஷ்ணவே. "ஹிரண்யகர்ப" இதி புருஷாய, "இதமாப: சிவா" இதி ஸத்யாய நாராயணாய வித்மஹே" இத்யச்யுதாய. "கயாஸ்சித்ர" இதி அநிருத்தாய அர்க்யம் நிவேத்ய, ஆசமனம் பூர்வவத் ததாதி.

இதி ஶ்ரீவைகானஸே காச்யப ப்ரோக்தே ஞானகாண்டே
த்யானாவாஹனாதி விதிர் நாம ஏகோனஸப்ததிதமோத்யாய:

"விச்வாதிகானாய்." என்று தொடங்கும் மந்திரத்தைச் சொல்லிப் பகவானுக்கு நல்வரவு நல்கவேண்டும். "மநோபிமந்தா" என்ற மந்திரத்தைச் சொல்லி அனுமதி பெறவேண்டும். "த்வம் ஸ்த்ரீ" என்று தொடங்கும் மந்திரத்தைச் சொல்லி பாத்ய பாத்திரத்தைத் தொட்டு, "த்ரீணிபதா", "இந்த்ரோபிமந்தா" என்று தொடங்கும் இரண்டு மந்திரங்களையும் கூறி பாத்ய ஜலத்தினை கூர்ச்சத்தினால் எடுத்து எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும். "சன்னோதேவீ:" என்று தொடங்கும் மந்திரத்தைச் சொல்லி விஷ்ணுமூர்த்திக்கும், "ஆபோஹிஷ்டா" என்று தொடங்கும் மந்திரத்தை சொல்லி புருஷமூர்த்திக்கும், "யோகே யோகே" எனத்தொடங்கும் மந்திரத்தை சொல்லி ஸத்யமூர்த்திக்கும், "ஸமானே வ்ருக்ஷ" எனத்தொடங்கும் மந்திரத்தைச் சொல்லி அச்யுதமூர்த்திக்கும், "பவித்ரந்த" எனத்தொடங்கும் மந்திரத்தைச் சொல்லி அநிருத்தமூர்த்திக்கும். (அந்தந்த மூர்த்திகளுடைய) அவர்களுடைய வலக்கையில் ஆசமன தீர்த்தத்தை கூர்ச்சத்தினால் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். "தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்", "இமாஸ்ஸுமனஸ" என்று தொடங்கும் இரு மந்திரங்களையும் சொல்லி புஷ்பத்தினையும், "தத்விப்ராஸ" "இமே கந்தா" என்று தொடங்கும் இருமந்திரங்களையும் சொல்லி சந்தனம் முதலான வாசனைத் திரவியங்களையும், "பரோமாத்ரயா", "ப்ருஹஸ்பதி:" என்று தொடங்கும் இரு மந்திரங்களையும் சொல்லி தூபத்தினையும், "விஷ்ணோ: கர்மாணி", "சுப்ராஜ்யோதி;" என்று தொடங்கும் இருமந்திரங்களையும் சொல்லி தீபத்தினையும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு மூர்த்திகளின்

பொருடனும் சேர்த்து சமர்ப்பிக்க வேண்டும். "ஊமாவாஜஸ்ய" என்று தொடங்கும் மந்திரத்தைச் சொல்லி அர்க்ய பாத்திரங்களைச் சுத்தம் செய்து வஸிஷ்டம், ஸோமம், யக்ஞாங்கம், இந்தும், சந்த்ரம் என்பதான அர்க்யாதி பாத்திரங்களின் அதிதேவதைகளை ஆவாஹனம் செய்து. வெண்கடுகு முதலிய த்ரவ்யங்களை இரண்டு கையளவு சேகரித்து, (முதலில் வெண்கடுகு, இரண்டாவதாக தர்பை நுனி, மூன்றாவதாக எள், நான்காவதாக அரிசி, ஐந்தாவதாக தயிர், ஆறாவதாக பால், ஏழாவதாக அக்ஷதை, எட்டாவதாக ஜலம்) அவைகளை காயத்ரீ மந்த்ரங்களைச் சொல்லி அர்க்யாதி பாத்திரங்களில் சேர்க்க வேண்டும். பிறகு நெய்யினால் சுத்தம் செய்து, "அக்னீரிந்த்ரா" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி அபிமந்த்ரித்து "த்ரிர்தேவ", "இந்த்ரியாணி" என்று தொடங்கும் இரு மந்த்ரங்களையும் சொல்லி விஷ்ணுமூர்த்திக்கும், "ஹிரண்யகர்ப" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி புருஷமூர்த்திக்கும். "இதமாப: சிவா" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ஸத்யமூர்த்திக்கும், "நாராயணாய வித்மஹே" எனத் தொடங்கும் மந்திரத்தை சொல்லி அச்யுதமூர்த்திக்கும், "கயானச்சித்ர" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தை சொல்லி அநிருத்தமூர்த்திக்கும் அர்க்யம் சமர்ப்பித்து; ஆசமனம் முன்போலவே சமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

இவ்வாறு ஸ்ரீவைகானஸத்தில் காச்யபரால் கூறப்பட்ட ஞானகாண்டத்தில் த்யான ஆவாஹன விதி என்பதாக 69-ஆவது அத்யாயம் முற்றும்.

॥ अथ सप्ततितमोऽध्यायः ॥

அத ஸப்ததிதமோऽத்யாய:

'इषेत्वोर्जेत्वा' इति मन्त्रस्नानं, 'मित्रस्सुवर्ण' इति प्लोतं, तेजोवत्सव' इति वस्त्रं, 'सोमस्य तनूर'सीति उत्तरीयम् । 'भूतो भूते'ष्विद्याभरणं 'अग्निं दूत'मित्युपवीतं, पञ्चभ्यो मूर्तिभ्यः संयोज्य ददाति । पूर्ववत् पाद्याचमन पुष्प, गन्ध, धूपदीपान् दत्वा, 'अथावनीतं' इति मण्डलं करोति ।

"இஷேத்வோர்ஜேத்வா" இதி மந்த்ர ஸ்நானம், "மித்ரஸ்ஸுவர்ண" இதி ப்லோதம், "தேஜோ வத்ஸவ" இதி வஸ்த்ரம், "ஸோமஸ்ய தனூர"ஸீதி உத்தரீயம். "பூதோ பூதே"ஷ்வித்யாபரணம். "அக்னிந்தூத"மித்யுபவீதம், பஞ்சப்யோ மூர்த்திப்ய: ஸம்யோஜ்ய ததாதி. பூர்வவத் பாத்யாசமன புஷ்ப கந்த தூபதீபான் தத்வா, "அதாவனீதம்" இதி மண்டலம் கரோதி.

எழுபதாவது அத்யாயம்

பொருள் : "இஷேத்வோர்ஜேத்வா" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி மந்த்ர ஸ்நானம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும் "மித்ரஸ்ய சர்ஷணீ" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி (ப்லோதம்) உலர்ந்த வஸ்த்ரத்தால் பகவானைத் துடைக்கவேண்டும். "தேஜோவத்ஸ்வ" என்று தொடங்கும் மந்திரத்தைச் சொல்லி வஸ்த்ரம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். "ஸோமஸ்ய தனூரஸி" என்று தொடங்கும் மந்திரத்தைச் சொல்லி உத்தரீயம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். "பூதோ பூதேஷு" என்று தொடங்கும் மந்திரத்தைச் சொல்லி ஆபரணம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். "அக்னிந்தூதம்" என்று தொடங்கும மந்த்ரத்தைச் சொல்லி உபவீதம் (முப்புரி நூல்) சமர்ப்பிக்கவேண்டும். இவ்வாறு அனைத்தையும் அந்தந்த மூர்த்திகளின் பெயருடன் சேர்த்து சமர்ப்பிக்கவேண்டும். முன்போலவே பாத்யம், ஆசமனம், புஷ்பம், கந்தம், தூபம், தீபம் ஆகியவை சமர்ப்பித்து. 'அகாவனிதம்' எனத் தொடங்கும் மந்திரத்தைச் சொல்லி மண்டலம் சேர்க்கவேண்டும்.

तथा हविः पात्राणि संशोध्य आदित्यं, भास्करं, सूर्यं, मार्ताण्डं विवस्वन्तमिति पात्राधिदेवमाराध्य, पुष्पादीन् संशोध्य, 'देवस्यत्वे' त्याज्येनाभिघार्य, पात्रेषु 'अमृतोऽपस्तरणमसि' इति हवींषि प्रक्षिप्य, अथ फलगुडापूपादीन् गायत्र्या क्षिप्त्वा, अन्नसूक्तेनाऽभिमृश्य 'यत्ते सुसीम' इति घृतमास्राव्य, 'सुभूः स्वयम्भूः' इति विष्णवे सर्वं हविर्निवेद्य, 'हिरण्यगर्भ' इति पुरुषाय पायसं, 'इह पुष्टि' इति सत्याय कृसरं, 'समावर्ती'त्यच्युताय गौल्यं, 'त्रीणि पदा' इत्यनिरुद्धाय यावक हविः निवेद्य, देवीभ्यां ऋषिभ्यां निवेद्य अग्निं परिषिच्य अतोदेवादिना हुत्वा, आलय गतेभ्यः देवेभ्यः चतसृभिः मूर्तिभिर्हुत्वा, अग्निं विसृज्य, द्वारपालेभ्यः, विमानपालेभ्यः, लोकपालेभ्योऽनपायिभ्यः तत्तन्नाम्ना प्रणवादि नमोऽन्तं पुष्पान्नयुतं बलिं तत्तत्प्रदेशे क्षिप्त्वा बलिशेषं पीठस्य दक्षिणे पार्श्वे 'भूतयक्षपिशाच नागेभ्यो बलिर्निवेदयामी'ति निवेद्य आचम्य 'इदं विष्णु'रेति पानीयं दत्वा आचमनं पूर्ववद्ददाति ।

ததா ஹவி: பாத்ராணி ஸம்சோத்ய ஆதித்யம், பாஸ்கரம், ஸூர்யம், மார்த்தாண்டம், விவஸ்வந்தமிதி பாத்ராதிதேவமாராத்ய. புஷ்பாதீன் ஸம்சோத்ய "தேவஸ்யத்வே" த்யாஜ்யேன அபிகார்ய, பாத்ரேஷு "அமருதோப-பஸ்தரணம"ஸீதி ஹவீம்ஷி ப்ரக்ஷிப்ய, அத பலகுடோபதாசாதீன் காயத்ர்யா க்ஷிப்த்வா அன்னஸூக்தேனாऽபிம்ருச்ய, "யத்தே ஸுஸீம" இதி க்ருதமாஸ்ராவ்ய, "ஸுபூ: ஸ்வயம்பூ:" இதி விஷ்ணவே ஸர்வம் ஹவிர் நிவேத்ய "ஹிரண்யகர்ப" இதி புருஷாய பாயஸம், இஹபுஷ்டி"மிதி ஸத்யாய க்ருஸரம், "ஸமாவவர்த்தி" இத்யச்யுதாய கௌல்யம், "தரீணிபதே" இதி அநிருத்தாய

யாவகம் ஹவி: நிவேத்ய தேவீப்யாம், ரிஷிப்யாம் நிவேத்ய, அக்னிம் பரிஷிச்ய, அதோ தேவா இதி ஹுத்வா ஆலய கதேப்ய: தேவேப்ய: சதஸ்ருபி: மூர்த்திபி: ஹுத்வா, அக்னிம் விஸ்ருஜ்ய த்வார பாலேப்ய: விமானபாலேப்ய: லோக-பாலேப்யோऽநபாயிப்ய: தத்தந்நாம்னா ப்ரணவாதி நமோந்தம் புஷ்பான்ன-யுதம் பலிம் தத்தத் ப்ரதேசே க்ஷிப்த்வா பலிசேஷம் பீடஸ்ய தக்ஷிணேபார்ச்வே "பூதயக்ஷ பிசாச நாகேப்யோ பலிம் நிர்வபாமி" இதி நிர்வாப்ய ஆசம்ய "இதம் விஷ்ணு" ரிதி பாநீயம் தத்வா ஆசமனம் பூர்வவத் தத்யாதி.

பொருள் : அவ்வாறே ஹவிர் நிவேதனத்தைச் சேர்க்கும் பாத்திரங்களை சுத்தம் செய்து, அப்பாத்திரத்தின் அதிதேவதையான ஆதித்யம், பாஸ்கரம், சூர்யம், மார்த்தாண்டம், விவஸ்வந்தம் என்ற நாமாவளிகளைச் சொல்லி ஆவாஹனம் செய்து புஷ்பங்களினால் ஆராதித்து, தேவஸ்யத்வா" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி நெய்யை அப்பாத்திரத்தில் அபி காரம் செய்து, அம்ருதோபஸ்தரணமஸி" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ஹவிஸைச் சேர்த்து, பிறகு பழம், வெல்லம் உபதம்சம் முதலானவைகளைச் சேர்த்து, "அன்ன ஸூக்தம்" சொல்லி அபிமந்த்ரித்து "யத்தே ஸூஸிம" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி விஷ்ணுவுக்கு ஹவிஸுக்களனைத்தையும் நிவேதனம் செய்து, "ஹிரண்யகர்ப" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி புருஷ மூர்த்திக்கு பாயஸத்தையும், "இதம் புஷ்டிம்" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ஸத்யமூர்த்திக்கு க்ருஸரத்தையும், "ஸோமவைர்த்தி" எனத்தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி அச்யுத மூர்த்திக்கு சௌள்யத்தையும், "த்ரீணிபதா" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி யாவதான்யத்தாலான ஹவிஸை அநிருத்த மூர்த்திக்கும் ஹவிர் நிவேதனம் செய்யவேண்டும். விஷ்ணுமூர்த்தியைப்போன்று ஸ்ரீதேவி, பூதேவிகளுக்கும், ரிஷிகளுக்கும் ஹவிர் நிவேதனம் செய்ய வேண்டும். பிறகு அக்னிக்கு பரிஷேசனம் செய்து, "அதோ தேவா" என்று தொடங்கும் மந்த்ரங்களினால் ஹோமம் செய்து, ஆலயத்திலுள்ள ஒவ்வொரு தேவதைகளுக்கும் உரிய நான்கு நாமாவளிகளைச் சொல்லி ஹோமம் செய்து, அக்னிக்கு பரிசேஷனம் செய்து முடித்துவிட்டு, த்வாரபாலகர்கள், விமான பாலகர்கள், லோகபாலகர்கள் அனபாயிகள் ஆகிய அனைவருக்கும் அந்தந்த பெயருடன் ப்ரணவத்தை முதலிலும் இறுதியில் "நம:" என்றும் சேர்த்து பலியை அந்தந்த இடத்தில் சேர்க்கவேண்டும். பலி சேர்த்து முடிந்த பிறகு மீதமுள்ளதை பலிபீடத்திற்கு தெற்குப் புறத்தில் "பூத, யக்ஷ, பிசாச, நாகேப்ய: பலிம் நிர்வபாமி" என்று கூறி சேர்த்துவிட்டு ஆசமனம் செய்ய வேண்டும். பிறகு "இதம் விஷ்ணு:" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி பாநீயம் சமர்ப்பித்து, முன்போலவே பெருமானுக்கு ஆசமனம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

'घृतात्प'रीति मुखवासं प्रदाय विधिना बलिमाराध्य प्रदक्षिणं कारयति । मस्तिष्कं, संपुटं, प्रह्वाङ्गं, पञ्चाङ्गं दण्डाङ्गमिति पञ्चभिः प्रकारैः विष्णुसूक्तेनप्रणम्य विष्णु गायत्र्या पुष्पाञ्जलिं ददाति । प्रणवेन यथाशक्ति दक्षिणां दत्वा, द्वादशाक्षरेणाष्टाक्षरेण प्रणम्य, प्राणायामं जप्त्वा देवं बेरे समारोपयेदन्त्यवेलायामिति विज्ञायते ॥

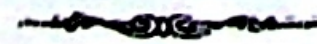
॥ इति श्रीवैखानसे काश्यपप्रोक्ते ज्ञानकाण्डे नित्यार्चनविधानं नाम सप्ततितमोऽध्यायः ॥

"க்ருதாத்பரி" இதி முகவாஸம் ப்ரதாய, விதினா பலிமாராத்ய ப்ரதக்ஷிணம் காரயதி. மஸ்திஷ்கம், ஸம்புடம், பிரஹ்வாங்கம், பஞ்சாங்கம், தண்டாங்கம் இதி பஞ்சபி: ப்ரகாரை: விஷ்ணுஸூக்தேனப்ரணம்ய விஷ்ணு காயத்ர்யா புஷ்பாஞ்சலிம் ததாதி. ப்ரணவேன யதா சக்தி தக்ஷிணாம் தத்வா த்வாதசாக்ஷரேணாஷ்டாக்ஷரேண ப்ரணம்ய ப்ராணாயாமம் ஜப்த்வா தேவம் பேரே ஸமாரோபயேதந்த்யவேளாயாமிதி விக்ஞாயதே.

இதி ஸ்ரீவைகானஸே காச்யப ப்ரோக்தே ஞான காண்டே நித்யார்ச்சனா விதானம் நாம ஸப்ததிதமோऽத்யாய:

பொருள்: "க்ருதாத்பரி" என்று தொடங்கும் மந்திரத்தைச் சொல்லி பெருமாளுக்கு வெற்றிலை பாக்கு சமர்ப்பிக்க வேண்டும். விதிப்படி பலி பேரத்தை ஆராதித்து கோவிலை ப்ரதக்ஷிணமாக எழுந்தருளச் செய்ய வேண்டும். மஸ்திஷ்கம், ஸம்புடம், ப்ரஹ்வாங்கம், பஞ்சாங்கம், தண்டாங்கம் என்பதாக உள்ள ஐந்துவித நமஸ்காரங்களில் ஏதேனும் ஒன்றை விஷ்ணு ஸூக்தத்தைச் சொல்லி நமஸ்காரம் செய்து, விஷ்ணு காயத்ரியைச் சொல்லி புஷ்பாஞ்சலி செய்ய வேண்டும், ப்ரணவத்தைச் சொல்லி எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு தக்ஷிணை பெருமாளுக்கு சமர்ப்பித்து, த்வாதச, அஷ்டாக்ஷரத்தைச் சொல்லி பெருமாளை நமஸ்கரிக்க வேண்டும். கடைசீ வேளையில் ப்ராணா யாமம் செய்து (ஸங்கல்பித்து) பெருமாளை த்ருவபேரத்தில் ஸமாரோபனம் செய்ய வேண்டும்.

இவ்வாறு ஸ்ரீவைகானஸத்தில் காச்யபரால் கூறப்பட்ட ஞான காண்டத்தில் நித்யார்ச்சன விதானம் என்பதாக 70-வது அத்யாயம் முற்றும்.

भृगु संहितायां — समूर्तार्चनाधिकरणे

॥ नित्यार्चनविधौ विशेषांशाः ॥

ப்ருகு ஸம்ஹிதாயாம் ஸமூர்த்தார்ச்சனாதிகரணே

நித்யார்ச்சனவிதௌ விசேஷாம்சா:

साकारञ्च निराकारं हरेराराधनं द्विधा ।
(प्रतिमाराधनं मुख्यं साकारमभिधीयते ।)
आराधनं निराकारमतः साकारमुत्तमम् ।
साकारं तद्विधाप्रोक्तं नित्यं नैमित्तिकन्त्विति ॥

ஸாகாரஞ்ச நிராகாரம் ஹரேராராதனம் த்விதா ।
ப்ரதிமாராதனம் முக்யம் ஸாகாரமபிதீயதே ।)
ஆராதனம் நிராகாரமத: ஸாகார முத்தமம் ।
ஸாகாரம் தத்விதா ப்ரோக்தம் நித்யம் நைமித்திகந்த்விதி ॥

பொருள் : நித்ய பூஜையானது உருவ வழிபாடு, அருவ வழிபாடு என இருவகைப்படும். இவ்விரண்டு முறைகளுள் விக்ரஹம் வைத்து வழிபடும் முறையான உருவ வழிபாடு மிக முக்கியமானதாகும். இம்முறையினையே "ஸாகாரம்" என்று மேலே சொல்லப்பட்டுள்ளது. "ஸாகார"மும் நித்யம், நைமித்திகம் என்பதாக இரு வகைப்படும்.

॥ कौतुकादीनां स्थानम् ॥

कौतुकं ब्रह्मणः स्थाने स्थापितं सम्यगर्चयेत् ॥
दक्षिणोत्तरयोस्तस्य पूजयेत्स्नापनौत्सवौ ।
औत्सवस्नापने वाऽस्य स्थापयेदिति केचन ॥

उत्तरे कौतुकस्यैव बलिबेरं समर्चयेत् ।
यथा कर्मण एकस्यकल्पिताः पञ्चवह्नयः ॥

यथा चैकशरीरस्य वायुपञ्चक कल्पनम् ।
तथैवैक विमानस्य पञ्चबेराणि कल्पयेत् ॥

अथवा त्रीणि बेराणि यथा त्रेताग्निकल्पनम् ।
ध्रुवार्चाबेरमेकञ्च बलिबेरमथोत्सवम् ॥

ध्रुवार्चामेकबेरन्तु कुर्यादौपासनाग्निवत् ।
गर्भालयस्य सङ्कोचेत्वथवा मुखमण्डपे ।
अन्तरालेऽथवा स्थाप्य पूजयेदिति केचन ॥

கௌதுகாதீனாம் ஸ்நானம்

கௌதுகம் ப்ரம்மண:ஸ்தானே ஸ்தாபிதம் ஸம்யகர்ச்சயேத் ॥
தக்ஷிணோத்தரயோஸ்தஸ்ய பூஜயேத் ஸ்நாபனோத்ஸவௌ ।
ஔத்ஸவ ஸ்நாபனே வாऽத ஸ்தாபயேதிதி கேசன ॥

உத்தரே கௌதுகஸ்யைவ பலிபேரம் ஸமர்ச்சயேத் ।
யதா கர்மண ஏகஸ்ய கல்பிதா: பஞ்சவஹ்நய ॥

யதா சைகசரீரஸ்ய வாயுபஞ்சக கல்பனம் ।
ததைவைக விமானஸ்ய பஞ்சபேராணி கல்பயேத் ॥

அதவா த்ரீணி பேராணி யதா த்ரேதாக்னி கல்பனம் ।
த்ருவார்ச்சாபேரமேகஞ்ச பலிபேர மதௌத்ஸவம் ॥

த்ருவார்ச்சாமேகபேரந்து குர்யாதௌபாஸனாக்னிவத் ।
கர்பாலயஸ்ய ஸங்கோசேத்வதவா முகமண்டபே ॥
அந்தராளேऽதவா ஸ்தாப்ய பூஜயேதிதி கேசன ।

கௌதுகர் முதலான மூர்த்திகளை பூஜைக்காக வைக்கும் இடம்

பொருள் : கௌதுகர் முதலான மூர்த்திகளை த்ருவப்பரத்தை மையமாக வைத்து உரிய இடத்தில் ஸ்தாபிக்க வேண்டும். கௌதுகரை ப்ரம்மண ஸ்தானத்தில் எழுந்தருளச் செய்யவேண்டும். ஸ்நபன பேரத்தையும், உத்ஸவ பேரத்தையும் தெற்குப் பகுதியிலும், வடக்குப் பகுதியிலும் எழுந்தருளச் செய்யவேண்டும். உத்ஸவ பேரத்தைத் தெற்குப் பகுதியிலும், ஸ்நபன பேரத்தை வடக்குப் பகுதியிலும் எழுந்தருளச் செய்யலாம் என்பது சிலரபிப்ராயம். கௌதுக பேரத்திற்கு வடக்குப் பகுதியில் பலிபேரத்தை எழுந்தருளச் செய்யவேண்டும். மேற்சொன்ன இடங்களில் மூர்த்தங்களை எழுந்தருளச்செய்து நன்கு (பூஜிக்க) அர்ச்சிக்கவேண்டும்.

இங்கு ஒரு விசேஷ விஷயமாக "ஏன் ஐந்து மூர்த்தங்களை எழுந்தருளச் செய்து அர்ச்சிக்கவேண்டும்?" என்பதற்கு சாஸ்த்ர விளக்கம் தரப்படுகிறது.

எவ்வாறு ஒரு கார்யத்திற்கு ஐந்து அக்னியானது கல்பிக்கப் படுகிறதோ, எவ்வாறு வாயு முதலான (பஞ்ச பூதங்களின்) ஐம்பூதங்களின் சேர்க்கைதான் ஒரு சரீரமாக ஆக்கப்படுகிறதோ (கல்பிக்கப்படுகிறதோ) அவ்வாறு ஒரே கோவிலில் ஐந்து பேரங்கள் கல்பிக்கப்படுகிறது,

ஒரு கார்யத்தின் பொருட்டு ஐந்து அக்னியை கல்பிக்க முடியாதவர்கள் மூன்று அக்னியை கல்பிப்பதுபோல, த்ருவபேரம், உத்ஸவபேரம், பலிபேரம் ஆகிய மூன்று பேரங்களையும் (மூர்த்தங்களையும்) எழுந்தருளச் செய்து அர்ச்சிக்கலாம்.

மூன்று அக்னி கல்பனமும் செய்யமுடியாதவர்கள் ஏகாக்னி பக்ஷமாக ஔபாஸனாக்னியை மட்டும் செய்வதுபோல, த்ருவ பேரத்தை மட்டும் எழுந்தருளச் செய்து அர்ச்சிக்கலாம்.

கர்பக்ரிஹமானது (கருவறை) சிறியதாக இருப்பின் முன்மண்டபத்திலோ, அர்த்தமண்டபத்திலோ எழுந்தருளச்செய்து (பஞ்ச மூர்த்திகளை) அர்ச்சிக்கலாம் என்பது சிலரபிப்ராயம்.

॥ ध्रुवार्चन विशेषः ॥

पुष्पन्यासावसानाय स्याद् ध्रुवबेरार्चनामता ॥
अनर्च्यं ध्रुवबेरं तज्जल पुष्पानुलेपनैः ।
निष्कलं तन्निरालम्बं केवलामुष्मिकप्रदम् ॥

த்ருவார்ச்சன விசேஷ:

புஷ்பந்யாஸாவஸானா ஸ்யாத் த்ருவபேரார்ச்சனாமதா ॥
அனர்ச்யம் த்ருவபேரம்தஜ்ஜல புஷ்பாநுலேபனை: ।
நிஷ்கலம் தந்நிராலம்பம் கேவலாமுஷ்மிக ப்ரதம் ॥

புஷ்பந்யாஸம் வரை அர்ச்சித்து த்ருவபேர பூஜையானது சொல்லப்படுகிறது. த்ருவபேரத்தை ஜலம், புஷ்பம், சந்தனம் முதலானவைகளினாலேயே (மானஸிகமாக) பூஜை செய்யலாம். இம்முறைதான் நிராலம்பார்ச்சனம் எனப்படுகிறது. அது மோக்ஷபலனை மட்டும் அளிக்கும்.

॥ कौतुकाद्यर्चन विशेषः ॥

सालम्बं सगुणं श्रेष्ठं सकलं कौतुकार्चनम् ।
सकामानां समुचितं संसाराश्रमिणामिदम् ॥

ध्रुवबेरार्चनं प्रोक्तं निराशीः कर्मकारिणम् ।
आवाह्य कौतुके तस्मिन्नित्यं विधिवदर्चयेत् ॥

सकामाकामयोर्योग्यमैहिकामुष्मिकप्रदम् ।
सालम्बं सगुणं श्रेष्ठं सकलं कौतुकार्चनम् ॥

तथापि ध्रुवबेरेऽपि भक्त्या पूजां यदीच्छति ।
स्नानप्लोतानुलेपैश्च विनान्यैरभिपूजयेत् ॥

तत्राऽपि कौतुके कुर्यान्नित्यं विधिवदर्चनम् ।

கௌதுகாத்யர்ச்சன விசேஷ:

ஸாலம்பம் ஸகுணம் ச்ரேஷ்டம் ஸகலம் கௌதுகார்ச்சனம் ।
ஸகாமானாம் ஸமுசிதம் ஸம்ஸாரச்ரமிணாமிதம் ॥

த்ருவபேரார்ச்சனம் ப்ரோக்தம் நிராசீ: கர்மகாரிணாம் ।
ஆவாஹ்ய கௌதுகே தஸ்மின் நித்யம் விதிவதர்ச்சயேத் ॥

ஸகாமாகாமயோர் யோக்யமைஹிகாமுஷ்மிக ப்ரதம் ।
ஸாலம்பம் ஸகுணம் ச்ரேஷ்டம் ஸகலம் கௌதுகார்ச்சனம் ॥

ததாபி த்ருவபேரோऽபி பக்த்யா பூஜாம் யதீச்சதி ।
ஸ்நான ப்லோதானுலேபைச்ச விநான்யைரபி பூஜயேத் ॥

தத்ராऽபி கௌதுகே குர்யாத் நித்யம் விதிவதர்ச்சனம் ।

பொருள் : கௌதுகபேர பூஜையானது க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தில் இருக்கக் கூடியவர்களுக்கு வேண்டிய பலனை அளிக்கக்கூடியது.

ஆசைகளை விட்டு மோக்ஷபலனை மட்டும் விரும்பக்கூடியவர்கள் கௌதுகபேரத்தில் ஆவாஹனம் செய்து விதிப்படி பூஜிக்கவேண்டும்.

ஆசையுள்ளவர்களுக்கும், ஆசையற்றவர்களுக்கும் கௌதுகபேரமே பூஜிக்கத்தக்கது. ஏனெனில் இந்த உலகிலும், பரலோகத்திலுமுள்ள பலனை அளிக்கவல்லது. அவ்வாறு இருந்தபோதிலும் த்ருவபேரத்திற்கே அர்ச்சிக்க வேண்டும் என விரும்பினால் ஸ்நானம், *ப்லோதம், சந்தனம் சமர்ப்பித்தல் போன்ற மூன்று உபசாரங்களை மட்டும் தவிர்த்து மற்ற அனைத்தும் செய்ய வேண்டும்.

---

* ப்லோதம் : பெருமாளுக்கு ஸ்நானம் செய்வித்த பிறகு திருவொத்துவாடை சமர்ப்பிப்பதே ப்லோதம் எனப்படும்.

॥ अर्चकलक्षणम् ॥

वैखानसेन सूत्रेण निषेकादि क्रियान्वितः ॥

अध्यात्मगुण संयुक्तो विप्रःस्वाध्याय संयुतः ।
वृत्तवान् सत्यवादी च स्नानशीलश्च योगवित् ॥

गृहस्थो ब्रह्मचारी वा भक्त्यैवार्चनमारभेत् ।
अर्चकः प्रातरुत्थाय देवेशं मनसा स्मरन् ॥

शान्तिकं पौष्टिकं काम्यमिति भिन्नं त्रिधार्चनम् ।
द्रव्यं तदनुरूपञ्च तदादानञ्च चिन्तयेत् ॥

அர்ச்சக லக்ஷணம்

வைகானஸேன ஸூத்ரேண நிஷேகாதி க்ரியான்வித: ॥

அத்யாத்மகுண ஸம்யுக்தோ விப்ர:ஸ்வாத்யாய ஸம்யுத: ।
வ்ருத்தவான் ஸத்யவாதீச ஸ்நானசிலச்ச யோகவித் ॥

க்ருஹஸ்தோ ப்ரம்மசாரீ வா பக்த்யைர்வார்ச்சனமாரபேத் ।
அர்ச்சக: ப்ராதருத்தாய தேவேசம் மனஸா ஸ்மரன் ॥

சாந்திகம் பொஷ்டிகம காம்யமிதி பின்னம் த்ரிதார்சனம் ।
த்ரவ்யம் ததனுரூபஞ்ச ததாதானஞ்ச சிந்தயேத் ॥

பொருள் : வைகானஸ ஸூத்ரமுறைப்படி நிஷேகம் முதலான ஸம்ஸ்காரங்கள் செய்யப்பட்டவனாக இருக்கவேண்டும். நல்ல குணமுள்ளவனாகவும், தனது வேதத்தை அத்யயனம் செய்தவனாகவும், பெருமாளை அர்ச்சிக்கும் விஷயத்தில் ஈடுபாடுடையவனாகவும், உண்மையே பேசுபவனாகவும், சுத்தமுள்ளவனாகவும், ஒழுக்கம் உடையவனாகவும், யோகத்தை அறிந்தவனாவும் இருக்கவேண்டும்.

மேற்படி குணங்களுடன் கூடிய அர்ச்சகன் ப்ரம்மசாரியாக இருந்தாலும் க்ரஹஸ்தனாக இருந்தாலும் காலையில் எழுந்து பகவானை த்யானித்து பக்தியுடன் தினமும் பூஜையை ஆரம்பிக்கவேண்டும். நித்ய பூஜையானது சாந்திகம், பௌஷ்டிகம், காம்யம் என்பதாக மூன்று வகைப்படும். ஒவ்வொரு வகைக்கும் த்ரவ்யங்களும் ஹோமமும் கவனிக்கத்தக்கது.

॥ सम्बन्ध कूर्चविचारः ॥

"संयुक्तमेत"दित्युक्त्वा ध्रुवकौतुकयोस्तथा ।
न्यसेत्कौतुकबेराग्रं कूर्चं सम्बन्धसंज्ञकम् ॥

प्रमाणं तस्य कूर्चस्य सम्बन्धो बेरयोर्यथा ।
प्रतिमासं व्यपोह्यैव कूर्चमन्यन्तु सन्न्यसेत् ॥

ஸம்பந்த கூர்ச்ச விசார:

"ஸம்யுக்தமேத்" தித்யுக்த்வா த்ருவகௌதுகயோஸ்ததா ।
ந்யஸேத்கௌதுகபேராக்ரம் கூர்ச்சம் ஸம்பந்த ஸம்ஜ்ஞகம் ॥

ப்ரமாணம் தஸ்ய கூர்ச்சஸ்ய ஸம்பந்தோ பேரயோர்யதா ।
ப்ரதிமாஸம் வ்யபோஹ்யைவ கூர்ச்சமந்யந்து ஸந்யஸேத் ॥

பொருள் : த்ருவ பேரத்தையும், கௌதுக பேரத்தையும் இணைக்கும் அளவுடைய ஸம்பந்த கூர்ச்சத்தை "ஸம்யுக்தமேதத்" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லிக் கூர்ச்சத்தின் நுனியானது கௌதுக பேரத்தை நோக்கி இருக்குமாறு சேர்க்க (போட) வேண்டும். ஒவ்வொரு மாதமும் பழைய கூர்ச்சத்தை எடுத்துவிட்டுப் புதிய கூர்ச்சத்தைச் சேர்க்கவேண்டும்.

॥ ध्यानावाहन प्रकारः ॥

सुवर्णवर्णं रक्तास्यं रक्तनेत्रं सुखोद्वहम् ।
शुकपिञ्छाम्बरधरं विष्णुं प्रणवरूपिणम् ॥

किरीटहार केयूर प्रलम्ब ब्रह्मसूत्रिणम् ।
श्रीवत्साङ्कं चतुर्बाहुं शङ्खचक्रधरंपरम् ॥

एवं ध्यात्वा समावाह्य पश्चात्कौतुकमूर्धनि ।
कूर्चेनादाय तत्तोय"मिदं विष्णु"रिति ब्रुवन् ॥

दक्षिणे श्रियमावाह्य वामे चावाहयेन्महीम् ।
औत्सवं स्नापनं चैव क्रमादावाहयेद्ध्रुवात् ॥

த்யானாவாஹன ப்ரகார:

ஸுவர்ணவர்ணம் ரக்தாஸ்யம் ரக்தநேத்ரம் ஸுகோத்வஹம் ।
சுகபிஞ்சாம்பரதரம் விஷ்ணும் ப்ரணவரூபிணம் ॥

கிரீடஹார கேயூர ப்ரலம்ப ப்ரம்மசூத்ரிணம் ।
ஸ்ரீவத்ஸாங்கம் சதுர்பாஹும் சங்கசக்ரதரம் பரம் ॥

ஏவம் த்யாத்வா ஸமாவாஹ்ய பச்சாத் கௌதுக மூர்த்தனி ।
கூர்ச்சேனாதாய தத்தோய "மிதம் விஷ்ணு" ரிதி த்ருவன் ॥

தக்ஷிணே ச்ரியமாவாஹ்ய வாமே சாவாஹயேன் மஹீம் ।
ஔத்ஸவம் ஸ்நாபனம்சைவ க்ரமாதாவாஹயேத் த்ருவாத் ॥

பொருள்: "ஸுவர்ண வர்ணம்" எனத் தொடங்கி "சங்கசக்ரதரம்பரம்" என்று முடியும் வரை சொல்லி கூர்ச்சத்தால் தீர்த்தத்தை எடுத்து த்ருவ பேரத்திற்கு "இதம் விஷ்ணு:" எனத் தொடங்கும் மந்தரத்தையும் சொல்லி ஆவாஹனம் செய்ய வேண்டும்.

த்ருவ பேரத்திற்குத் தெற்குப் புறத்தில் ஸ்ரீதேவியையும் வடக்குப் புறத்தில் பூமிதேவியையும் ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும். இந்த ஆவாஹனம் முதலில் த்ருவ பேரத்திற்கும். அதன் பிறகே உத்ஸவ, ஸ்நபன பேரங்களுக்கும் செய்வது முறையாகும்.

॥ मात्रादानम् ॥

[1] द्रोण तण्डुलमादाय तदर्धं पादमेव वा ।
तण्डुलार्धतिलैर्युक्तं मुखवाससमन्वितम् ॥

दर्शयेद्देवदेवस्य "सोमं राजान"मुच्चरन् ।
[2] आचार्याय ततो दद्याद्भक्त्या सम्पूज्य पूजकः ॥

अथवाप्यर्चकेभ्यो वा यथादित्याह पद्मभूः ।

---

1. 64 பலம் ஒரு ஆடகம். 4 ஆடகம் ஒரு த்ரோணம், ஒரு பலம்: 35 கிராம். 64 பலம் அடங்கிய ஒரு ஆடகம் என்பது இன்றைய நிறுத்தல் அளவில் 2 கிலோ 240 கிராம். 4 ஆடகம் அடங்கிய ஒரு த்ரோணம் என்பது இன்றைய நிறுத்தல் அளவில் 8 கிலோ 960 கிராம்.

2. आचार्यायैव तद्ध्यानमनसा भावयन् हरिम् ।

ஆசார்யாயைவ தத்த்யான்மனஸா பாவயன் ஹரிம் ।

பொருள்: ஆசார்யனை பகவானாக உளமாற பாவித்து அவரிடமே அரிசியை தானம் செய்ய வேண்டும்.

மாத்ராதானம்

த்ரோண தண்டுலமாதாய ததர்தம் பாதமேவ வா ।
தண்டுலார்த்த திலைர்யுக்தம் முகவாஸ ஸமன்விதம் ॥

தர்சயேத்தேவ தேவஸ்ய "ஸோமம் ராஜான"முச்சரன் ।
ஆசார்யாய ததோ தத்யாத் பக்த்யா ஸம்பூஜ்ய பூஜக: ॥

அதவாப்யர்ச்சகேப்யோ வா தத்யாதித்யாஹ பத்மபூ: ।

பொருள்: த்ரோணமளவோ (8 கிலோ 960 கிராம்) அதில் பாதி அளவோ, கால் பாகமோ அரிசியை எடுத்துக்கொண்டு, எடுத்துக்கொண்ட அரிசி அளவில் பாதியளவு எள் சேர்த்து, வெற்றிலை பாக்குடன் பெருமாளுக்கு முன்பு "ஸோமம் ராஜானம்" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி காண்பித்து, பக்தியுடன் நன்கு பூஜிக்கும் பூஜகரான ஆசார்யனிடம் (தானமாக) கொடுக்க வேண்டும் அல்லது அர்ச்சகனிடம் கொடுக்கவேண்டும்.

॥ मधुपर्कम् ॥

समांशानि दधिक्षीरमध्वाज्येक्षुरसानि च ।
"अग्निमीळे"ति मन्त्रेण मधुपर्कं निवेदयेत् ॥

மதுபர்க்கம்

ஸமாம்சானி ததிக்ஷீரமத்வாஜ்யேக்ஷு ரஸானி ச ।
"அக்னிமீளே"தி மந்த்ரேண மதுபர்க்கம் நிவேதயேத் ॥

பொருள்: தயிர், பால், தேன், நெய், கரும்புச்சாறு அல்லது வெல்லம் ஆகிய ஐந்தையும் சம அளவு கலந்து "அக்னிமீளே" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தால் மதுபர்க்கத்தை நிவேதனம் செய்ய வேண்டும்.

॥ इत्यार्षे श्रीवैखानसे भगवच्छास्त्रे भृगुप्रोक्तायां संहितायां क्रियाधिकारे नित्यार्चनविधानं नाम नवमोऽध्यायः ॥

இவ்வாறு ப்ருகு மஹரிஷியால் சொல்லப்பெற்ற ஸ்ரீவைகானஸ பகவத் சாஸ்த்ரத்தில் க்ரியாதிகாரத்தில் நித்யார்ச்சனவிதானம் என்பதாக ஒன்பதாவது அத்யாயம் முற்றும்

|| श्रीमद्विखनसमहागुरवे नमः ||

अत्रिसंहितायां समूर्तार्चनाधिकारे

|| नित्यार्चन प्रायश्चित्तविधिः ||

அத்ரி ஸம்ஹிதாயாம் ஸமூர்த்தார்ச்சனாதிகாரே

நித்யார்ச்சன ப்ராயச்சித்த விதி:

|| सप्ततितमोऽध्यायः ||

हविर्हीने तु तद्ग्रामे जनास्सर्वे तथैव च ।
पीड्यन्ते क्षुत्पिपासाद्यैः यजमानो नृपस्तथा ||

तस्मात्प्रयत्नतो देवं हविस्सम्यङ्निवेदयेत् ।
हविर्हीने तदा ब्राह्मं प्राजापत्यं सवैष्णवम् ||

विष्णुसूक्तं यजित्वैव हविस्तद्वन्निवेदयेत् ।

ஸப்ததிதமோऽத்யாய:

ஹவிர்ஹீனே து தத்க்ராமே ஜனாஸ்ஸர்வே ததைவ ச ।
பீட்யந்தே க்ஷுத்பிபாஸாத்யை: யஜமானோ ந்ருபஸ்ததா ||

தஸ்மாத் ப்ரயத்னதோ தேவம் ஹவிஸ்ஸம்யங்நிவேதயேத் ।
ஹவிர்ஹீனே ததா ப்ராம்மம் ப்ராஜாபத்யம் ஸவைஷ்ணவம் ||

விஷ்ணுஸூக்தம் யஜித்வைவ ஹவிஸ்தத்வன்நிவேதயேத் ।

அத்ரி ஸம்ஹிதையில் ஸமூர்த்தார்ச்சனாதிகாரத்தில் நித்யபூஜை விடுபட்டால் செய்யவேண்டிய ப்ராயச்சித்த விதி என்பதாக எழுபதாவது அத்யாயம்.

பொருள் : நித்யார்ச்சன விதியில் (நித்ய பூஜையில்) மிக இன்றியமையாதது ஹவிர்நிவேதனம் (நித்யார்ச்சனையில்) பெருமாளுக்கு ஹவிர் நிவேதனம் செய்யவில்லையெனில், அந்த க்ராமத்தில் உள்ள ஜனங்கள் யஜமானன், ராஜா ஆகிய அனைவரும் பசி தாகத்தால் பீடிக்கப்படுவார்கள். ஆதலால் பெருமுயற்சி கொண்டாவது பெருமாளுக்கு நன்கு ஹவிர்நிவேதனம் செய்யவேண்டும். ஹவிர்நிவேதனம் செய்ய தடை ஏற்பட்டிருந்தால் அதற்கு ப்ராயச்சித்தமாக ப்ராஜாபதி (ப்ரம்ம), வைஷ்ணவம், விஷ்ணுஸூக்தம் ஆகிய மந்த்ரங்களைக் கொண்டு ஹோமம் செய்து, பிறகு ஹவிர் நிவேதனத்தைச் செய்தல் வேண்டும்.

நி — 11

प्रातस्सन्ध्यार्चने हीने मध्याह्ने द्विगुणं भवेत् ॥

वैष्णवं पौरुषंसूक्तं विष्णुसूक्तं यजेत्ततः ।
प्रातर्मध्याह्नयोर्हीने सायं तत त्रिगुणं भवेत् ॥

एकाहेत्वर्चनाहीने प्रायश्चित्तं विधीयते ।
त्रिकालार्चां प्रकृत्वैव हवींष्यपि निवेदयेत् ॥

दक्षिणाग्निं समादाय आघारं विधिवद्यजेत् ।
प्रणम्य देवमाज्येन वैष्णवैः पञ्चविंशतिः ॥

हुत्वा पुरुषसूक्तेन विष्णुसूक्तेन वै यजेत् ।
ब्राह्मणान् भोजयेत्पश्चाद्द्देत्पश्चाच्चदक्षिणाम् ॥

एकाहेत्विदमुद्दिष्टं द्व्यहेतु द्विगुणं भवेत् ।
एवं तद्द्वादशाहं च वर्धयेच्च दिने दिने ॥

ப்ராத: ஸந்த்யார்ச்சனே ஹீனே மத்யாஹ்னே த்விகுணம் பவேத் ॥

வைஷ்ணவம் பௌருஷம் ஸூக்தம் விஷ்ணுஸூக்தம் யஜேத்தத: ।
ப்ராதர்மத்யாஹ்னயோர்ஹீனே ஸாயே தத் த்ரிகுணம் பவேத் ॥

ஏகாஹேத்வர்ச்சனாஹீனே ப்ராயச்சித்தம் விதீயதே ।
த்ரிகாலார்ச்சாம் ப்ரக்ருத்வைவ ஹவீம்ஷ்யபி நிவேதயேத் ॥

தக்ஷிணாக்னிம் ஸமாதாய ஆகாரம் விதிவத்யஜேத் ।
ப்ரணம்ய தேவமாஜ்யேன வைஷ்ணவை: பஞ்சவிம்சதி: ॥

ஹுத்வா புருஷஸூக்தேன விஷ்ணுஸூக்தேன வை யஜேத் ।
ப்ராம்மணான் போஜயேத் பச்சாத் ததேத் பச்சாச்ச தக்ஷிணாம் ॥

ஏகாஹேத்விதமுத்திஷ்டம் த்வயஹே து த்விகுணம் பவேத் ।
ஏவம் தத்த்வாதசாஹம் ச வர்த்தயேச்ச தினே தினே ॥

பொருள்: பெருமாளுக்குப் பூஜையானது காலையில்(ஹவிர்நிவேதனம்) விடுபட்டுவிட்டால், உச்சிகால திருவாராதனத்தில் இருமடங்கு தளிகை செய்து நிவேதனம் செய்யவேண்டும். அது போன்றே வைஷ்ணவம், புருஷ ஸூக்தம், விஷ்ணு ஸூக்தம் ஆகியவற்றைக்கூறி ஹோமம் செய்யவேண்டும். காலை பூஜையும், (மதிய) உச்சிகால பூஜையும் விடுபட்டுவிட்டால் மாலையில் செய்யும் பூஜையில் மூன்று மடங்கு தளிகை சமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

ஒரு நாள் முழுவதும் பூஜையானது விடுபட்டு விட்டால், மூன்று காலத்திற்கும் உரிய அளவு தளிகை செய்து நிவேதனம் செய்வதோடு, தக்ஷிணாக்னியில் விதிப்படி அக்னி ப்ரதிஷ்டை செய்து, பெருமாளை வணங்கி, நெய்யினால் வைஷ்ணவ மந்த்ரத்தை சொல்லி இருபத்தைந்து முறை ஆஹுதியைச் செய்து, பிறகு புருஷ, விஷ்ணு ஸூக்தங்களைக் கூறி ஹோமம் செய்யவேண்டும். பின்னர் ப்ராம்மணர்களுக்கு சாப்பாடு போட்டு தக்ஷிணையும் கொடுக்கவேண்டும். இது ஒருநாள் பூஜை விடுபட்டதற்கு ப்ராயச்சித்தமாகும். இம்மாதிரி இருநாட்கள் விடுபட்டால் இதைப்போன்று இருமடங்கு ப்ராயச்சித்தத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். இப்படியே 12 நாட்கள் வரையில் அதிகரித்துக் கொண்டே போகும்.

द्वादशाहे व्यतीते तु निधायाग्निं तथैव च ।
आघारं विधिवद्धुत्वा वैष्णवं च शतं यजेत् ॥

तथा पुरुषसूक्तं च विष्णुसूक्तं शतं यजेत् ।
चत्वारिंशद्भिरष्टाभिः कलशैः स्नापयेद्विभुम् ॥

प्रणम्य देवदेवं तमर्चयित्वा यथा विधि ।
महाहविः प्रभूतं वा भक्त्या सम्यङ्निवेदयेत् ॥

आचार्याय पशून् दत्वा शक्त्या विप्रांश्च भोजयेत् ।

த்வாதசாஹே வ்யதீதேது நிதாயாக்னிம் ததைவ ச ।
ஆகாரம் விதிவத்துத்வா வைஷ்ணவம் ச சதம் யஜேத் ॥

ததா புருஷ ஸூக்தம் ச விஷ்ணு ஸூக்தம் சதம் யஜேத் ।
சத்வாரிம்சத்பிரஷ்டாபி: கலசை: ஸ்நாபயேத் விபும் ॥

ப்ரணம்ய தேவதேவம் தமர்ச்சயித்வா யதாவிதி ।
மஹாஹவி: ப்ரபூதம்வா பக்த்யா ஸம்யங் நிவேதயேத் ॥

ஆசார்யாய பசூன் தத்வா சக்த்யா விப்ராம்ச்ச போஜயேத் ।

பொருள்: பன்னிரண்டு நாட்களுக்கு மேல் விடுபட்டால் ஒவ்வொரு நாளாக சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். மேலும் விதிப்படி முன்போலவே அக்னி ப்ரதிஷ்டை செய்து, வைஷ்ணவத்தை நூறுமுறை சொல்லி ஹோமம் செய்ய வேண்டும். அது போன்றே புருஷ, விஷ்ணு ஸூக்தங்களையும் நூறு முறை சொல்லி ஹோமம் செய்யவேண்டும். பிறகு 48 கலசங்கள் வைத்து பெருமாளுக்கு ஸ்நபனம் (திருமஞ்சனம்) செய்விக்கவேண்டும். பெருமாளை

வணங்கி விதிப்படி பூஜை செய்யவேண்டும். அதிக அளவு ப்ரஸாதம் ஹவிர் நிவேதனம் செய்யவேண்டும். ஆசார்யனுக்கு பசு தானம் கொடுத்து, எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு ப்ராம்மணர்களுக்கு சாப்பாடு போட வேண்டும்.

मासहीनं यदि भवेत् प्रायश्चित्तं सुहूयते ॥

प्राच्यामाहववनीयं च दक्षिणाग्निं च दक्षिणे ।
गार्हपत्यं प्रतीच्यां तु आवसथ्यं तथोत्तरे ॥

पूर्वोक्तेन क्रमेणैव कुण्डं कृत्वा सलक्षणम् ।
आघारं पूर्ववत्कृत्वा परिषिच्य च पावकम् ॥

प्राच्यां पुरुषसूक्तं च विष्णुसूक्तं च दक्षिणे ।
वैष्णवं गार्हपत्याग्नौ मूर्तिहोमं तथोत्तरे ॥

देवेशं मनसा ध्यात्वा प्रत्येकं चैकविंशतिः ।
देवीभ्यां च मुनिभ्यां च वैघ्नं गारुड संयुतम् ॥

तत्तद्धोमे सुहोतव्यं महाव्याहृति संयुतम् ।
शताष्ट कलशैर्देवं स्नापयित्वा विधानतः ॥

पुण्याहं वाचयित्वा तु पश्चाद्विप्रान्सुपूजयेत् ।
गणयित्वाथवा यावत्कालं शून्यगतं भवेत् ॥

तावच्चैवार्चनाद्रव्यं देवेशस्य निवेदयेत् ।
एवं मासे प्रकुर्वीत द्विमासे द्विगुणं भवेत् ॥

एवं तद्वर्धयित्वा तु यावत्संवत्सरान्तकम् ।

மாஸஹீனம் யதிபவேத் ப்ராயச்சித்தம் ஸுஹூயதே ॥

ப்ராச்யாமாஹவனீயம் ச தக்ஷிணாக்னிம் ச தக்ஷிணே ।
கார்ஹபத்யம் ப்ரதீச்யாம் து ஆவஸ்ஸத்யம் ததோத்தரே ॥

பூர்வோக்தேன க்ரமேணைவ குண்டம் க்ருத்வா ஸலக்ஷணம் ।
ஆகாரம் பூர்வவத் க்ருத்வா பரிஷிச்ய ச பாவகம் ॥

ப்ராச்யாம் புருஷ ஸூக்தம் ச விஷ்ணு ஸூக்தம் ச தக்ஷிணே ।
வைஷ்ணவம் கார்ஹ பத்யாக்னௌ மூர்த்தி ஹோமம் ததோத்தரே ।

தேவேசம் மனஸா த்யாத்வா ப்ரத்யேகம் சைகவிம்சதி: ।
தேவிப்யாம் ச முனிப்யாம் ச வைக்னம் காருட ஸம்யுதம் ॥

தந்த்ரத்தோமே ஸஹோ தவ்யம் மஹாவ்யாஹ்ருதி ஸம்யுதம் ।
சதாஷ்ட கலசைர்தேவம் ஸ்நாபயித்வா விதானத: ॥

புண்யாஹம் வாசயித்வா து பச்சாத்விப்ரான்ஸம்பூஜயேத் ।
கணயித்வா தவா யாவத்காலம் சூன்யகதம் பவேத் ॥

தாவத்க்ஷைவார்ச்சனா த்ரவ்யம் தேவேசஸ்ய நிவேதயேத் ।
ஏவம் மாஸே ப்ரகுர்வீத த்விமாஸே த்விகுணம் பவேத் ॥

ஏவம் தத் வர்த்தயித்வா து யாவத் ஸம்வத்ஸராந்தகம் ।

பொருள்: ஒரு மாதம் பூஜையானது விடுபட்டால், கிழக்குப் புறத்தில் ஆஹவனீயாக்னியையும், தெற்கில் தக்ஷிணாக்னியையும், மேற்கில் கார்ஹபத்யாக்னியையும், வடக்கில் ஆவஸத்யாக்னியையும் லக்ஷணங்களுடன் கூடிய குண்டத்தில் ஆவாஹனம் செய்து முன்போல அக்னி ப்ரதிஷ்டை செய்து, அக்னியை பரிசேஷணம் செய்யவேண்டும். கிழக்கு திசையில் உள்ள ஹோம குண்டத்தில் புருஷ ஸூக்த ஹோமமும், தெற்கு திசையில் உள்ள ஹோம குண்டத்தில் விஷ்ணு ஸூக்த ஹோமமும், மேற்கு திசையில் உள்ள ஹோம குண்டத்தில் வைஷ்ணவ ஹோமமும், வடக்கு திசையில் உள்ள ஹோம குண்டத்தில் மூர்த்தி ஹோமமும் செய்யவேண்டும். பெருமாளை மனதில் த்யானித்து, ஒவ்வொரு மந்த்ரத்தையும் 21 முறை சொல்லியும், ஸ்ரீதேவி, பூமிதேவிக்கும், முனிகள், விநாயகர் ஆகிய தேவதைகளுக்கும் (பரிவாரங்களுக்கும்) மஹாவ்யாஹ்ருதியுடன் சேர்ந்து நன்கு ஹோமம் செய்ய வேண்டும். பெருமாளுக்கு 108 கலசங்கள் வைத்து ஸ்நானம் செய்விக்க வேண்டும்.

புண்யாஹவாசனம் செய்து, பிறகு ப்ராம்மணர்களைப் பூஜிக்க வேண்டும். மேலும், எவ்வளவு நாள் விடுபட்டுள்ளது என கணக்கிட்டு, அவ்வளவு நாட்களுக்கும் உரிய ப்ரசாதம் செய்து சமர்ப்பிக்கவேண்டும். அல்லது எவ்வளவு ப்ரசாதம் அதிகப்படியாக சமர்ப்பிக்க இயலுமோ அவ்வளவு ப்ரசாதம் செய்து பெருமாளுக்கு நிவேதனம் செய்யவேண்டும்.

ஒரு மாதத்திற்கு விடுபட்டால் மேற்குறிப்பிட்டவாறு (பரிஹார) ப்ராயச்சித்தம் செய்யவேண்டும். இரண்டு மாதம் விடுபட்டால், மேற்கூறிய

நி — 12

வற்றை இரு மடங்காக அதிகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு 12 மாதங்கள் விடுபட்டுவிட்டால் 12 மடங்கு கணக்கிட்டு மேற்கூறியபடிசெய்ய வேண்டும்.

तथा संवत्सरेऽतीते साहस्रैरष्टसंयुतैः ॥

देवं शताष्टकैर्वाथ कलशैः स्नापयेद्बुधः ।
तदर्धं देवमुद्दिश्य दानं सम्यक्समाचरेत् ॥

सुवर्णदानं गोदानं भूमिदानं च शक्तितः ।
दत्वैवाचार्य पूर्वेभ्यो वेदविद्भ्यः स्वशक्तितः ॥

अब्जाग्निं साधयित्वा तु महाशान्तिस्सुहूयताम् ।
पश्चान् सहस्रं संहृत्य कपिलाघृत संयुतम् ॥

प्रत्येकं जुहुयात्तत्र गायत्रीं वैष्णवीं वदन् ।
पूर्वोक्तेन विधानेन प्रतिष्ठां पुनराचरेत् ॥

एव देवार्चनेहीने प्रायश्चित्तं विधीयते ।
अन्येषामपि देवानामिदं सामान्यमुच्यते ॥

॥ इति श्रीवैखानसे अत्रिप्रोक्ते समूर्तार्चनाधिकरणे नित्यार्चनप्रायश्चित्तविधिर्नाम सप्ततितमोऽध्यायः ॥

ததா ஸம்வத்ஸரேऽதீதே ஸாஹஸ்ரைரஷ்டஸம்யுதை: ॥

தேவம் சதாஷ்டகைர்வாத கலசை: ஸ்நாபயேத் புத: ।
ததர்த்தம் தேவமுத்திச்ய தானம் ஸம்யக் சமாசரேத் ॥

ஸுவர்ண தானம் கோதானம் பூமிதானம் ச சக்தித: ।
தத்வைவாசார்ய பூர்வேப்யோ வேதவித்ப்ய: ஸ்வ சக்தித: ॥

அப்ஜாக்னிம் ஸாதயித்வா து மஹாசாந்திஸ்ஸுஹூயதாம் ।
பத்மான் ஸஹஸ்ரம் ஸம்ஹ்ருத்ய கபிலாக்ருத ஸம்யுதம் ॥

ப்ரத்யேகம் ஜுஹுயாத்தத்ர காயத்ரீம் வைஷ்ணவீம்வதன் ।
பூர்வோக்தேன விதானேன பிரதிஷ்டாம் புனராசரேத் ॥

ஏவம் தேவார்ச்சனே ஹீனே ப்ராயச்சித்தம் விதீயதே ।
அன்யேஷாமபி தேவானாமிதம் ஸாமான்யமுச்யதே ॥

॥ இதி ஸ்ரீவைகானஸே அத்ரி ப்ரோக்தே ஸமூர்த்தார்ச்சனாதிகரணே
நித்யார்ச்சன ப்ராயச்சித்தவிதிர்நாம ஸப்ததிதமோऽத்யாய: ॥

பொருள்: ஒரு வருடத்திற்குமேல் பூஜையானது விடுபட்டால், 1008 கலசங்கள் வைத்துப் பெருமாளுக்கு ஸ்நபனம் செய்விக்கவேண்டும். அதில் பாதியளவு அந்தந்த பெருமாளைப் பொறுத்து தானம் செய்யவேண்டும்.

* பௌண்டரீகாக்னிகுண்டத்தில் அக்னி ப்ரதிஷ்டை செய்து, ஆயிரம் தாமரை புஷ்பங்களை பசு நெய்யுடன் சேர்த்து (மஹா சாந்தியாக) ஒவ்வொரு ஆஹுதிக்கும் விஷ்ணு காயத்ரியைச் சொல்லி ஹோமம் செய்யவேண்டும். மேற்கூறிய அனைத்தையும் செய்த பிறகு மறுபடியும் ப்ரதிஷ்டை செய்ய வேண்டும்.

பெருமாளுக்குத் திருவாராதனமானது விடுபட்டால் மேலே கூறியபடி ப்ராயச்சித்தம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. மற்ற தேவதைகளுக்கும் இதுவே சாதாரணமாகச் சொல்லப்பட்டது.

இவ்வாறு ஸ்ரீவைகானஸத்தில் அத்ரி மஹரிஷியால் சொல்லப்பட்ட
ஸமூர்த்தார்ச்சனாதிகரணத்தில் எழுபதாவது அத்யாயத்தில்
நித்யார்ச்சன ப்ராயச்சித்தவிதி முற்றும்.

---

* பௌண்டரீகாக்னி குண்டம் — தாமரை மலர் போன்று அமைக்கப்பெற்ற ஹோமகுண்டம்.

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमद्विखनसमहागुरवे नमः ॥

॥ पञ्चखण्ड तिरुवाराधनक्रमः ॥

॥ பஞ்சகண்ட திருவாராதனக்ரமः ॥

मरीच्यादिषु शास्त्रेषु विष्णोर्नित्यार्चनाविधिम् ।

आलोड्य वाजपेयेन सप्ताध्यायी विरच्यते ॥

மரீச்யாதிஷு சாஸ்த்ரேஷு விஷ்ணோர் நித்யார்ச்சனாவிதிம் ।
ஆலோட்ய வாஜபேயேன ஸப்தாத்யாயீ விரச்யதே ॥

अथ विष्णोः नित्यार्चनाविधिं व्याख्यास्यामः । अर्चको नित्यकर्माणि च कृत्वा । पद्माक्षतुलसीदामानि धारयन् केशवादिद्वादशनामभिः ऊर्ध्वपुण्ड्राणि द्वादश कुर्यात् । सोत्तरीयोष्णीष अङ्गुलीयकः उभयं पवित्रं धारयन् ।

அத விஷ்ணோ: நித்யார்ச்சனாவிதிம் வ்யாக்யாஸ்யாம: । அர்ச்சகோ நித்யகர்மாணி ச க்ருத்வா । பத்மாக்ஷ துளஸீதாமானி தாரயன் கேசவாதி த்வாதச நாமபி: ஊர்த்வபுண்ட்ராணி த்வாதச குர்யாத் । ஸோத்தரீய உஷ்ணீச அங்குலீயக: உபயபவித்ரம் தாரயன் ।

பொருள் : விஷ்ணுவின் நித்யார்ச்சன விதியை விவரிக்கிறேன். அர்ச்சகன் நித்ய கர்மாக்களைச் செய்து தாமரை, துளஸி போன்றவைகளால் செய்யப்பட்ட மணிமாலைகளை தரித்துக்கொண்டு, கேசவன் (ஸ்ரீ தேவி) முதலான பன்னிரெண்டு திருநாமங்களுக்கு உரிய பன்னிரெண்டு திருமண் (ஸ்ரீசூர்ணம்)களை (ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களை)த் தரித்துக்கொண்டு, உத்தரீயம் (துண்டு), தலைப்பாகையையும், மோதிரங்கள், இரண்டு பவித்ரங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் தரித்துக்கொண்டு (ஆலயத்திற்கு)ச் செல்லவேண்டும்.

"प्रतद्विष्णुस्तवते वीर्याय मृगोनभीमः कुचरोगिरिष्ठाः, यस्योरुषु त्रिषु विक्रमणेषु अधिक्षियन्ति भुवनानि विश्वा" इति देवालयं प्रदक्षिणीकृत्य ।

"ப்ரதத்விஷ்ணுஸ்தவதே வீர்யாய ம்ருகோனபீம: குசரோகிரிஷ்டா: யஸ்யோருஷு த்ரிஷு விக்ரமணேஷு அதிக்ஷியந்தி புவனானிவிச்வா" என்பதாகச் சொல்லி தேவாலயத்தை (கோயிலை, ப்ரதக்ஷிணம் செய்ய (சுற்றி வலம்வர) வேண்டும்.

"विमानं प्रपद्ये । विष्णुमयं प्रपद्ये । देवावासं प्रपद्ये । वैकुण्ठोद्भवं प्रपद्ये ।" इति विमानं चतुर्वारं नमस्कृत्य ।

விமானம் ப்ரபத்யே । விஷ்ணுமயம் ப்ரபத்யே । தேவாவாஸம் ப்ரபத்யே । வைகுண்டோத்பவம் ப்ரபத்யே । என்பதாகச் சொல்லி விமானத்தை (கருவறை கோபுரத்தை) நான்குமுறை நமஸ்கரிக்கவேண்டும்.

"मणिकं प्रपद्ये । महाबलं प्रपद्ये । विमलं प्रपद्ये । द्वारपालकं प्रपद्ये ।" इति द्वारस्य दक्षिणेभागे मणिकं प्रणम्य ।

"மணிகம் ப்ரபத்யே । மஹாபலம் ப்ரபத்யே । விமலம் ப்ரபத்யே । த்வாரபாலகம் ப்ரபத்யே ।" என்பதாகச் சொல்லி வாயிலின் தெற்குப்புறத்தில் த்வாரபாலகனான மணிகனை நமஸ்கரிக்கவேண்டும்.

"निरस्तँरक्षो निरस्तोऽघसँसो निरस्ता अरातयः । स सोमा देवारक्षत्त्वम्" इत्यन्त्रिकान्थादाय ।

"நிரஸ்தகும் ரக்ஷோ நிரஸ்தோ஽கஸகும்ஸோ நிரஸ்தா அராதய; । ஸ ஸோமா தேவா ரக்ஷத்வம் ।" என்பதாகச் சொல்லி சாவியை எடுக்க வேண்டும்.

"हिरण्यपाणिमूतये सवितारमुपह्वये । सचेत्ता देवतापदम्" । इति कवाटे संयोज्य ।

ஹிரண்யபாணிமூதயே ஸவிதாரமுபஹ்வயே । ஸ சேத்தா தேவதா பதம்" என்பதாகச் சொல்லி சாவியை கதவில் (பூட்டில்) சேர்க்க வேண்டும்.

"दिवं विवृणोतु । दिविस्वर्गं पिहितद्वारं विवृणोतु । दिव्यन्तरिक्षेदेवतानां साप्स-रोगणमभिदर्शयताम्" इति कवाटमुद्धाटयति ।

திவம் விவ்ருணோது । திவிஸ்வர்கம் பிஹித த்வாரம் விவ்ருணோது । திவ்யந்தரிக்ஷே தேவதானாம் ஸாப்ஸரோகணமபிதர்சயதாம்" என்பதாகச் சொல்லி கதவைத் திறக்கவேண்டும்.

ततोऽभ्यन्तरंप्रविश्य ।

ததோப்யந்தரம் ப்ரவிச்ய । பிறகு உள்ளே நுழைந்து ...

"उद्दीप्यस्व जातवेदोऽपघ्नं निर्ऋतिं मम । पशूँश्च मह्यमावह जीवनञ्च दिशोदश" इति दीपानुद्दीप्य ।

உத்தீப்யஸ்வ ஜாதவேதோऽபக்னம் நிர்ருதிம் மம । பசூகுச்ச மஹ்யமாவஹ ஜீவனஞ்ச திசோ தச" என்பதாகச் சொல்லி விளக்கைத் தூண்டவேண்டும்.

"अतो देवाऽवन्तुनो यतो विष्णुर्विचक्रमे । पृथिव्याः सप्तधामभिः । इदं विष्णुर्विचक्रमे त्रेधा निदधे पदम् । समूढमस्यपाँसुरे । त्रीणिपदा विचक्रमे विष्णुर्गोपा अदाभ्यः । ततो धर्माणि धारयन् । विष्णोः कर्माणि पश्यत यतो व्रतानि पस्पशे । इन्द्रस्य युज्यस्सखा । तद्विष्णोः परमं पदँ सदा पश्यन्ति सूरयः । दिवीव चक्षुराततम् । तद्विप्रासो विपन्यवो जागृवाँ सस्समिन्धते । विष्णोर्यत्परमं पदं" इति देवस्यमुखं समभिवीक्ष्य । देवं प्रणम्य ।

அதோ தேவா அவந்துவோ யதோ விஷ்ணுர்விசக்ரமே । ப்ருதிவ்யா: ஸப்ததாமபி: । இதம் விஷ்ணுர்விசக்ரமே த்ரேதா நிததேபதம் । ஸமூடமஸ்ய பாஸும்ஸுரே । த்ரீணிபதா விசக்ரமே விஷ்ணுர்கோபா அதாப்ய: । ததோ தர்மாணிதாரயன் । விஷ்ணோ: கர்மாணி பச்யத யதோவ்ரதானி பச்பசே । இந்த்ரஸ்ய யுஜ்யஸ்ஸகா । தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதகும் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய: திவிவ சக்ஷுராததம் । தத்விப்ராஸோ விபன்யவோ ஜாக்ருவாகும் ஸஸ்ஸமிந்ததே । விஷ்ணோர்யத் பரமம் பதம்" என்பதாகச் சொல்லி பெருமானை நன்கு தரிசித்து நமஸ்கரிக்க வேண்டும்.

"शाम्यन्तु घोराणि । शाम्यन्तु पापानि । शाम्यन्त्वीतयः । शुभानि वर्धन्तां" इति पाणिना पाणिं त्रिस्सन्ताड्य ।

சாம்யந்து கோராணி । சாம்யந்து பாபானி । சாம்யந்த்வீதய: । சுபானி வர்த்தந்தாம்" என்பதாகச் சொல்லி மூன்று முறை கைதட்ட வேண்டும்.

"भगवतो बलेन भगवतो वीर्येण भगवतस्तेजसा भगवतः कर्मणा भगवतानुगृहीतो भगवताऽनुज्ञातो भगवत्कर्म करिष्यामि तद्भगवाननुमन्यताम् ।" इति देवं प्रार्थयेत् ।

"பகவதோ பலேன பகவதோ வீர்யேண பகவதஸ்தேஜஸா பகவத: கர்மணா பகவதானுக்ருஹீதோ பகவதானுஜ்ஞாதோ பகவத் கர்ம கரிஷ்யாமி தத்பகவானனுமன்யதாம் ।" என்பதாகச் சொல்லி பகவானை ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்.

द्वाराग्रे गवादीन् संस्थाप्य । த்வாராக்ரே கவாதீன் ஸம்ஸ்தாப்ய ।
வாயிலில் கன்றுடன் கூடிய பசுவை (பசுவின் வால்பக்கம் பெருமானைப் பார்த்திருக்குமாறு) நிறுத்தவேண்டும்.

आगोदानात्पठेदिदं ब्राह्मीयं ब्रह्मनिर्मितम् । सूक्तं तत्पारमात्मिकमात्मा देवानामजरोऽगरेशः । संफुल्लाग्रे पुण्डरीके निविष्टस्तालार्श्वायामरक्तनेत्रः । शङ्खस्फटिक सङ्काशस्तेषान्देवानामन्तरासीदन्तरात्मा अजितो देवो यक्षाणां विद्याधराणां गन्धर्वाणामन्तरात्मा । ब्रह्मणश्चान्तरात्मा ब्राह्मिको रौद्रिक उदानकस्समनुष्यानाम् । रौक्मो रुक्मो वा । अङ्गुष्ठमात्रो हृदये सन्निविष्टस्तस्थुषामन्तरात्मा । अग्निराविष्टो यद्रूपं तस्य प्रवा असि सजीव इत्यभिशस्यते ।" इति गोदानसूक्त जप्त्वा । गोक्षीरं च धारोष्णं निवेद्य । देवं शयनादुत्थाप्य । देवस्य नीराजनं कृत्वा ।

ஆகோதானாத்படேதிதம் ப்ராம்மீயம் ப்ரம்ம நிர்மிதம் । ஸூக்தம் தத் பாரமாத்மிகமாத்மா தேவானாமஜரோ஽கரேச: । ஸம்புல்லாக்ரே புண்டரீகே நிவிஷ்டஸ் தாலார்த் நாயாமோ ரக்தநேத்ர: । சங்கஸ்படிக ஸங்காசஸ்தேஷாந் தேவானாமந்தராஸீதந்தராத்மா அஜிதோ தேவோ யக்ஷாணாம் வித்யாதராணாம் கந்தர்வாணாமந்தராத்மா । ப்ரம்மணச்சாந்த்ராத்மா ப்ராம்மிகோ ரௌத்ரிக உதானகஸ்ஸமனுஷ்யாணாம் । ரௌக்மோ ருக்மோ வா । அங்குஷ்டமாத்ரோ ஹ்ருதயே ஸந்நிவிஷ்டஸ்தஸ்துஷாமந்தராத்மா । அக்னிராவிஷ்டோ யத்ரூபம் தஸ்ய ப்ரவா அஸி ஸஜீவ இத்யபிசஸ்யதே" என்பதாக கோதான ஸூக்தத்தை ஜபித்து, பசும்பாலை கறந்த சூட்டோடு சயனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுக்கு நிவேதனம் செய்து, பெருமாளை நின்ற திருக்கோலத்தில் எழுந்தருளச்செய்து கற்பூர நீராஞ்ஜனம் செய்ய வேண்டும்.

भूरसि भूः प्रतिष्ठित्यै । भुवोऽसि भुवःप्रतिष्ठित्यै । सुवरसिसुवःप्रतिष्ठित्यै । भूर्भुवस्सुवरसि सुवः प्रतिष्ठित्यै । सानन्दस्सर्वेषामन्तरात्मा भव । पूतः पूतान्तरात्मा भव । पुण्यः पुण्यान्तरात्मा भव । ब्रह्म ब्रह्मान्तरात्मा भव । विष्णुं प्रतिष्ठापयामि । पुरुषं प्रतिष्ठापयामि । सत्यं प्रतिष्ठापयामि । अच्युतं प्रतिष्ठापयामि । अनिरुद्धं प्रतिष्ठापयामि । इति देवं जीवस्थाने प्रतिष्ठापयति ।

பூரஸி பூ: ப்ரதிஷ்டித்யை । புவோ஽ஸி புவ: ப்ரதிஷ்டித்யை । ஸுவரஸி ஸுவ: ப்ரதிஷ்டித்யை । பூர்புவ: ஸுவரஸி ஸுவ: ப்ரதிஷ்டித்யை । ஸானந்த: ஸர்வேஷாமந்தராத்மா பவ । பூத: பூதாந்தராத்மா பவ । புண்ய: புண்யாந்தராத்மா பவ । ப்ரம்ம ப்ரம்மாந்தராத்மா பவ । விஷ்ணும் ப்ரதிஷ்டாபயாமி । புருஷம் ப்ரதிஷ்டாபயாமி । ஸத்யம் ப்ரதிஷ்டாபயாமி । அச்யுதம் ப்ரதிஷ்டாபயாமி । அநிருத்தம் ப்ரதிஷ்டாபயாமி । என்பதாகச் சொல்லி எம்பெருமானை ஜீவஸ்தானத்தில் (சயன க்ருஹத்தில் இருந்து ஆராதனம் பண்ணும் இடத்தில்) எழுந்தருளச் செய்யவேண்டும்.

"दुहतां दिवमिन्द्रस्सवितेमां दुहतां मेदिनीं तदुभयं प्रजानां निरीतये निरुद्वेगाय" इति घटमादाय

துஹதாம் திவமிந்த்ரஸ்ஸவிதேமாம் துஹதாம் மேதினிம் ததுபயம் ப்ரஜானாம் நிரீதயே நிருத்வேகாய" என்பதாகச் சொல்லி (திருவாராதனத்திற்குத் தீர்த்தம் கொண்டுவருவதற்கான) குடத்தை எடுக்கவேண்டும். ஆறு, குளம், கிணறு இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றிற்குச் சென்று,

"आद्यमभिगृह्णामि । नारमभिगृह्णामि । तोयमभिगृह्णामि · अमृतमभिगृह्णामि । सत्रिदिवं यद्भूत्यं तद्वाह्यं तोयमभिगृह्णामि" इति आधावं पूरयित्वा, कुम्भमुखे वस्त्रखण्डेनाच्छाद्य ।

"ஆத்யமபிக்ருஹ்ணாமி । நாரமபிக்ருஹ்ணாமி । தோயமபிக்ருஹ்ணாமி - அம்ருதமபிக்ருஹ்ணாமி । ஸத்ரிதிவம் யத் பூத்யம் தத்ப்ராம்மம் தோயமபிக்ருஹ்ணாமி" என்பதாகச் சொல்லி குடத்தில் ஜலத்தை நிரப்பி, குடத்தின் வாயை சிறு துண்டு கொண்டு மூடி கட்டவேண்டும்.

"अर्वाञ्चमिन्द्रममुतोहवामहे योगोजिद्धन जिदश्व जित्यः । इमन्नो यज्ञं विहवे जुषस्वाऽस्य कुर्मो हरिवो मेदिनं त्वा" इति बाह्वोः शिरसि वा निक्षिप्य ।

"அர்வாஞ்சமிந்த்ர மமுதோஹவாமஹே யோகோஜித்தன ஜிதச்வஜித்ய: । இமன்னோ யக்ஞம் விஹவே ஜுஷஸ்வாஸ்ய குர்மோ ஹரிவோ மேதினம் த்வா" என்பதாகச் சொல்லி குடத்தை தோளிலோ, தலையிலோ வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

सर्ववाद्य सर्वालङ्कार संयुतं आलयं प्रदक्षिणीकृत्य ।

ஸர்வ வாத்ய ஸர்வாலங்கார ஸம்யுதம் ஆலயம் ப்ரதக்ஷிணீ க்ருத்ய । அனைத்து வாத்யங்களுடனும் ஆலயத்தை ப்ரதக்ஷிணம் செய்யவேண்டும்.

"सोमँ राजानं वरुणमग्निमन्वारभामहे । आदित्यान् विष्णुँ सूर्यं ब्रह्माणञ्च बृहस्पतिम् ।" इति आलये कुम्भं सन्यस्य ।

"ஸோமகும் ராஜானம் வருணமக்னிமன்வாரபாமஹே । ஆதித்யான் விஷ்ணுகும் ஸூர்யம் ப்ரம்மாணஞ்ச ப்ருஹஸ்பதிம்" என்பதாகச் சொல்லி கும்பத்தை (குடத்தை) ஆலயத்தில் இறக்கி வைக்க வேண்டும்.

"अवधूतँ रक्षोऽवधूता अरातयः । अवधूतँ सोऽस्तिर्योस्मान् द्वेष्टियञ्च वयं द्विष्मः ।"
इति गर्भालयादि प्रदक्षिणं मार्जन्यां संमार्जयित्वा ।

"அவதூதகும் ரக்ஷோऽவதூதா அராதய: । அவதூதகும் ஸோऽஸ்திர்-யோஸ்மான் த்வேஷ்டி யஞ்ச வயம் த்விஷ்ம:" என்பதாக கருவறை முதல் ப்ராகாரம் வரை அனைத்து இடங்களையும் விளக்குமாறு கொண்டு நன்கு சுத்தம் செய்ய வேண்டும்.

"आशासु सप्तस्वपि कञ्चरेखा आपस्समग्रा समुदावहामि सोमाग्निसूर्यामृतपुष्करीणा-मापस्समावाह्य पुरस्करिष्ये ।" इति गोमय संयुक्त सुगन्धितोयैः प्रोक्ष्य ।

ஆசாஸு ஸப்தஸ்வபிகஞ்சரேகா ஆபஸ்ஸமக்ரா ஸமுதாவஹாமி ஸோமாக்னி ஸூர்யாம்ருத புஷ்கரீணாமாபஸ் ஸமாவாஹ்ய புரஸ்கரிஷ்யே" என்பதாகச் சொல்லி கோமயம் (சாணம்) கொண்டு (மெழுக) ப்ரோக்ஷிக்க வேண்டும்.

"आमावाजस्य प्रसवोजगम्यादाद्यावा पृथिवी विश्वशम्भू । आमागन्तां पितरामातराचामा-सोमोऽमृतत्वाय गम्यात् ।" इति सर्वोपकरणानि संशोध्य ।

ஆமாவாஜஸ்ய ப்ரஸவோ ஜகம்யா தாத்யாவா ப்ருதிவி விச்வசம்பூ: । ஆமாகந்தாம் பிதராமாதராசாமா ஸோமோऽம்ருதத்வாய கம்யாத் । என்பதாக சொல்லி அனைத்து உபகரணங்களையும் நன்கு சுத்தம் செய்யவேண்டும்.

"विधिना हवींषि च उपदंशां च पचेत् ।"

"விதினா ஹவீம்ஷி ச உபதம்சாம் ச பசேத்" முறைப்படி நைவேத்யம், உபதம்சங்களையும் சமைக்கவேண்டும்.

अर्चकः पुण्याहं कृत्वा - அர்ச்சக: புண்யாஹம் க்ருத்வா —

அர்ச்சகன் புண்யாஹவாசனம் செய்து,

"शुचीवोहव्या मरुतः शुचीनां शुचिँहिनोम्यध्वरँ शुचिभ्यः । ऋतेन सत्यमृतसाप आयन् शुचिजन्मानश्शुचयः पावकाः ।" इति सर्वोपकरणानि च प्रोक्ष्य –

"சுசிவோ ஹவ்யா மருத: சுசீனாம் சுசிகும் ஹினோம்யத்வரகும்சுசிப்ய: । ருதேன ஸத்யம்ருதஸாப ஆயன் சுசிஜன்மானச்சுசய: பாவகா: ।" என்பதாகச் சொல்லி அனைத்து உபகரணங்களையும் ப்ரோக்ஷணம் செய்யவேண்டும்.

நி — 14

"अहमेवेदं करिष्यामि विभोः कर्तुं निधास्यति । करिष्याम्यत्र यत्किञ्चित्तन्मे देवोऽनुमन्यताम् ।
इति निर्माल्य शोधनानुमानं याचे –

"அஹமே வேதம் கரிஷ்யாமி விபோ: கர்த்தும் நிதாஸ்யதி । கரிஷ்யாம்யத்ர யத்கிஞ்சித்தன்மே தேவோ ऽனுமந்யதாம் ।" என்பதாகச் சொல்லிப் பெருமாளின் மீதுள்ள நிர்மால்யங்களைக் களைவதற்கு அனுமதி வேண்டி —

"नश्यन्ति जगतामीतयो निरस्तः परावसुस्सह पाप्मना" । इति देवस्य निर्माल्यं संशोध्य ।

"நச்யந்தி ஜகதாமீதயோ நிரஸ்த: பராவஸுஸ்ஸஹபாப்மனா ।" என்பதாகச் சொல்லி பெருமாளின் மீதுள்ள புஷ்பங்களைக் களையவேண்டும்.

"अहमेवेदं करिष्यामि विभोः कर्तुं निधास्यति । करिष्याम्यत्र यत्किञ्चित्तन्मे देवोनुमन्यताम् ।" इति पीठ निर्माल्यं व्यपोह्य ।

"அஹமே வேதம் கரிஷ்யாமி விபோ: கர்த்தும் நிதாஸ்யதி । கரிஷ்யாம் யத்ர யத்கிஞ்சித்தன்மே தேவோனுமன்யதாம் ।" என்பதாகச் சொல்லி பீடத்தில் இருக்கும் நிர்மால்யங்களைக் களைந்து ஒரு பாத்திரத்தில் வைக்க வேண்டும்.

पूतस्तस्यपारे भुवनस्यमध्ये नाकस्य पृष्ठे महतो महीयते । महद्भिस्साम्भसोर्भुवनयोर्गमनयोः मध्ययोर्विभवयोर्देवस्य सञ्जातमपि ब्रह्मा ब्रह्महासदा वेदास्तु यशोमहान्यशो महाद्युतिर्महामतिर्महापुरुषोऽस्तु सदाशिवः । भूरग्नये च पृथिव्यै च महते च नमो भुवोवायवेचान्तरिक्षाय च महते च नमो सुवरादित्याय च दिवे च महते च नमो भूर्भुवस्सुवश्चन्द्रमसे च नक्षत्रेभ्यश्च दिग्भ्यश्च महते च नमः ।

பூதஸ்தஸ்ய பாரே புவனஸ்ய மத்யே நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே மஹதோ மஹீயதே । மஹத்பிஸ் ஸாம்பஸோர்புவனயோர்கமனயோர் மத்யயோர்-விபவயோர்தேவஸ்ய ஸஞ்ஜாதமபி ப்ரம்மா ப்ரம்மஹாஸதா வேதாஸ்து யசோமஹான்யசோ மஹாத்யுதிர் மஹாமதிர்மஹா புருஷோऽஸ்து ஸதாசிவ: । பூரக்னயே ச ப்ருதிவ்யைச மஹதேச நமோ புவோ வாயவேசாந்தரிக்ஷாயச மஹதேசநம: ஸுவராதித்யாயச திவே ச மஹதே ச நமோ பூர்புவஸ்ஸுவ: சந்த்ரமஸே ச நக்ஷத்ரேப்யச்ச திக்ப்யச்ச மஹதே ச நம: ।" என்பதாகச் சொல்லி பெருமாள் எழுந்தருளியுள்ள வேதிகையை (இடத்தை) ஜலத்தைக் கொண்டு நன்கு சுத்தம் செய்ய வேண்டும்.

"नारायणाय विद्महे वासुदेवाय धीमहि तन्नो विष्णुः प्रचोदयात् । ओं विष्णवे नमः । ओं पुरुषाय नमः । ओं सत्याय नमः । ओं अच्युताय नमः । ओं अनिरुद्धाय नमः ।" इति ध्रुवस्य पादपुष्पं पञ्चभिः मूर्तिभिः दद्यात् ।

"நாராயணாய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி தன்னோ விஷ்ணு: ப்ரசோதயாத்। ஓம் விஷ்ணவே நம: । ஓம் புருஷாய நம: । ஓம் ஸத்யாய நம: । ஓம் அச்யுதாய நம: । ஓம் அநிருத்தாய நம: ।" என்பதாகச் சொல்லி த்ருவ பேரத்தின் (மூலவரின்) பாதத்திலிருந்து களைந்த புஷ்பங்களை (உத்ஸவ பேரமாக உள்ள) விஷ்ணு, புருஷ, ஸத்ய, அச்யுத, அநிருத்த மூர்த்திகளுக்கு ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

"विष्वक्सेनं प्रपद्ये, शान्तं प्रपद्ये, हरं प्रपद्ये अमितं प्रपद्ये" इति विष्वक्सेनमभ्यर्च्य ।

"விஷ்வக்ஸேனம் ப்ரபத்யே, சாந்தம் ப்ரபத்யே, ஹரம் ப்ரபத்யே, அமிதம் ப்ரபத்யே ।" என்பதாகச் சொல்லி பெருமாளின் நிர்மால்யங்களால் விஷ்வக்ஸேனரை அர்ச்சிக்க வேண்டும்.

पुष्प, गन्ध, धूप, दीप, अगरुकाष्ठ, उशीरादीन् घृततैल, छत्र, चामर, व्यजन, आदर्श, नीराजन कुम्भ सन्ध्यारक्षालङ्कारदीपपात्र शङ्ख, भेरी, काहलादीन्; वाद्यवादक, नर्तक गायकादीन् संहृत्य । स्त्री शूद्र पतित पाषण्ड, वेददूषक, दुःशील, भ्रान्त, मौण्ड्य, तैलाभिषिक्त, कुष्ठ्युन्मादि अन्यदेवता भक्तानां पूजाकाले दर्शनं चेत् महत्तरा दोषो भवति । तत्पूजा निष्फला भवति । इति श्रुतिः । तस्मात् द्वार प्रदेशे तिरस्करिणीं करोतीति विज्ञायते ॥

புஷ்பம், கந்தம், தூபம், தீபம், அகருகட்டை, வெட்டிவேர் முதலானவை களையும்; நெய், எண்ணெய், குடை, சாமரம், விசிறி, கண்ணாடி, நீராஜன கும்பம், ஸந்திகாலத்தில் பண்ணவேண்டிய ரக்ஷாலங்காரதீப பாத்திரங்கள்; சங்கம், பேரீ, காஹளம் போன்றவைகளையும்; மங்களவாத்யம் வாசிப்பவர்கள் நர்த்தகர்கள் (ஆடுபவர்கள்), பாடுபவர்கள் ஆகிய அனைத்தையும் தயாராக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்

பெருமாளுக்குப் பூஜை நடைபெறும் பொழுது; பெண்கள், சூத்ரர்கள், நெறிமுறையில் வழுவியவர்கள், பாஷண்டர்கள், வேதத்தை நிந்திப்பவர்கள் (வேதத்தைத் தவறாகப் பேசுபவர்கள்), கெட்ட நடத்தை உள்ளவர்கள், உன்மத்தம், மொட்டை அடித்துக்கொண்டுள்ளவர்கள், எண்ணெய் தேய்த்துக் கொண்டு குளித்தவர்கள், குஷ்டரோகிகள், வேறு தேவதா பக்தர்கள் போன்ற

இவர்கள் பார்த்தால் செய்யப்படும் பூஜைக்குப் பலன் இல்லாமல் போய்விடுகிறது என்பதாக வேதங்கள் கூறுகின்றன. எனவே பெருமாளுக்குப் பூஜை (நிவேதனம்) ஆகும்போது வாயிலில் திரையிட வேண்டும்.

अतः परं द्रव्यार्चनाविधिं व्याख्यास्यामः ।

அத: பரம் த்ரவ்யார்ச்சனாவிதிம் வ்யாக்யாஸ்யாம: ।

"த்ரவ்யார்ச்சனாவிதியை இனி விளக்குகிறேன்."

स्नानार्थं अग्निकोणे, अर्घ्यार्थं नैऋत्यां, पाद्यार्थं वायव्ये, आचमनार्थं ईशान्ये, मध्ये शुद्धतोयार्थमिति पञ्चपात्राणि संन्यस्य ।

ஸ்நானார்த்தம் அக்னிகோணே, அர்க்யார்த்தம் நைருத்யாம், பாத்யார்த்தம் வாயவ்யே, ஆசமனார்த்தம் ஈசான்யே, மத்யே சுத்த தோயார்த்தமிதி பஞ்சபாத்ராணி ஸந்யஸ்ய ।

பெருமாளுக்கு ஸ்நானம் ஸமர்ப்பிக்கும் தீர்த்த (வட்டிலை) பாத்ரத்தை அக்னி மூலையிலும், அர்க்யம் ஸமர்ப்பிக்கும் தீர்த்த பாத்திரத்தை நிர்ருதி மூலையிலும், பாத்யம் ஸமர்ப்பிக்கும் தீர்த்த பாத்ரத்தை வாயு திக்கிலும், ஆசமனம் ஸமர்ப்பிக்கும் தீர்த்த பாத்ரத்தை ஈசான மூலையிலும், நடுவில் சுத்த தீர்த்தத்தை வைக்கும் பாத்ரத்தையும் பாத்ர வேதிகையில் வைக்க வேண்டும். அவைகளை —

"अग्निश्शुचिव्रततमश्शुचिर्विप्रश्शुचिःकविः । शुचीरोचत आहुतः । उदग्नेशुचयस्तव शुक्रा भ्राजन्त ईरते । तव ज्योतींष्यर्चयः" ।

"அக்னிச்சுசிவ்ரததமச்சுசிர்விப்ரச்சுசிக்கவி: । சுசீரோசத ஆஹுத: ।
உதக்னே சுசயஸ்தவ சுக்ரா ப்ராஜந்த ஈரதே । தவ ஜ்யோதீகும்ஷ்யர்ச்சய:"
என்பதாகச் சொல்லி க்ரமமாக (முறைப்படி) வைக்கவேண்டும்.

शोषणादिकं कृत्वा, उद्धरणीं प्रणवेनाद्भिः पूरयित्वा । तुलसीं पुष्पं वा गृहीत्वा, धारणविधानं कृत्वा । तेषु "वसिष्ठमावाहयामि, सोममावाहयामि, यज्ञाङ्गमावाहयामि, इन्दुमावाहयामि । इति अभ्यर्च्य —

சோஷணாதிகம் க்ருத்வா, உத்தரணீம் ப்ரணவேனாத்பி: பூரயித்வா । துளஸீம் புஷ்பம் வா க்ருஹீத்வா, தாரண விதானம் க்ருத்வா । தேஷு "வஸிஷ்டம், ஸோமம், யக்ஞாங்கம், இந்தும், சந்த்ரமாவாஹயாமி । இதி அப்யர்ச்ய —

உத்தரணியில் ப்ராணனைத்தைச் சொல்லி ஜலத்தை நிரப்பி எடுத்துக் கொண்டு துளஸியோ, புஷ்பமோ எடுத்துக்கொண்டு ஹ்ருதயத்திற்கு நேராக வைத்துக்கொண்டு த்யானித்து ஐந்து பாத்திரங்களிலும், வஸிஷ்டமாவாஹயாமி, ஸோமமாவாஹயாமி, யக்ஞாங்கமாவாஹயாமி, இந்துமாவாஹயாமி, சந்த்ரமாவாஹயாமி என்பதாக ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும்.

अर्चनापात्रे आदित्यमावाहयामि । घण्ठायां ब्रह्माणमावाहयामि । शङ्खे चन्द्रमावाहयामि । सर्वतीर्थानि धारामावाहयामि । उद्धरण्यां सोममावाहयामि । उत्तरीये निशाकरमावाहयामि । उपवीते वह्निमावाहयामि । अक्षते काश्यपमावाहयामि । तिलेपितॄनावाहयामि । तण्डुलेरविमावाहयामि । घृतसामवेदमावाहयामि । दध्नि यजुर्वेदमावाहयामि । क्षीरे अथर्वणवेदमावाहयामि । मधुपर्केऋग्वेदमावाहयामि । पुष्पे पुष्पेशमा...मि । धूपे बृहस्पतिमा...मि । दीप श्रियमा...मि । मुखवासे भूमिमा...मि । पादुकयोः शेषमा...मि । चामरव्यजनयोः वायुमा...मि । आदर्शे निशाकरमा...मि । हविः पात्रेषु सूर्यमा...मि । नीराजनकुम्भे प्रचेतसमा...मि । गाने सामवेदमा...मि । सन्ध्यारक्षालङ्कार दीपेषु मेदिनीमा...मि । यन्त्रिकायां मार्ताण्डमा...मि । मार्जन्यां ज्येष्ठामा...मि । परिचारके गरुडमा...मि । पाचके हविरक्षकमा...मि । वस्त्राभरणसंरक्षके शुकमा...मि । आलयाधिपे धर्मज्ञमा...मि । स्वर्णकूर्चे वासुकीमा...मि । सम्बन्धकूर्चे त्रिमूर्तिमा...मि । गोमयादिप्रोक्षणद्रव्येषु सागरमा...मि । कर्पूरोशीर एलालवङ्ग तक्कोलादीन् स्नानपात्रे निक्षिप्य, कुशाक्षत तिलव्रीहि यवमाषप्रियङ्गु सिद्धार्थादीन् अर्घ्यपात्रे विन्यस्य, पद्मविष्णुपर्णश्यामक दूर्वादीन् पाद्यपात्रे निधाय, घनसार उशीरादीन् आचमनपात्रे विन्यस्य, मध्ये शुद्धोदपात्रे पुष्पगन्धाक्षतान् निक्षिप्य । अपात्रे तत्तद्द्रव्योच्चारणपूर्वकं तुलसीदलं निक्षिप्य ।

அர்ச்சனாபாத்ரே ஆதித்யமாவாஹயாமி । கண்ட்டாயாம் ப்ரம்மாண மாவாஹயாமி । சங்கே சந்த்ரமாவாஹயாமி । ஸர்வ தீர்த்தானி தாரா-மா ... மி । உத்தரண்யாம் ஸோமமா ... மி । உத்தரீயே நிசாகரமா ... மி । உபவீதே வஹ்னிமா ... மி । அக்ஷதே காச்யபமா ... மி । திலே பித்ருனா-வா ... மி । தண்டுலே ரவிமா .. மி । க்ருதே ஸாமவேதமா ... மி । தத்னி யஜுர்வேதமா ... மி । க்ஷீரே அதர்வணவேதமா ... மி । மதுபர்கே ரிக்வேதமா ... மி புஷ்பே புஷ்பேசமா ... மி । தூபே ப்ருஹஸ்பதிமா ... மி । தீபே ச்ரியமா ... மி । முகவாஸே பூமியா ... மி । பாதுகயோ: சேஷமா ... மி । சாமர வ்யஜனயோ: வாயுமா .. மி । ஆதர்சே நிசாகரமா ... மி । ஹவி: பாத்ரேஷு ஸூர்யமா ... மி । நீராஜனகும்பே ப்ரசேதஸமா ... । கானே

ஸாமவேதமா ... மி । ஸந்த்யாரக்ஷாலங்கார தீபேஷு மோஹினீமா ... மி । யந்த்ரிகாயாம் மார்த்தாண்டமா ... மி । மார்ஜன்யாம் ஜ்யேஷ்டாமா ... மி । பரிசாரகே கருடமா ... மி । பாசகே ஹவிரக்ஷகமா ... மி । வஸ்த்ராபரண ஸம்ரக்ஷகே சுக்ரமா ... மி । ஆலயாதிபே தர்மக்ஞமா ... । ஸ்வர்ண கூர்ச்சே வாஸுகீமா ... மி । ஸம்பந்த கூர்ச்சே த்ரிமூர்த்திமா ... மி । ப்ரோக்ஷண த்ரவ்யேஷு ஸாகரமா ... மி । கற்பூரோசீர ஏலாலவங்க தக்கோலாதீன் ஸ்நான பாத்ரே நிக்ஷிப்ய, குசாக்ஷத திலவ்ரீஹி யவமாஷ ப்ரியங்கு ஸித்தார்த்தாதீன் அர்க்ய பாத்ரே விந்யஸ்ய, பத்மவிஷ்ணு பர்ண ச்யாமாக தூர்வாதீன் பாத்யபாத்ரே நிதாய, கனசார உசீராதீன் ஆசமன பாத்ரே விந்யஸ்ய, மத்யே சுத்த தோய பாத்ரே புஷ்ப கந்தாக்ஷதான் நிக்ஷிப்ய । அபாவே தத்தத் வாக்யோச்சாரணை பூர்வகம் துளஸீதளம் நிக்ஷிப்ய । என்பதாகச் சொல்லி அர்ச்சனா பாத்ரத்தில் ஆர்யமனையும் பூஜை மணியில் ப்ரம்மனையும், சங்கில் சந்த்ரனையும், ஸர்வ தீர்த்தத்தில் தாரானையும், உத்தாரணியில் ஸோமனையும், பெருமானுடைய (மேல்வஸ்த்ரத்தில்) உத்தரீயத்தில் நிசாகரனையும், யக்ஞோபவீதத்தில் வஹ்னியையும், அக்ஷதையில் காச்யபரையும், எள்ளில் பித்ருக்களையும், அரிசியில் (தண்டுலத்தில்) ரவியை (சூரியனை) யும் க்ருதத்தில் (நெய்யில்) ஸாமவேதத்தையும் ததியில் (தயிரில்) யஜுர் வேதத்தையும், பாலில் (க்ஷீரத்தில்) அதர்வண வேதத்தையும், மதுபர்கத்தில் ரிக்வேதத்தையும், புஷ்பத்தில் புஷ்பேசனையும், தூபத்தில் ப்ருஹஸ்பதியையும், தீபத்தில் ஸ்ரீயையையும், தாம்பூலத்தில் (வெற்றிலைப் பாக்கில்) பூமியையும், பாதுகையில் (ஸ்ரீசடாரியில்) சேஷனையும், சாமரம், விசிறி ஆகியவற்றில் வாயுவையும், கண்ணாடியில் நிசாகரனையும், ஹவிர்நிவேதன பாத்திரத்தில் ஸூர்யனையும், நீராஜன கும்பத்தில் ப்ரஜேசனையும், பாட்டில் சாம வேதத்தையும் சாயரக்ஷையில் செய்யும் அலங்கார தீபத்தில் மோஹினியையும், சாவியில் மார்த்தாண்டனையும், விளக்குமாறில் (துடைப்பத்தில்) ஜ்யேஷ்டாவையும், பரிசாரகனுக்கு கருடனையும், சமைப்பவருக்கு ஹவிரக்ஷகனையும், பெருமாளுக்கு ஸமர்ப்பிக்கும் வஸ்த்ரம், ஆபரணம் இவைகளைப் பாதுகாப்பவருக்கு சுக்ரனையும், ஆலயாதிபனுக்கு தர்மக்ஞனையும், ஸ்வர்ண கூர்ச்சத்தில் வாஸுகியையும், ஸம்பந்த கூர்ச்சத்தில் த்ரிமூர்த்திகளையும், ப்ரோக்ஷண த்ரவ்யங்களில் ஸாகரனையும் ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும்.

பச்சைக்கற்பூரம், வெட்டிவேர், ஏலக்காய், லவங்கம் (கிராம்பு) தக்கோலம் ஆகியவைகளை பொடி செய்து ஸ்நான பாத்ரத்தில் இட வேண்டும். தர்பை நுனி, அக்ஷதை, எள், நெய், யவதான்யம் உளுந்து, வால்மிளகு, வெண்கடுகு ஆகியவைகளை அர்க்ய பாத்ரத்தில் இட வேண்டும்

உலர்ந்த தாமரை இதழ், தர்பை போன்றவற்றை பாத்ய பாத்ரத்தில் இடவேண்டும். நடுவில் உள்ள சுத்ததோய பாத்ரத்தில் புஷ்பம், சந்தனம், அக்ஷதை ஆகியவைகளை இடவேண்டும். இவைகள் இல்லையெனில்

மேற்சொன்ன அனைத்தையும் ஒவ்வொன்றிற்குப் கூறி துளஸீ தளத்தை போடுது சேர்க்க வேண்டும்.

"धारासु पञ्चसु चमानसेषु पञ्चपरिस्रुताऽऽपूरितेषु अपोभिगृह्णन् प्रतिपादयिष्ये गृणोमि धत्तां सुचिरं सुशर्मा" इति आधाय पूरयित्वा ।

"தாராஸு பஞ்சஸு சமானேஷு பரிஸ்ஸரிஸ்த்து பரிபூரிதேஷு அபோபிக்ருஹ்ணன ப்ரதிபாதயிஷ்யே க்ருணோமிதத்தாம் ஸுசிரகும ஸுசர்மா" என்பதாகச் சொல்லி ஐந்து வட்டில்களிலும் நீரை நிரப்பவேண்டும்.

इदमापश्शिवाश्शिवतमाश्शान्ताश्शान्ततमाश्शुभाश्शुभतमाः पूताः पूततमाः पुण्याः पुण्यतमामेध्यामेध्यतमाऽमृताऽमृततमाः । पूता ब्रह्मपवित्रेण पूतास्सूर्यस्यरश्मिभिः ।" इति पञ्चपात्राणि अभिमन्त्र्य ।

"இதமாபச்சிவாச்சிவதமாச்சாந்தாச்சாந்தமாச்சுபாச் சுபதமாபூதா: பூததமா: புண்யா: புண்யதமாऽமேத்யாऽமேத்யதமாऽம்ருதாம்ऽம்ருதரமா: பூதாப்ரம்மபவித்ரேண பூதாஸ்ஸூர்யஸ்ய ரச்மிபி. ॥" என்பதாக பஞ்சபாத்திரங்களிலுள்ள ஜலத்தைத் தொட்டுக்கொண்டு (அபிமந்திரிக்க) மேற்கண்ட மந்த்ரத்தைச் சொல்லவேண்டும்.

"नारायणाय विद्महे वासुदेवाय धीमहि । तन्नो विष्णुः प्रचोदयात् ।" इति दशदिग्बन्धनं कृत्वा । सुरभिमुद्रां प्रदर्शयति ।

"நாராயணாய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி । தன்னோ விஷ்ணு: ப்ரசோதயாத் ।" என்பதாகச் சொல்லி ஐந்து வட்டில்களுக்கும் தச திக்பந்தநம் பண்ணவேண்டும். பிறகு ஐந்து வட்டிலுக்கும் சுரபி முத்ரையை காட்ட வேண்டும்.

आगमार्थं तु देवानां गमनार्थं तु रक्षसाम् । घण्टानिनाद प्रभृति द्वारार्चनपर्यन्तं शङ्खभेरी काहलादीन् घोषयेत् । अन्यथा रक्षांसि अपहरेयुः, भक्तजनः देवस्य दर्शनार्थं तीर्थार्थं वा अर्चना हविर्दानसमये अभ्यन्तरं न प्रविशेत् । मोहात्प्रविशेच्चेत् - क्रुद्धो भवेत् भगवान् हरिः । तस्मादुक्तकाले दर्शनीयो हरिरिति विज्ञायते ॥

ஆகமார்த்தம் து தேவானாம் கமனார்த்தம் து ரக்ஷஸாம் । கண்டாநி நாத ப்ரப்ருதி த்வாரார்ச்சன பர்யந்தம் சங்கபேரீ காஹளாதீன் கோஷயேத் ।

அன்யதா ரக்ஷாம்ஸ்யபஹரேயு:, பக்தஜன: தேவஸ்ய தர்சனார்த்தம், தீர்த்தார்த்தம்வா அர்ச்சனா ஹவிர்தான சமயே அப்யந்தரம் ந ப்ரவிசேத். மோஹாத் ப்ரவிசேத்சேத் – க்ருத்தோ பவேத் பகவான் ஹரி:। தஸ்மாதுக்த-காலே தர்சனீயோ ஹரிரிதி விக்ஞாயதே ॥

தேவதைகள் வருவதற்காகவும், ராக்ஷஸர்கள் செல்வதற்காகவும் மணி அடிக்கவேண்டும். அதனைத் தொடர்ந்து கோபுரத்வாரம் வரை சங்கு, பேரீ, காஹளம் போன்ற அனைத்து வாத்யங்களும் முழங்க வேண்டும். அவ்வாறில்லையெனில் பூஜையை ராக்ஷஸர்கள் அபஹரித்துச் செல்கிறார்கள். பக்தர்கள் பகவானுடைய தர்சனத்திற்காகவோ தீர்த்தப்ரஸாதத்திற்காகவோ பெருமாளுக்கு ஹவிர்நிவேதனம் ஆகும்பொழுது நடுவில் செல்லக்கூடாது. ஆசையின் காரணமாகச் சென்றால் கோபமுடையவராக பகவான் ஆகிறார். எனவே எம்பெருமானைச் சரியான காலங்களில் தரிசிக்கவேண்டும்,

अस्य श्री भूशुद्धि महामन्त्रस्य वराह ऋषिः, गायत्री छन्दः, भूमिर्देवता । लां बीजं, लीं शक्तिः, लूं कीलकं, पृथ्वी शोधनार्थे जपे विनियोगः । लां अङ्गुष्ठाभ्यां नमः । लीं तर्जनीभ्यां नमः । लूं मध्यमाभ्यां नमः । लैं अनामिकाभ्यां नमः । लौं कनिष्ठिकाभ्यां नमः । लः करतल-करपृष्ठाभ्यां नमः । लां हृदयाय नमः । लीं शिरसे स्वाहा । लूं शिखायै वौषट् । लैं कवचाय हुं । लौं नेत्रत्रयाय वषट् । लः अस्त्राय फट् । भूर्भुवस्सुवरोमिति भूमिं प्रोक्ष्य —

அஸ்யஸ்ரீ பூசுத்தி மஹாமந்த்ரஸ்ய வராஹ ரிஷி: என்பதாகச் சொல்லி தலையிலும், காயத்ரீ சந்த: என்பதாகச் சொல்லி வாய்ப்பகுதியிலும், பூமிர்-தேவதா என்பதாகச் சொல்லி ஹ்ருதயத்திலும், லாம் பீஜம் என்பதாகச் சொல்லி தனது மார்பில் வலது புறத்திலும், லீம் சக்தி: என்பதாகச் சொல்லி இடது புறத்திலும், லூம் கீலகம் என்பதாகச் சொல்லி ஹ்ருதயத்தையும், வலது கையினால் தொட்டு பிறகு ப்ருத்வீ சோதனார்த்தே ஜபே விநியோக: என்பதாகச் சொல்லி உள்ளங்கைகள் ஹ்ருதயத்தைப் பார்த்திருக்குமாறு வைத்துக்கொண்டு திருப்பி உள்ளங்கை வெளியே தெரியுமாறு (விநியோகம்) செய்யவேண்டும்.

இனி லாம் என்பதாகத் தொடங்கி அங்கந்யாஸ கரந்யாஸங்கள்.

லாம் அங்குஷ்டாப்யாம் நம: என்பதாகச் சொல்லி கட்டை விரல்களையும், லீம் தர்ஜனீப்யாம் நம: என்பதாகச் சொல்லி ஆட்காட்டி விரலையும், லூம் மத்யமாப்யாம் நம: என்பதாகச் சொல்லி நடுவிரலையும், லைம் அநாமிகாப்யாம் நம: என்பதாகச் சொல்லி மோதிர விரலையும், லௌம்

கனிஷ்டிகாப்யாம் நம: என்பதாகச் சொல்லி இரண்டு விரலையும், ல: கரதல கர ப்ருஷ்டாப்யாம் நம: என்பதாகச் சொல்லி உள்ளங்கையையும், பின்புறமும் தடவ வேண்டும்.

லாம் ஹ்ருதயாய நம: என்று சொல்லி ஹ்ருதயத்தையும், லீம் சிரஸே ஸ்வாஹா என்று சொல்லி தலையையும், லூம் சிகாயை வௌஷட் என்று சொல்லி குடுமியையும். லைம் கவசாய ஹும் என்று சொல்லி இருதோள் பட்டைகளையும், லௌம் நேத்ரத்ரயாய வஷட் என்று சொல்லி கண்களையும் கைகளால் தொடவேண்டும், ல: அஸ்த்ராய பட் என்று சொல்லி கைகளைத் தட்டவேண்டும். "பூர்புவஸ்ஸுவரோமிதி திக்பந்த:" என்று சொல்லி தன்னை சுற்றித் திக்பந்தனம் (மானஸிகமாக)ச் செய்துகொள்ளவேண்டும். பிறகு "பூர்புவஸ்ஸுவ:" என்று சொல்லி பூமியை ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும்.

पाष्णिघात कराष्फोट तिर्यग्दृष्ट्यवलोकनैः ।
पाताल भूतलव्योम भूतोपद्रवशान्तये ॥

इति तालत्रयं कृत्वा —

लं इन्द्राय नमः । ईं अग्नये नमः । यं यमाय नमः । षं निरृतये नमः । वं वरुणाय नमः । यं वायवे नमः । सं सोमाय नमः । शं ईशानाय नमः । ओं ह्रीं श्रीं ऊर्ध्वाय नमः । ओं ह्रीं श्रीं अधराय नमः । इति दिगीश्वरान्नमस्कृत्य ।

பாஷ்ணிகாத கராஸ்போட திர்யக்த்ருஷ்ட்யவலோகனை: ।
பாதாள பூதலவ்யோம பூதோபத்ரவ சாந்தயே ॥

என்பதாகச் சொல்லி மூன்று முறை கைகளைத் தட்டவேண்டும். பிறகு லம் இந்த்ராய நம: । ஈம் அக்னயே நம: । யம் யமாய நம: । ஷம் நிர்ருதயே நம: । வம் வருணாய நம: । யம் வாயவே நம: । ஸம் ஸோமாய நம । சம் ஈசானாய நம: । என்பதாகச் சொல்லி கிழக்கு முதல் ப்ரதக்ஷிணமாக எட்டு திக்குகளிலும் நமஸ்காரம் செய்து; ஓம் ஹ்ரீம் ஸ்ரீம் ஊர்த்வாய நம: என்பதாகச் சொல்லி மேல் நோக்கியும்; ஓம் ஹ்ரீம் ஸ்ரீம் அதராய நம: என்பதாகச் சொல்லி கீழ் நோக்கியும் பார்த்து நமஸ்கரிக்கவேண்டும்.

विष्णुपत्नि सुमज्ञाते शङ्खवर्णे महीतले ।
अनेकरत्नसम्पन्ने भूमिदेवि नमोऽस्तु ते ॥

ओं धनुर्धरायै विद्महे सर्वसिध्यै च धीमहि । तन्नो धरा प्रचोदयात् ॥ इति भूमिं मनसा नमस्कृत्य —

விஷ்ணுபத்னி ஸமஸஞ்ஜாதே சங்கவர்ணே மஹீதலே ।
அனேகரத்ன ஸம்பன்னே பூமிதேவி நமோऽஸ்து தே ॥

ஓம் தனுர்தராயை வித்மஹே ஸர்வஸித்யை ச தீமஹி ।
தன்னோ தரா ப்ரசோதயாத் ॥ என்பதாகச் சொல்லி பூமி தேவியை மானஸிகமாக நமஸ்காரம் செய்யவேண்டும்.

अथ पीठार्चनं वक्ष्यामः । अर्चकः कूर्मपीठे पद्मासनमास्थाय "सर्वाधाराय नमः, सनातनाय नमः, दिव्याय नमः, कपठरूपाय नमः" इति पीठस्य मूलेभ्यर्च्य । तस्योपरि सहस्रफणोपेतं द्विरसनं संपूज्य । दिक्षु दिग्गजान् सङ्कल्प्य । कूर्माय नमः, शेषाय नमः, दिग्गजादिभ्यो नमः, आधारशक्त्यै नमः इति आधारशक्तिं ध्यात्वा । तस्योपरि अर्णवमनेकं ध्यायन् । लवणेक्षु सुरासर्पि दधिक्षीर शुद्धोदकाः । तन्मध्ये सहस्रपत्रयुतं कमलं ध्यायन् । तन्मध्ये रक्ताम्बुजमय पद्मपीठं ध्यायन् । तत्कर्णिकामध्ये पीठगतं श्रीमन्नारायणं ध्यात्वा । देवस्य दक्षिणभागे देवानुकूलं विष्टरे तिष्ठन् आसीनो वा गुरुपरम्परानुसन्धानुपूर्वं विखनसमभ्यर्च्य । पवित्रपाणिः प्राणानायम्य । योगशास्त्रमार्गेण रेचक-पूरक-कुम्भकादिभिः शोषणदाहन प्लावनादीनि च कुर्यात् ।

அத பீடார்ச்சனம் வக்ஷ்யாம: । அர்ச்சக: கூர்மபீடே பத்மாஸனமாஸ்தாய "ஸர்வாதாராய நம:, ஸனாதனாய நம:, திவ்யாய நம:, கபடரூபாய நம" இதி பீடஸ்ய மூலேப்யர்ச்ய । தஸ்யோபரி ஸஹஸ்ரபணோபேதம் த்விரஸனம் ஸம்பூஜ்ய । திக்ஷு திக்கஜான் ஸங்கல்ப்ய । "கூர்மாய நம:, சேஷாய நம:, திக்கஜாதிப்யோ நம:, ஆதாரசக்த்யை நம:" இதி ஆதாரசக்திம் த்யாத்வா । தஸ்யோபரி அர்ணவமனேகம் த்யாயன் । "லவணேக்ஷு ஸுரா-ஸர்ப்பி ததி-க்ஷீர-சுத்தோதகா:" । தன்மத்யே ஸஹஸ்ரபத்ரயுதம் கமலம் த்யாயன் । தன்மத்யே ரக்தாம்புஜமயம் பத்மபீடம் த்யாயன் । தத்கர்ணிகா-மத்யே பீடகதம் ஸ்ரீமந்நாராயணம் த்யாத்வா । தேவஸ்ய தக்ஷிணபாகே தேவானுகூலம் விஷ்டரே திஷ்டன் ஆஸீனோ வா குருபரம்பரானு ஸந்தானுபூர்வம் விகனஸமப்யர்ச்ய । பவித்ரபாணி: ப்ராணானாயம்ய । யோக சாஸ்த்ரமார்கேன ரேசக — பூரக — கும்பகாதிபி: சோஷண, தாஹன ப்லாவனாதீனி ச குர்யாத் ।

பொருள்: பீடார்ச்சனையைக் கூறுகிறேன். அர்ச்சகன் கூர்ம பீடத்தில் இருந்துகொண்டு எம்பெருமானுடைய பீடத்தைக் கீழ்க்கண்டவாறு த்யானித்து அர்ச்சிக்கவேண்டும். ஸர்வாதாராய நம:, ஸனாதனாய நம:, திவ்யாய நம:, கபடரூபாய நம:" என்பதாகச் சொல்லி பீடத்தின் அடியில் புஷ்பங்களைச் சேர்க்கவேண்டும். அதற்குமேல் ஆயிரம் தலைகளோடும்,

இரட்டை நாக்குகளுள்ளவருமான ஆதிசேஷனைத் தியானித்து புஷ்பங்களைச் சேர்க்கவேண்டும். அதனைச் சுற்றியுள்ள எட்டு திக்குகளிலும் திக்கஜங்களை (யானைகளை) த்யானித்து. "கூர்மாய நம:, சேஷாய நம:, திக்கஜாதிப்யோ நம:, ஆதாரசக்த்யை நம:" என்பதாக த்யானித்துப் புஷ்பத்தைச் சேர்க்க வேண்டும். அதற்குமேல், "லவண ஸமுத்ராய நம:, இக்ஷு ஸமுத்ராய நம: ஸுரா ஸமுத்ராய நம:, ஸர்ப்பி ஸமுத்ராய நம:, ததி ஸமுத்ராய நம:, க்ஷீர ஸமுத்ராய நம:, சுத்தோதக ஸமுத்ராய நம:*" என்பதாகச் சொல்லி ஏழு கடல்கள் இருப்பதாக த்யானித்துப் புஷ்பங்களைச் சேர்க்கவேண்டும். அதற்கு நடுவில் ஆயிரம் இதழ்களோடு கூடிய தாமரையை த்யானிக்கவேண்டும். அதற்கு நடுவில் சிவப்பு நிறமான தாமரைகளாலான (பத்ம) பீடம் இருப்பதாக த்யானிக்கவேண்டும். அதன் நடுவில் பீடத்தில் இருப்பவராக ஸ்ரீமந் நாராயணனை த்யானிக்கவேண்டும். எம்பெருமானுக்கு வலது பக்கத்தில் ஆசனத்தில் நின்றுகொண்டிருப்பவராகவோ, அமர்ந்துகொண்டிருப்பவரா கவோ (அவரவர்களின் ஆசார்யன் எவ்வாறு சொல்லித்தந்திருக்கிறார்களோ அவ்வாறு) விகனஸரை த்யானித்து புஷ்பங்களால் அர்ச்சிக்கவேண்டும் பவித்ரத்தோடு சேர்ந்த கையுடன்) ப்ராணாயாமம் செய்ய வேண்டும். (யோக சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியுள்ளபடி ரேசக – பூரக – கும்பகத்தோடு ப்ராணாயமம் செய்ய வேண்டும்) சோஷண – தாஹனம் – ப்லாவனம் பற்றி பூத சுத்தி செய்யும் பொழுது விபரமாக சொல்லப்படுகிறது.

प्रणवस्य ब्रह्मा ऋषिः, देवीगायत्रीछन्दः, परमात्मा देवता प्राणायामे विनियोगः ।

"नासिकापुटमङ्गुल्या निष्पीड्यैकं पुनः पुनः ।
उदाराद्रेचयेद्वायुं रेचनात्सतु रेचकः ॥

बाह्येन वायुना देहं पूरयेत्सतु पूरकः ।
नमुञ्चति न गृह्णाति वायुमन्तर्बहिस्थितम् ॥
सम्पूर्ण कुम्भवत्तिष्ठेदचलस्सतुकुम्भकः ॥"

ப்ரணவஸ்ய ப்ரம்மா ரிஷி:, தேவீ காயத்ரீ சந்த: பரமாத்மா தேவதா, ப்ராணாயாமே விநியோக ।

நாஸிகாபுடமங்குள்யா நிஷ்பீட்யைகம் புந: புந: ।
உதாராத்ரே சயேத்வாயும் ரேசனாத் ஸதுரேசக: ॥

---

* ஏழு கடல்கள் :— உவநீர், கருப்பஞ்சாறு, மது, நெய் தயிர், பால், நன்னீர்.

பாஹ்யேன வாயுனா தேஹம் பூரயேத் ஸ்துபூரக: ।
நமுஞ்சதி ந க்ருஹ்ணாதி வாயுமந்தர்பஹிஸ்திதம் ॥
ஸம்பூர்ண கும்பவத்திஷ்டேதசலஸ்ஸது கும்பக: ॥

பொருள் : ப்ரணவஸ்ய ப்ரம்மா ரிஷி: என்பதாகச் சொல்லி தலையிலும், தேவீ காயத்ரீ சந்த: என்பதாகச் சொல்லி முகத்திலும் (வாய் பாகத்திலும்). பரமாத்மா தேவதா என்பதாகச் சொல்லி ஹ்ருதயத்திலும் கையை வைத்து எடுத்துவிட்டு; ப்ராணாயாமே விநியோக: என்பதாகச் சொல்லி உள்ளங்கை ஹ்ருதயத்தை நோக்கி இருக்குமாறு வைத்துக்கொண்டு உள் நோக்கி வளைத்து வெளியே உள்ளங்கையைத திருப்ப வேண்டும். இவ்வாறு ரிஷி – சந்தஸ் – தேவதை விநியோகம் என்பதாக ஆராதன க்ரமத்தில் எங்கெல்லாம் சொல்லப்படுகிறதோ அங்கெல்லாம் செய்து கொள்ள வேண்டும்.

மூக்கின் இரு த்வாரங்களின் மேற்புறத்தில் வலது கையினால் (நடு விரலையும் ஆட்காட்டி விரலையும் மடித்துக்கொண்டு) மோதிர விரலால ஒரு த்வாரத்தின் மேலும், கட்டை விரலால் மற்றொரு த்வாரத்தின் மேலும் கையை இருக்குமாறு வைத்துக்கொண்டு; வலது மூக்கினால் வயிற்றிலிருந்து காற்றை நிதானமாக (மோதிர விரலால் இடது த்வாரத்தை நன்கு அடைத்துக் கொண்டு) சுத்தமாக வெளியேற்ற வேண்டும். இதற்கு ரேசகம் என்று பெயர். பிறகு மூக்கின் வலது த்வாரத்தை நன்கு அடைத்துக்கொண்டு இடது த்வாரத்தின் வழியே வெளியிலுள்ள காற்றை நிதானமாக உள்ளே இழுத்து வயிற்றை நிரப்ப வேண்டும். இதற்கு பூரகம் என்று பெயர். பிறகு காற்றை (வயிற்றிலிருந்து) வெளியே விடாமலும், உள்ளே இழுக்காமலும் அசையாது பூர்ணகும்பம் போல் இருக்க வேண்டும். இதற்கு கும்பகம் என்று பெயர்.

रेचक ध्यानम् —

शुद्धस्फटिकसङ्काशं शङ्करञ्च त्रियम्बकम् ।
ध्यायेच्च ब्रह्मरन्ध्रस्थं रेचकेऽघनाशनम् ॥

मं (१६) षोडशमन्त्राः ।

ரேசக த்யானம் —

சுத்தஸ்படிகஸங்காசம் சங்கரஞ்ச த்ரியம்பகம் ।
த்யாயேச்ச ப்ரம்மரந்த்ரஸ்தம் ரேசகேத்வக நாசனம் ॥

மம் (16) ஷோடசமந்த்ரா: ।

பொருள்: நல்ல வெண்மையான சரீரத்தோடு கூடியவரும், முப்புறத்தையும் எரித்தவருமான சங்கரனையும், ப்ரம்மரந்த்ரத்தையும் பாபங்களை அழிப்பதன் பொருட்டு த்யானித்து, மம் என்பதாக 16 முறை சொல்ல வேண்டும்.

पूरक ध्यानम् — ब्रह्माणं रक्तगौराङ्गं चतुर्वक्त्रं चतुर्भुजम् ।

पूरके हि च नाभिस्थं ध्यायेत्तं कमलासनम् ॥

अम् (32) द्वात्रिंशत् मन्त्राः ।

பூரக த்யானம் —

ப்ரம்மாணம் ரக்த கௌராங்கம் சதுர்வக்த்ரம் சதுர்புஜம் ।
பூரகே ஹி ச நாபிஸ்தம் த்யாயேத்தம் கமலாஸனம் ॥
"அம்" (32) த்வாத்ரிம்சத் மந்த்ரா: ।

நான்கு தலைகளும், நான்கு கைகளும், சிவந்த மேனியும், பகவானின் நாபியில் தோன்றிய பதமத்தில் (தாமரையில்) இருப்பவருமான ப்ரம்மனை பூரகம் செய்வதன் பொருட்டு த்யானிக்க வேண்டும்.

அம் என்பதாக 32 முறை சொல்ல வேண்டும்.

कुम्भक ध्यानम् — नीलोत्पलदलश्यामं हृदिस्थानेतु केशवम् ।

चतुर्भुजं जगद्बीजं कुम्भकेतु विचिन्तयेत् ॥

उम् (64) चतुः षष्टिमन्त्राः ।

கும்பக த்யானம் —

நீலோத்பலதளச்யாமம் ஹ்ருதிஸ்தானேது கேசவம் ।
சதுர்புஜம் ஜகத்பீஜம் கும்பகேது விசிந்தயேத் ॥
உம் (64) சது: ஷஷ்டிமந்த்ரா:

பொருள்: நீலோத்பலம் போன்ற மேனியை உடையவரும், நான்கு கைகளுடையவரும், இவ்வுலகிற்குக் காரணகர்த்தாவும், (அனைவருடைய) ஹ்ருதயத்தில் இருப்பவருமான கேசவனை கும்பகம் செய்வதன் பொருட்டு த்யானிக்க வேண்டும்.

एवं प्राणायामं कृत्वा —

ஏவம் ப்ராணாயாமம் க்ருத்வா —

இவ்வாறு ப்ராணாயாமம் முறைப்படி செய்து ... பிறகு —

श्रौतस्मार्तादिकं कर्म निखिलं येन सूत्रितम् ।
तस्मै समस्त वेदार्थ विदे विखनसे नमः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् ।
प्रसन्नवदनं ध्यायेत् सर्वविघ्नोपशान्तये ॥

यस्यद्विरतवक्त्राद्याः पारिषद्याः परश्शतम् ।
विघ्नं निघ्नन्तिसततं विष्वक्सेनं तमाश्रये ॥

श्रीगोविन्द गोविन्द गोविन्द अद्य श्रीमद्भगवतः महापुरुषस्य विष्णोराज्ञया प्रवर्तमानस्य अद्य ब्रह्मणः द्वितीय परार्द्धे श्रीश्वेतवराहकल्पे वैवस्वतमन्वन्तरे अष्टाविंशतितमे कलियुगे प्रथमेपादे जम्बूद्वीपे भारतवर्षे भरतःखण्डे मेरोः दक्षिणेपार्श्वे दण्डकारण्ये शकाब्दे अस्मिन् वर्तमाने व्यवहारिके प्रभवादि षष्ठी संवत्सरानां मध्ये इदानीं स्वस्तिश्री ....नाम संवत्सरे ....अयने ... .ऋतौ ....मासे ....पक्षे ....शुभतिथौ ....वासरयुक्तायां ....नक्षत्रयुक्तायां शुभनक्षत्र शुभयोग शुभकरण एवङ्गुण विशेषण विशिष्टायां अस्यां ....शुभतिथौ एतदालय यजमानाना सर्वेषां भक्तानां च क्षेमस्थैर्यवीर्यविजय आयुरारोग्य ऐश्वर्याणामभिवृद्ध्यर्थं धर्मार्थकाममोक्ष चतुर्विध फल-पुरुषार्थसिद्ध्यर्थं इष्टकाम्यार्थसिद्ध्यर्थं अस्य देवदेवस्य भगवतो नारायणस्य श्रियः पतेः पुरुषोत्तमस्य समस्त जगदुदय समृद्धि विधिवलय विधाय कारणकर्तृभूत श्रीपुण्डरीकाक्षस्त्रैलोक्यनाथस्य श्रीभूमिनीळासमेत श्रीश्रीनिवासस्वामिनः (वा) .... स्वामिनः अस्मिन् सुगन्धिक्षेत्रे (वा) .... पुरे अतीत कृपया स्थितस्य भगवतो नारायणस्य ध्रुव कौतुकोत्सवस्नपन बलिबेराणां स्वतन्त्रलक्ष्म्याः गोदायाः आलयाश्रित सर्वेषां देवानां च सम्भवता नियमेन, सम्भवता कालेन सम्भवता द्रव्येन सम्भवद्भिरुपचारैश्च .... कालाराधनं करिष्ये इति सङ्कल्प्य ।

" ச்ரௌதஸ்மார்த்தாதிகம் கர்ம நிகிலம் யேந ஸூத்ரிதம் ।
தஸ்மைஸ்மஸ்த வேதார்த்த விதே விகனஸே நம: ॥

சுக்லாம்பரதரம் விஷ்ணும் சசிவர்ணம் சதுர்புஜம் ।
ப்ரஸன்ன வதனம் த்யாயேத் ஸர்வவிக்னோப சாந்தயே ॥

யஸ்யத்விரதவக்த்ராத்யா: பாரிஷத்யா: பரச்சதம் ।
விக்னம் நிக்னந்தி ஸததம் விஷ்வக்ஸேனம்தமாச்ரயே ॥

ஸ்ரீகோவிந்த கோவிந்த கோவிந்த அத்யஸ்ரீமத்பகவத: மஹா புருஷஸ்ய விஷ்ணோராக்ஞயா ப்ரவர்த்தமானஸ்ய அத்ய ப்ரம்மண: த்விதீய பரார்த்தே ஸ்ரீச்வேத வராஹகல்பே வைவஸ்வத மன்வந்தரே அஷ்டாவிம்சதி தமே கலியுகே ப்ரதமேபாதே ஜம்பூத்விபே பாரதவர்ஷே பரத: கண்டே மேரோ: தக்ஷிணே பார்ச்வே தண்டகாரண்யே சகாப்தே அஸ்மின் வர்த்தமானே வ்யவஹாரிகே ப்ரபவாதி ஷஷ்டி ஸம்வத்ஸராணாம் மத்யே இதானிம் ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ .. நாம ஸம்வத்ஸரே ... அயனே ... ருதௌ ... மாஸே ... பக்ஷே ... சுபதிதௌ ... வாஸரயுக்தாயாம் ... நக்ஷத்ர யுக்தாயாம் சுப நக்ஷத்ர சுபயோக சுபகரண ஏவங்குண விசேஷண விசிஷ்ட்டாயாம் அஸ்யாம் ... சுபதிதௌ ஏதத்ஆலய யஜமானானாம் ஸர்வேஷாம் பக்தானாஞ்ச க்ஷேமஸ்தைர்ய வீர்ய விஜய ஆயுராரோக்ய ஐச்வர்யாணாம் அபிவ்ருத்யர்த்தம் தர்மார்த்த காமமோக்ஷ சதுர்வித பலபுருஷார்த்த ஸித்யர்த்தம் இஷ்டகாம்யார்த்த ஸித்யர்த்தம் அஸ்யதேவ தேவஸ்ய பகவதோ நாராயணஸ்ய ச்ரிய: பதே: புருஷோத்தமஸ்ய ஸமஸ்த ஜகதுதய ஸம்ருத்தி விதிவலய விதாய காரண கர்த்ரு பூத ஸ்ரீபுண்டரீகாக்ஷஸ்த்ரைலோக்ய நாதஸ்ய ஸ்ரீபூமிநீளா ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ ஸ்வாமிந: (அல்லது) ... ஸ்வாமிந:, அஸ்மிந் ஸுகந்தி க்ஷேத்ரே (அல்லது) ... க்ஷேத்ரே (புரே) அதீத க்ருபயா ஸ்திதஸ்ய பகவதோ நாராயணஸ்ய த்ருவ கௌது கொத்ஸவ ஸ்நபந பலி பேராணாம் ஸ்வதந்த்ர லக்ஷ்ம்யா: கோதாயா: ஆலயாச்ரித ஸர்வேஷாம் தேவானாஞ்ச ஸம்பவதா நியமேன, ஸம்பவதா காலேன, ஸம்பவதா த்ரவ்யேண, ஸம்பவத்ப்ருபசாரைச்ச ... காலாராதனம் கரிஷ்யே" என்பதாகச் சொல்லி ஸங்கல்பம் (திருவாராதனத்தின் பொருட்டு) செய்துகொள்ளவேண்டும்

॥ भूतशुद्धिः ॥

अस्य श्रीभूतशुद्धिमहामन्त्रस्य अन्तर्यामि ऋषिः । प्रकृतिपुरुषः छन्दः । सत्यो देवता । मम शरीर शुद्ध्यर्थे संहारे विनियोगः ।

हृदिस्थितं पङ्कजमष्टपत्रं सकर्णिकाकेसरमभ्रनीलम् ।
अङ्गुष्ठमात्रं हृदये वसन्तं ध्यायेच्चविष्णुं पुरुषं पुराणम् ॥

तद्विष्णोः परमं पदं सदापश्यन्ति सूरयः दिवीव चक्षुराततं तद्विप्रासो विपन्यवो जागृवाँ तत्समिन्दते विष्णोर्यत्परमं पदम्" । उत्तिष्ठ श्रीपते मूर्ध्ने नमः । पञ्चभूतमयं ध्यायेत् । पृथिवीं अप्सुप्रविलापयामि । आपः अग्नौप्रविलापयामि । अग्निं वायौ प्रविलापयामि । वायुं आकाशे प्रविलापयामि । आकाशं अहङ्कारे प्रविलापयामि । अहङ्कारं महत्त प्रविलापयामि । महत्तत्त्वं मातृकाक्षर संज्ञिकायां

शब्दब्रह्मरूपायां प्रकृतौ प्रविलापयामि । तां प्रकृतिं मायायां प्रविलापयामि । तां मायां सत्यज्ञानानन्द-रूपे परब्रह्मणि प्रविलापयामि ।

பூத சுத்தி:

அஸ்யஸ்ரீ பூதசுத்திமஹாமந்த்ரஸ்ய அந்தர்யாமிரிஷி: । ப்ரக்ருதி புருஷ: சந்த: । ஸத்யோ தேவதா । மம சரீர சுத்யர்த்தே ஸம்ஹாரே விநியோக: ।

ஹ்ருதிஸ்திதம் பங்கஜமஷ்டபத்ரம்
ஸகர்ணிகா கேஸரமப்ர நீலம் ।
அங்குஷ்டமாத்ரம் ஹ்ருதயே வஸந்தம்
த்யாயேச்ச விஷ்ணும் புருஷம் புராணம் ॥

தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய: । திவீவ சக்ஷுராததம் । தத்விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸ: ஸமிந்ததே । விஷ்ணோர்யத் பரமம் பதம் ।

உத்திஷ்ட ஸ்ரீபதே மூர்த்னே நம: । பஞ்சபூதமயம் த்யாயேத் । ப்ருதிவீம் அப்ஸு ப்ரவிலாபயாமி । ஆப: அக்னௌ ப்ரவிலாபயாமி । அக்னிம் வாயௌ ப்ரவிலாபயாமி । வாயும் ஆகாஸே ப்ரவிலாபயாமி । ஆகாஸம் அஹங்காரே ப்ரவிலாபயாமி । அஹங்காரம் மஹத்தத்வே ப்ரவிலாபயாமி । மஹத்தத்வம் மாத்ருகாக்ஷர ஸம்ஜ்ஞிகாயாம் சப்தப்ரம்மரூபாயாம் ப்ரக்ருதௌ ப்ரவிலாபயாமி । தாம் ப்ரக்ருதிம் மாயாயாம் ப்ரவிலாபயாமி । தாம் மாயாம் ஸத்யஞானானந்தரூபே பரப்ரம்மணி ப்ரவிலாபயாமி ।

இதற்கான ரிஷி சந்தஸ்களைச் சொல்லி "விநியோக:" வரையில் முன்பு (பக்கம் 60ல்) சொல்லியுள்ளதுபோல முறைப்படி செய்யவேண்டும்.

"ஹ்ருதி ஸ்திதம்" என்று தொடங்கும் ச்லோகத்தைச் சொல்லி ஹ்ருதயத்தில் எட்டு இதழ்களோடு கூடிய தாமரை இருப்பதாகவும், கட்டை விரல் அளவு எம்பெருமான் இருப்பதாகவும் த்யானிக்கவேண்டும். பிறகு "தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி, பிறகு இந்த சரீரத்தை (பஞ்சமயமான) ஒன்றினுள் ஒன்று அடங்கியதாக (நினைக்க) த்யானிக்கவேண்டும்.

स्वहृदये —

धर्मकन्द समुद्भूतं ज्ञाननाल सुशोभितम् ।
ऐश्वर्याष्टदलोपेतं पर वैराग्यकर्णिकम् ॥

धर्मकन्द ज्ञाननालैश्वर्य अष्टदल वैराग्य कर्णिका हृदयांभोजं मुकुलितत्वेन ध्यात्वा । तत्प्रणवेन ऊर्ध्वमुखं विकसितं कृत्वा । तत्कर्णिका मध्यस्थित जीवात्मानं प्लुतप्रणवोच्चारणेन सुषुम्ना नाडिमार्गत: निर्गम्य । तज्जीवात्मानं द्वादशान्तस्थित सहस्रदल कमलनिष्ठपरमात्मना सह एकीकृत्य स्वशरीरस्थं कल्मषजातं पुरुषकारेण कुक्षौ विचिन्त्य —

ஸம்ஷ்ருதயே —

தர்மகந்த ஸமுத்பூதம் ஞானநாள ஸுசோபிதம் ।
ஐச்வர்யாஷ்டதளோபேதம் பரம்வைராக்ய கர்ணிகம் ॥

தர்மகந்த ஞானநாளைச்வர்ய அஷ்டதள வைராக்ய கர்ணிகா ஹ்ருதயாம்போஜம் முகுளிதத்வேன த்யாத்வா । தத் ப்ரணவேன ஊர்த்வ முகம் விகஸிதம் க்ருத்வா । தத்கர்ணிகா மத்யஸ்தித ஜீவாத்மானம் ப்லுத ப்ரணவோச்சாரணேன ஸுஷும்னா நாடி மார்கத: நிர்கம்ய । தம் ஜீவாத்மானம் த்வாதசாந்தஸ்தித ஸஹஸ்ரதள கமலநிஷ்ட பரமாத்மனா ஸஹ ஏகீக்ருத்ய ஸ்வசரீரஸ்தம் கல்மஷஜாதம் புருஷகாரேண குக்ஷௌ விசிந்த்ய —

பொருள் :

தனது ஹ்ருதயத்தில் —

தர்மம் என்கிற கிழங்கிலிருந்து தோன்றியதும், ஞானம் என்கிற தண்டோடு கூடியதும், (அஷ்ட) ஐச்வர்யங்களான எட்டு இதழ்களோடு கூடியதும், உயர்ந்த வைராக்யம் என்ற இதழ்களோடு கூடியதுமான தாமரை மொட்டாக இருப்பதாக த்யானித்து, அதனை ப்ரணவத்தைச் சொல்லி ஊர்த்வ முகமாக (நிமிரச் செய்து) மலரச் செய்து, அதன் நடுவில் உள்ள ஜீவாத்மாவை குறைவான மாத்திரை அளவு ஒலிக்குமாறு சொல்லக்கூடிய ப்ரணவத்தால் ஸுஷும்னா நாடியின் வழியாக வெளிக்கொணர்ந்து; அந்த ஜீவாத்மாவை 12ஆவது நிலையில் இருக்கக்கூடிய ஆயிரம் இதழ்களோடு சேர்ந்த தாமரையிலிருக்கும் பரமாத்மாவுடன் ஒன்று சேர்த்து; தனது (அவரவர்கள்) சரீரத்தில் உள்ள அக்ஞானத்தினால் (தோன்றியதை) புருஷனாக வயிற்றில் இருப்பதாக நினைக்க வேண்டும்.

पापपुरुषध्यानम् —

ब्रह्महत्या शिरस्कं च स्वर्णस्तेय भुजद्वयम् ।
सुरापान हृदायुक्तं गुरुतल्पकटिद्वयम् ॥

तत्संयोगिपदद्वन्द्वमङ्गप्रत्यङ्ग पातकम् ।
उपपातकरोमाणं रक्तश्मश्रुविलोचनम् ॥

अङ्गुष्ठमात्रं पुरुषं दुरात्मानं दुरासदम् ।
अचेतनमधोवक्त्रं दग्धपादप सन्निभम् ॥

खड्गचर्मधरं कृष्णं कुक्षौ वामे विचिन्तयेत् ॥

பாபபுருஷத்யானம்

ப்ரம்மஹத்யா சிரஸ்கம் ச ஸ்வர்ணஸ்தேய புஜத்வயம் ।
ஸுராபான ஹ்ருதாயுக்தம் குருதல்பகடித்வயம் ॥

தத்ஸம்யோகி பத த்வந்த்வமங்கப்ரத்யங்க பாதகம் ।
உபபாதக ரோமாணம் ரக்தஸ்மச்ரு விலோசனம் ॥

அங்குஷ்டமாத்ரம் புருஷம் துராத்மானம் துராஸதம் ।
அசேதனமதோவக்த்ரம் தக்தபாதப ஸன்னிபம் ॥

கட்கசர்மதரம் க்ருஷ்ணம் குக்ஷௌவாமே விசிந்தயேத் ॥

என்பதாகச் சொல்லி வயிற்றின் இடது பாகத்தில் பாபபுருஷனை த்யானிக்க வேண்டும்.

यामित्यादि षडङ्गन्यासः

यां अङ्गुष्ठाभ्यां नमः । यीं तर्जनीभ्यां नमः । यूं मध्यमाभ्यां नमः । यैं अनामिकाभ्यां नमः । यौं कनिष्ठिकाभ्यां नमः । यः करतल कर पृष्ठाभ्यां नमः । यां हृदयाय नमः । यीं शिरसे स्वाहा । यूं शिखायै वौषट् । यैं कवचाय हुम् । यौं नेत्रत्रयाय वषट् । यः अस्त्राय फट् । भूर्भुवस्सुवरोमिति दिग्बन्धः ।

யாமித்யாதி ஷடங்கந்யாஸ: —

யாம் அங்குஷ்ட்டாப்யாம் நம: । யீம் தர்ஜனீப்யாம் நம: । யூம் மத்யமாப்யாம் நம: । யைம் அனாமிகாப்யாம் நம: । யௌம் கனிஷ்டிகாப்யாம் நம: । ய: கரதள கர ப்ருஷ்டாப்யாம் நம: । யாம் ஹ்ருதயாய நம: । யீம் சிரஸே ஸ்வாஹா । யூம் சிகாயை வௌஷட் । யைம் கவசாய ஹூம் । யௌம் நேத்ரத்ரயாய வஷட் । ய: அஸ்த்ராய பட் । பூர்புவஸ்ஸுவரோமிதி திக்பந்த: ।
என்பதாகச் சொல்லி அங்கந்யாஸ கரந்யாஸங்களைச் செய்ய வேண்டும்.

"आवात वाहि भेषजं विवातवाहि यद्रपः । त्वँहि विश्वभेषजो देवानां दूत ईयसे" यं वायवे नमः । मन्त्रोत्तित चण्डवायुना पापपुरुषं यं (१६) शोषयामि । इति नाभिमभिमृश्य । यं षोडशवारमुच्चार्य ॥

"ஆவாதவாஹி பேஷஜம் விவாதவாஹி யத்ரப: । த்வகும்ஹி விச்வ-பேஷஜோ தேவானாம் தூத ஈயஸே" யம் வாயவே நம: । மந்த்ரோத்தித சண்டவாயுனா பாபபுருஷம் யம் (16) சோஷயாமி । "யம்" என்பதாக 16 முறை சொல்லி நாபியைத் தொடவேண்டும்.

अग्नेरक्षाणो अँहसः प्रतिष्ठदेवरीषितः । तपिष्ठैरजरोदह अग्नेहँसिन्यत्रिणम् । "रम्" अग्नये नमः इति मन्त्रोत्तित चक्राग्निज्वालाप्रहित जाठराग्निना पापपुरुषं रम् [३२] दाहयामि । इति हृदयमभिमृश्य ।

அக்னேரக்ஷாணோ அகும்ஹஸ: ப்ரதிஷ்டதேவரீஷித: । தபிஷ்டைரஜ-ரோதஹ அக்னேஹகும் ஸின்யத்ரிணம் । "ரம்" அக்னயே நம: இதி மந்த்ரோத்தித சக்ராக்னிஜ்வாலாப்ரஹித ஜாடராக்னினா பாபபுருஷம் ரம் (32) தாஹயாமி । என்பதாகச் சொல்லி ரம் என்பதாக 32 முறை சொல்லி) ஹ்ருதயத்தில் கையை வைத்து பாபபுருஷனை நமது வயிற்றிலுள்ள ஜடராக்னி யால் கொளுத்தியதாக த்யானிக்கவேண்டும்.

यददो वाततेगृहेमृतस्य निधिर्हितः । ततो नो देहि जीवसे । ततो नो देहि भेषजम् । वम् अमृताय नमः इति मन्त्रोत्तित द्वादशान्तस्थित भगवद्वाम पादाङ्गुष्ठ विनिस्सृतामृतधारा पापपुरुषं वम् (३२) प्लावयामि इति भ्रूमध्यमभिमृश्य ।

யததோவாததே க்ருஹேம்ருதஸ்ய நிதிர்ஹித: । ததோ நோ தேஹி ஜீவஸே ததோ நோ தேஹி பேஷஜம் । வம் அம்ருதாய நம: । இதி மந்த்ரோத்தித த்வாதசாந்தஸ்தித பகவத்வாம பாதாங்குஷ்ட விநிஸ்ருதாம்ருத தாரா பாபபுருஷம் வம் (32) ப்லாவயாமி । இதி ப்ருமத்யமபிம்ருச்ய ।

(வம் அம்ருதாய நம: என்பதாக 32 முறை சொல்லி கொளுத்தப்பட்ட பாப புருஷனை பகவானின் வலது புறத்தில் தொடர்ந்து வரும் அம்ருதத்தால் ப்லாவனம் (குளிக்கச் செய்வதாக) செய்வதாக த்யானித்து புருவ மத்தியைத் தொட வேண்டும்)

पिण्डीकरणं, सुषिरीकरणं, सावयवीकरणं इत्यादि ।

பிண்டீகரணம், ஸுஷிரீகரணம், ஸாவயவீகரணம், இத்யாதி ।

கொளுத்தப்பட்ட பாப புருஷனை பிண்டீகரணம் (உருண்டையாகச் செய்தல்), ஒன்றுமில்லாமல் செய்தல், அவையவங்களைச் செய்தல் என்பதாக அனைத்தையும் மானஸிகமாக நினைக்கவேண்டும்.

अस्य श्री भूतसृष्टि महामन्त्रस्य अन्तर्यामि ऋषिः । प्रकृति पुरुषश्छन्दः । परमात्मा देवता । भूतसृष्ट्यर्थे विनियोगः ।

ओं सच्चिदानन्दस्वरूप परब्रह्मणः प्रकृतिमुत्पादयामि । तथा विधाय । प्रकृतेः माया-मुत्पादयामि । मायायाः महत्तत्वमुत्पादयामि । महत्तत्वादहङ्कारमुत्पादयामि । अहङ्कारादाकाश-मुत्पादयामि । आकाशाद्वायुमुत्पादयामि । वायोः अग्निमुत्पादयामि । अग्नेरापः उत्पादयामि । अद्भ्य पृथिवीमुत्पादयामि । ततः पूर्वोक्त सहस्रदलकमलनिष्ठ परमात्मना सहस्थित जीवात्मानं प्लुत प्रणवोच्चारणैस्सुषुम्ना नाडिमार्गेण निर्गम्य । भगवद्वाम पादाङ्गुष्ठ विनिसृताऽमृतधारयातारं अष्टचत्वारिंशद्वारमावृत्यात्मानं सर्वमन्त्रमयं सर्वदेवतामयं मम देहं च अभिषिञ्चामि ।

அஸ்ய ஶ்ரீ பூதஸ்ருஷ்டி மஹாமந்த்ரஸ்ய அந்தர்யாமி ரிஷி: । ப்ரக்ருதி புருஷச்சந்த: । பரமாத்மா தேவதா । பூதஸ்ருஷ்ட்யர்த்தே விநியோக: ।

ஓம் ஸச்சிதானந்தஸ்வரூப பரப்ரம்மண: ப்ரக்ருதிமுத்பாதயாமி । ததா விதாய । ப்ரக்ருதே: மாயாமுத்பாதயாமி । மாயாயா: மஹத்தத்வமுத்பாத-யாமி । மஹத்தத்வா தஹங்காரமுத்பாதயாமி । அஹங்காராதாகாசமுத்பாத-யாமி । ஆகாசாத்வாயுமுத்பாதயாமி । வாயோ: அக்னிமுத்பாதயாமி । அக்னேராப: உத்பாதயாமி । அத்ப்ய: ப்ருதிவீமுத்பாதயாமி । தத: பூர்வோக்த ஸஹஸ்ரதளகமலநிஷ்ட பரமாத்மனா ஸஹஸ்தித ஜீவாத்மானம் ப்லுத ப்ரணவோச்சாரணை ஸுஷும்னா நாடி மார்கேண நிர்கம்ய । பகவத்வாம பாதாங்குஷ்ட வினிஸ்ருதாம்ருத தாரயா தாரம் அஷ்டசத்வாரிம்சத்வாரமா-வ்ருத்யாத்மானம் ஸர்வமந்த்ரமயம் ஸர்வதேவதாமயம் மம தேஹம் ச அபிஷிஞ்சாமி । தம் ப்ரணவேன ஹ்ருதயகமலே ஸ்தாபயாமி ।

பூதஸ்ருஷ்டிக்ரம: — ரிஷி சந்தஸ் போன்றவைகளை முன்பு சொல்லி உள்ளதுபோலச் செய்யவேண்டும். ஸச்சிதானந்தஸ்வரூபமான பரப்ரம்மத்தில் இருந்து ப்ரக்ருதியை உண்டுபண்ணி அதேபோல ப்ரக்ருதியிலிருந்து மாயை யையும்; மாயையிலிருந்து மஹத்தத்வத்தையும்; மஹத்தத்வத்திலிருந்து அஹங்-காரத்தையும்; அகஹங்காரத்திலிருந்து ஆகாசத்தையும்; ஆகாசத்திலிருந்து வாயுவையும், வாயுவிலிருந்து அக்னியையும்; அக்னியிலிருந்து நீரையும்; நீரில் இருந்து பூமியையும் உண்டுபண்ணியதாக நினைக்க (த்யானிக்க) வேண்டும். பிறகு பூமியில் முன்பு சொல்லப்பட்ட ஆயிரம் தளங்களோடுகூடிய தாமரையில்

எழுந்தருளியிருக்கிற பரமாத்மாவுடன் இருக்கிற ஜீவாத்மாவை குறைந்த மாத்திரை அளவு ப்ரணவமந்த்ரத்தை உச்சரித்து ஸுஷும்னா நாடியின் வழியாக வெளிக்கொணர்ந்து, எம்பெருமானின் வலது பாதத்தின கட்டை விரலிலிருந்து தொடர்ந்துவரும் அமருதம் போன்ற ப்ரவாஹத்தில் 48 முறை சொல்லி அனைத்து மந்த்ரமயமாகவும், அனைத்து தேவதாமயமாகவும் இருக்கிற (ப்ரவாஹத்)தில் (பாபபுருஷனையும்) நமது தேஹத்தையும் அபிஷேகம் செய்வது போன்று த்யானித்து (நினைத்து) பிறகு அதனை (ஜீவாத்மாவை) ஹ்ருதயத்தில் ப்ரணவத்தைச் சொல்லி (ஸ்தாபிக்க) வைக்க வேண்டும்.

पुण्यपुरुष ध्यानम् –

अश्वमेधशिरोपेतमतिरात्रभुजद्वयम् ।
अप्तोर्याम हृदोपेतं वाजपेय कटिद्वयम् ॥

अग्निष्टोम पदद्वन्द्वं कुक्षौ पुण्यं विचिन्तयेत् ।
सार्ध त्रिकोटि तीर्थाङ्गं सर्वं देवात्मकं स्मृतम् ।

स्वकुक्षौ दक्षिणे पार्श्वे पुण्यपुरुषं विचिन्तयेत् ॥

புண்யபுருஷ த்யானம் :

அச்வமேத சிரோபேதமதிராத்ர புஜத்வயம் ।
அப்தோர்யாம ஹ்ரதோபேதம் வாஜபேய கடித்வயம் ॥

அக்னிஷ்டோம பத த்வந்த்வம் குக்ஷௌ புண்யம் விசிந்த்தயேத் ।
ஸார்த்தத்ரிகோடி தீர்த்தாங்கம் ஸர்வதேவாத்மகம் ஸ்ம்ருதம் ॥

ஸ்வகுக்ஷௌ தக்ஷிணே பார்ச்வே புண்ய புருஷம் விசிந்தயேத் ॥

என்பதாகச் சொல்லி தனது வயிற்றின் இடது பக்கத்தில் புண்ய புருஷனை த்யானிக்க வேண்டும்.

प्राणप्रतिष्ठा –

अस्य श्री प्राणप्रतिष्ठामन्त्रस्य ब्रह्मविष्णुमहेश्वराः ऋषयः । ऋग्यजुस्साम अथर्वच्छन्दांसि । प्राणशक्तिर्देवता । आं बीजं, ह्रीं शक्तिः, क्रों कीलकं मम प्राणप्रतिष्ठासिध्यर्थे जपे विनियोगः ।

ह्रां अङ्गुष्ठाभ्यां नमः । ह्रीं तर्जनीभ्यां नमः । ह्रूं मध्यमाभ्यां नमः । ह्रैं अनामिकाभ्यां नमः । ह्रौं कनिष्ठिकाभ्यां नमः । ह्रः करतलकर पृष्ठाभ्यां नमः । ह्रां हृदयाय नमः । ह्रीं शिरसे स्वाहा । ह्रूं शिखायै वौषट् । ह्रैं कवचाय हुं । ह्रौं नेत्रत्रयाय वषट् । ह्रः अस्त्राय फट् । ओं भूर्भुवस्सुवरोमिति दिग्बन्धः ।

ப்ராணப்ரதிஷ்டா

அஸ்ய ஸ்ரீ ப்ராணப்ரதிஷ்டா மந்த்ரஸ்ய ப்ரம்மவிஷ்ணுமஹேச்வரா: ரிஷய: । ருக்யஜுஸ்ஸாம அதர்வச்சந்தாம்ஸி । ப்ராணஸக்திர் தேவதா । ஆம் பீஜம் । ஹ்ரீம் சக்தி: । க்ரோம் கீலகம் । மம ப்ராண ப்ரதிஷ்டா ஸித்யர்த்தே ஜபே விநியோக: । ஹ்ராம் அங்குஷ்டாப்யாம் நம: । ஹ்ரீம் தர்ஜனிப்யாம் நம: । ஹ்ரூம் மத்யமாப்யாம் நம: । ஹ்ரைம் அனாமிகாப்யாம் நம: । ஹ்ரௌம் கனிஷ்டிகாப்யாம் நம: । ஹ்ர: கரதலகரப்ருஷ்டாப்யாம் நம: । ஹ்ராம் ஹ்ருதயாய நம: । ஹ்ரீம் சிரஸே ஸ்வாஹா । ஹ்ரூம் சிகாயை வௌஷட் । ஹ்ரைம் கவசாய ஹும் । ஹ்ரௌம் நேத்ரத்ரயாய வஷட் । ஹ்ர: அஸ்த்ராய பட் । ஓம் பூர்புவஸ்ஸுவரோமிதி திக்பந்த: । என்பதாகச் சொல்லி ப்ராணப்ரதிஷ்டையின் பொருட்டு ரிஷிசந்தஸ்களைச் சொல்லிவிட்டு, அங்கந்யாஸகரந்யாஸங்களைச் செய்யவேண்டும்.

ध्यानम् —

रक्ताम्भोधिस्थपोतोल्लसदरुणसरोजाधिरूढाकराब्जैः
पाशंकोदण्डमिक्षूद्भवमलिगुणमप्यङ्कुशं पञ्चबाणान् ।
बिभ्राणासृक्कपालो त्रिणयनललिता पीनवक्षोरुहाढ्या
देवीबालार्कवर्णा भवतु सुखकरी प्राणशक्तिः परा नः ॥

अमृतं वै प्राणा अमृतमापः प्राणानेव यथास्थानमुपह्वयते । असुनीते पुनरस्मासु चक्षुः पुनः प्राणमिह नो धेहि भोगं ज्योक्पश्येम सूर्यमुच्चरन्तमनुमते मृडयानः स्वस्ति ।

येह्येहि — भञ्जन चक्षुर्मलघ्न हो वै सप्तास्कान्दस्पर्श सर्वमन्त्रान् प्रतिज्ञाय स्वाहा । मम प्राण इह प्राण मम जीव इह जीव स्थितः मम सर्वेन्द्रियाणि वाङ्मनोबुद्ध्यहङ्कारचित्त पृथिव्यप्तेजो वायुराकाश शब्दस्पर्शरूपरसगन्धत्वक्चक्षुश्श्रोत्रजिह्वाघ्राणवाक्पाणिपादवायूपस्थ प्राणापानव्यानोदान समान इहैवागत्य सुखं चिरं तिष्ठन्तु स्वाहा । आवाहितो भव । स्थापितो भव । सन्निहितो भव ।

सन्निरुद्धो भव । अवकुण्ठितो भव । द्विमुखिदर्शितो भव । धेन्वी भव । परहंसो भव । गर्गी भव । वरदो भव । प्रसन्नो भव । प्रसीद प्रसीद । मत्पूजां गृहाण गृहाण । मां रक्ष रक्ष । ओं श्रीं प्राणशक्त्यै नमः । पञ्चोपचारान् कृत्वा ।

सौवर्णस्थालिवर्ये मणिगणखचिते गोघृताक्तान्सुपक्वान्
भक्ष्यान् भोज्यांश्चलेह्यान्परममपि च महत् शोष्यमन्नं निधाय ।
नानाशाखैरुपेतैस्सुदधिगुडयुतं क्षीरपानीययुक्तं
ताम्बूलं चापि देव प्रतिदिवसमहं मानसेकल्पयामि ॥

इति मानसिक पूजा ।

த்யானம் —

ரக்தாம் போதிஸ்த போதோல்லஸகருணா ஸரோஜாதிருடா கராப்ஜை:
பாசம் கோதண்ட மிக்ஷூத்பவமலிகுணமப்யங்குசம் பஞ்சபாணான் ।
பிப்ராணாஸ்ருக்கபாலௌ த்ரிணயன லஸிதா பீனவக்ஷோருஹாட்யா
தேவிபாலார்க்கவர்ணா பவது ஸுககரீ ப்ராண சக்தி: பரா ந: ॥

அம்ருதம் வை ப்ராணா அம்ருதமாப: ப்ராணாநேவ யதாஸ்தான முபஹ்வயதே । அஸுநீதே புனரஸ்மாஸு சக்ஷு: புன: ப்ராண மிஹநோ தேஹி போகம் ஜ்யோக்பச்யேம ஸூர்ய முச்சரந்த மனுமதே ம்ருடயாந: ஸ்வஸ்தி ॥

யேஹ்யேஹி — பஞ்ஜநசக்ஷும்ருத ப்ரளயஹோவை ஸப்த்தாஸ்காந்த ஸ்பர்ச ஸர்வ மந்த்ரான் ப்ரதிக்ஞாய ஸ்வாஹா । மம ப்ராண இஹ ப்ராண மம ஜீவ இஹ ஸ்தித: । மநஸ்ஸர்வேந்த்ரியாணி மநோ புத்யஹங்கார சித்த ப்ருதிவ்யப்தேஜோ வாயுராகாச சப்தஸ்பர்ச ரூப ரச கந்த த்வக் சக்ஷு ச்ரோத்ர ஜிஹ்வாக்ராண வாக்பாணிபாத வாயூபஸ்த ப்ராணாபாநவ்யாநோ-தான ஸமான இஹைவாகத்ய ஸுகம் சிரம் திஷ்ட்டந்து ஸ்வாஹா । ஆவாஹிதோ பவ । ஸ்தாபிதோ பவ । ஸன்னிஹிதோ பவ । ஸன்னிருத்தோ பவ । அவகுண்ட்டிதோ பவ । த்விமுகி தர்சிதோ பவ । தேன்வீபவ । பாஹம்ஸோ பவ । கர்கீபவ । வரதோ பவ । ப்ரஸன்னோ பவ । ப்ரஸீத ப்ரஸீத । மத்பூஜாம் க்ருஹாண க்ருஹாண । மாம்ரக்ஷரக்ஷ । ஓம் ஸ்ரீம் ப்ராண சக்த்யை நம; । பஞ்சோபசாரான் க்ருத்வா ।

ஸௌவர்ணஸ்தாலிவர்யே மணிகண கசிதே கோக்ருதாக்தான் ஸுபக்வான்
பக்ஷ்யான் போஜ்யாம்ச்ச லேஹ்யான் பரமமபிச மஹத் சோஷ்யமன்னம்
நிதாய ।

நா நாசாகைருப்பதைஸ்ஸூததிகுடயுதம் க்ஷீரபாவியயுக்தம்
தாம்பூலம்சாபிதேவ ப்ரதி திவஸமஹம் மாநஸே கல்பயாமி ||

என்பதாகச் சொல்லி ஹ்ருதயத்தில் (மனமாகிற தாமரையில்) ஸ்ரீமந் நாராயணனை த்யானித்து ஜீவாத்மாவையும் அதற்கு ப்ராணன் முதலான வாயுக்களையும் சரீரத்தையும் கல்பித்து ஆவாஹனம் செய்து ப்ரார்த்தித்து ஆத்ம (மானஸிக) பூஜையைச் செய்ய வேண்டும். மேலும் அவருக்கு அனைத்து விதமான தளிகைகளையும் பக்ஷணங்களையும், பழவகைகளையும் மானஸிகமாக ஸமர்ப்பித்து நிறைவாக தாம்பூலம் ஸமர்ப்பித்து பூஜையை நிறைவு செய்ய வேண்டும்.

धर्मकन्दं समुद्भूतं ज्ञाननाल सुशोभितम् ।
ऐश्वर्याष्टदलोपेतं परं वैराग्यकर्णिकम् ॥

अधोमुखन्तु हृत्पद्मं प्रणवेवोर्ध्वमुन्नयेत् ।
हृत्पुण्डरीकमुकुलं उद्धृत्य प्रणवेन ते ॥

गायत्र्या विकचं कृत्वा तत्रेन्द्रादि दिगीश्वरान् ।
दलेष्वष्टसु संस्मृत्य द्वात्रिंशत्केसरेषु च ॥

शेषान्-देवान् समभ्यर्च्य कर्णिकां प्रकृतिं स्मरेत् ।
रश्मिमालावृतं ध्यात्वा तन्मध्ये रविमण्डलम् ॥

तन्मध्ये शशिबिम्बञ्च स्रवत्पीयूषशीतलम् ।
तस्य मध्यगतं ध्यायेत् त्रिकोणं वह्निमण्डलम् ॥

दुर्निरीक्ष्यं सुरैस्सर्वैः ज्वालामालापरीवृतम् ।
उदुत्यं चित्रमित्युक्त्वा कल्पयेत्भास्करस्य च ॥

सोमं राजानामित्युक्त्वा सोमोधेनुमितिब्रुवन् ।
अग्निदूतेति मन्त्रेण कल्पयेन्मण्डलत्रयम् ॥

प्रभामध्यगतं पीठं चतुरश्रं हिरण्मयम् ।
नानामणिगणज्वाला दुष्प्रेक्ष्यं शुभमुज्ज्वलम् ॥

तन्मध्ये च प्रभां ध्यायेन्निर्धूमां निष्कलां शुभाम् ॥

नीवारशूकवत्तन्वी पीताभास्वत्यणूपमा ।
तस्याः शिखायामध्ये परमात्मा व्यवस्थितः ।

सुवर्णवर्णं रक्तास्यं रक्तनेत्रं सुखोद्वहम् ।
शुकपिञ्छाम्बरधरं विष्णुं प्रणवरूपिणम् ॥

किरीटहारकेयूर प्रलम्ब ब्रह्मसूत्रिणम् ।
श्रीवत्साङ्कं चतुर्बाहुं शङ्खचक्रधरं परम् ॥

वरदं कटिकं वापि वामं कट्यवलम्बितम् ।
दधत् कौमोदकीं पद्मं ध्यात्वा देवं जनार्दनम् ॥

आसनादुपचाराणि मनसा तस्य भावयेत् ।
एषातु मानसीपूजा सर्वपाप प्रणाशिनी ॥

भगवन् पुण्डरीकाक्षहृद्गतन्तु मयाकृतम् ।
आत्मसात्कुरु देवेश बाह्येत्वां सम्यगर्चयेत् ॥

தர்மகந்த மெழுத்பூதம் ஞானநாள ஸுஸோபிதம் ।
ஐச்வர்யாஷ்டதளோபேதம் பரம் வைராக்ய கர்ணிகம் ॥

அதோமுகந்து ஹ்ருத்பத்மம் ப்ரணவேனோர்த்வ முன்னயேத் ।
ஹ்ருத்புண்டரீக முகுளம் உத்ருத்ய ப்ரணவேன து ॥

காயத்ர்யா விகசம் க்ருத்வா தத்ரேந்த்ராதி திகீச்வரான் ।
தளேஷ்வஷ்டஸு ஸம்ஸ்ம்ருத்ய த்வாத்ரிம்சத் கேசரேஷு ச ॥

சேஷான் தேவான் ஸமப்யர்ச்ய கர்ணிகாம் ப்ரக்ருதிம் ஸ்மரேத் ।
ரச்மிமாலா வ்ருதம் த்யாத்வா தன்மதயே ரவி மண்டலம் ॥

தன்மத்யே சசி பிம்பம் ச ஸ்ரவத் பியூஷ சீதளம் ।
தஸ்யமத்யகதம் த்யாயேத் த்ரிகோணம் வஹ்னிமண்டலம் ॥

துர்நிரீக்ஷ்யம் ஸுரைஸ்ஸர்வை; ஜ்வாலாமாலா பரீவ்ருதம் ।
உதுத்யம் சித்ரமித்யுக்த்வா கல்பயேத் பாஸ்கரஸ்ய ச ॥

ஸோமம் ராஜானமித்யுக்த்வா ஸோமோ தேனுமிதிப்ருவன் ।
அக்னிம் தூதேதி மந்த்ரேண கல்பயேன் மண்டலத்ரயம் ॥

ப்ரபாமத்யகதம் பீடம் சதுரச்ரம் ஹிரண்மயம் ।
நாநாமணிகணஜ்வாலாதுஷ்ப்ரேக்ஷ்யம் சுபமுஜ்வலம் ॥

தன்மத்யே ச ப்ரபாம் த்யாயேத் நிர்தூதாம் நிஷ்கலாம் சுபாம் ॥

நீவார சூகவத்தன்வீ பீதாபாஸ்வத்யணூபமா ।
தஸ்யா: சிகாயாமத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்தித: ॥

ஸுவர்ணவர்ணம் ரக்தாஸ்யம் ரக்தநேத்ரம் ஸுகோத்வஹம் ।
ஸுகபிஞ்சாம்பரதரம் விஷ்ணும் ப்ரணவரூபிணம் ॥

கிரீடஹார கேயூர ப்ரலம்ப ப்ரம்மஸூத்ரிணம் ।
ஶ்ரீவத்ஸாங்கம் சதுர்பாஹும் சங்கசக்ரதரம் பரம் ॥

வரதம் கடிகம் சாபி வாமம் கட்யவலம்பிதம் ।
ததத்கௌமோதகீம் பத்மம் த்யாத்வா தேவம் ஜனார்தனம் ॥

ஆஸனாத்யுபசாராணி மனஸா தஸ்ய பாவயேத் ।
ஏஷாது மானஸீபூஜா ஸர்வபாப ப்ரணாசினீ ॥

பகவன் புண்டரீகாக்ஷ ஹ்ருத்கதந்து மயாக்ருதம் ।
ஆத்மஸாத்குருதேவேச பாஹ்யேத்வாம் ஸம்யகர்ச்சயேத் ॥

என்பதாகச் சொல்லி மானஸிக பூஜையைச் செய்யவேண்டும்.

देह शुद्धिः स्थान शुद्धिः, पात्र शुद्धिः, आत्म शुद्धिः, बिम्बशुद्धिः इति पञ्चशुद्धिं कृत्वा । ब्रह्म ब्रह्मेति हृदयमभिमृश्य —

தேஹசுத்தி:, ஸ்தான சுத்தி:, பாத்ர சுத்தி:, ஆத்ம சுத்தி:, பிம்ப சுத்தி:, இதி பஞ்ச சுத்திம் க்ருத்வா । ப்ரம்ம ப்ரம்மேதி ஹ்ருதயமபிம்ருச்ய —

ब्रह्मन्यासः —

अस्य श्री ब्रह्मन्यासमहामन्त्रस्य नारायण ऋषिः । त्रिष्टुप् छन्दः । परमात्मा देवता । ब्रह्मन्यासे विनियोगः ।

ब्रह्म ब्रह्मान्तरात्मा ब्रह्मपूतान्तरात्मा ब्रह्मणि ब्रह्मनिष्ठो ब्रह्मगुप्तो गुप्तोहमस्मि । इति हृदयमभिमृश्य —

ப்ரம்மந்யாஸ: —

அஸ்யஸ்ரீ ப்ரம்ம ந்யாஸ மஹாமந்த்ரஸ்ய । நாராயண ரிஷி: த்ரிஷ்டுப் சந்த: । பரமாத்மா தேவதா । ப்ரம்ம ந்யாஸே விநியோக: ।

ப்ரம்ம ப்ரம்மாந்தராத்மா ப்ரம்ம பூதாந்தராத்மா ப்ரம்மணி ப்ரம்ம-நிஷ்டோ ப்ரம்மகுப்தோ குப்தோஹமஸ்மி । இதி ஹ்ருதயமபிம்ருச்ய — என்பதாகச் சொல்லி ரிஷி, சந்தஸ், தேவதை, விநியோகம் ஆகியவற்றைச் செய்து ந்யாஸத்தையும் செய்து; ஹ்ருதயத்தைத் தொடவேண்டும்.

"द्यौः द्यौरसि सर्वे इमे प्राणाः स्थानव आसन्" इति शिरोभिमृश्य ।

"த்யௌ: த்யௌரஸி ஸர்வ இமே ப்ராணா: ஸ்தானவ ஆஸன்" என்பதாகச் சொல்லி சிரஸைத் தொடவேண்டும்.

"शिखामुद्वर्तयामि । सदेवास्समन्त्रास्सार्षास्ससोमा देवाः परिवर्तयन्ताम्" इति शिखामुद्वर्त्य —

"சிகாமுத்வர்த்தயாமி । ஸதேவாஸ்ஸமந்த்ராஸ்ஸார்ஷாஸ்ஸஸோமா தேவா: பரிவர்த்தயந்தாம்" என்பதாகச் சொல்லி சிகையைத் தொடவேண்டும்.

"देवानामायुधैः परिबाधयामि । ब्रह्मणांमन्त्रैरीशस्योजसा भृगूणामङ्गिरसां तपसा सर्वमातनोमि" इति सर्वत्ररक्षां कृत्वा ।

தேவானாமாயுதை: பரிபாதயாமி । ப்ரம்மணோ மந்த்ரைரீசஸ்-யோஜஸா ப்ருகூணாமங்கிரஸாம் தபஸா ஸர்வமாதனோமி । என்பதாகச் சொல்லி ஸர்வ ரக்ஷை செய்து கொள்ளவேண்டும்.

सुदर्शनमभिगृह्णामि इति दक्षिणभुजे सुदर्शनमुद्रां; रविपाममभिगृह्णामि इति वामभुजे शङ्खमुद्रां धारयेत् ।

ஸுதர்சனமபிக்ருஹ்ணாமி என்பதாகச் சொல்லி வலது புஜத்தில் ஸுதர்சன முத்ரையையும். ரவிபாமபிக்ருஹ்ணாமி என்பதாகச் சொல்லி இடது புஜத்தில் சங்க முத்ரையையும் (பாவனையாக) தரிக்கவேண்டும்.

"सूर्योऽसि सूर्यान्तरात्मा । चक्षुरसि सर्वमसि सर्वं धेहि" इति दक्षिणनेत्रे सूर्यमण्डलं न्यस्य ।

"चन्द्रोऽसि यज्ञोऽसि यज्ञा धानमसि । यज्ञस्य घोषदसि" इति वामनेत्रे चन्द्रमण्डलं न्यस्य ।

"ஸூர்யோऽஸி ஸூர்யாந்தராத்மா । சக்ஷுரஸி ஸர்வமஸி ஸர்வம் தேஹி" என்பதாகச் சொல்லி வலது கண்ணில் ஸூர்யமண்டலத்தை (த்யானிக்க) ந்யாஸிக்க வேண்டும்.

சந்த்ரோऽஸி யக்ஞோऽஸி யக்ஞா தானமஸி । யக்ஞஸ்ய கோஷதஸி ।" என்பதாகச் சொல்லி இடது கண்ணில் சந்த்ர மண்டலத்தை ந்யாஸிக்க வேண்டும்.

आभुरण्वं अङ्गुष्ठाभ्यां नमः । विधिं तर्जनीभ्यां नमः । यज्ञं मध्यमाभ्यां नमः । ब्रह्माणं अनामिकाभ्यां नमः । देवेन्द्रं कनिष्ठिकाभ्यां नमः ।

ஆபுரண்யம் அங்குஷ்ட்டாப்யாம் நம: । விதிம் தர்ஜனீப்யாம் நம: । யக்ஞம் மத்யமாப்யாம் நம: । ப்ரம்மாணம் அனாமிகாப்யாம் நம: । தேவேந்த்ரம் கனிஷ்டிகாப்யாம் நம: । என்பதாகச் சொல்லி கரந்யாஸம் செய்ய வேண்டும்.

अन्तरस्मिन्निमे लोकाः । अन्तर्विश्वमिदं जगत् । ब्रह्मैवं भूतानां ज्येष्ठं तेन कोऽर्हति स्पर्धितुम् । इति ब्रह्माणं स्मरति ।

அந்தரஸ்மிந்நிமே லோகா: । அந்தர்விச்வமிதம் ஜகத் । ப்ரம்மைவம் பூதானாம் ஜ்யோஷ்டம் தேன கோர்ஹதி ஸ்பர்திதும் । என்பதாகச் சொல்லி ப்ரம்மாவை ஸ்மரிக்கவேண்டும்.

एवं अष्टाङ्गं षडङ्गं वा न्यासं कृत्वा —

இவ்வாறு (கீழே சொல்லியுள்ளவாறு) அஷ்டாங்க ந்யாஸமோ, ஷடங்க ந்யாஸமோ செய்து —

षडङ्गन्यासः — अस्य श्री षडङ्गन्यासमहामन्त्रस्य । अन्तर्यामि ऋषिः । गायत्री छन्दः । परमात्मा देवता । ह्रीं बीजं, श्रीं शक्तिः, क्लीं कीलकं, षडङ्गन्यासे विनियोगः ।

स्रीं हृदयाय नमः । क्रों शिरसे स्वाहा अं शिखायै वौषट् । ऐं कवचाय हुम् । क्लीं नेत्रत्रयाय वषट्, सौः अस्त्राय फट् । अम् इति दिग्बन्धः ।

ध्यानम् — एवं षडङ्ग संयुक्तं सर्वशक्ति स्वरूपिणम् ।
मायाविनं चक्रधरं महाविष्णुं नमाम्यहम् ॥

हृदि ओं स्रीं नमः । शिरसि ह्रीं नमः । शिखायां अं नमः । भुजयोः ऐं नमः । नेत्रयोः क्लीं नमः । सर्व अस्त्राय फट् सौं नमः । अथ जपोक्त प्रकारेण हंसमन्त्रेण तद्गायत्र्या षट्चक्रेषु विशुद्ध चक्रं आरभ्य, मातृकानुलोमतश्चक्रोक्तवर्णान् मनसा विन्यस्य —

ஷடங்கந்யாஸ:

அஸ்யஶ்ரீ ஷடங்கந்யாஸ மஹாமந்த்ரஸ்ய । அந்தர்யாமி ரிஷி: । காயத்ரீ சந்த: । பரமாத்மா தேவதா । ஹ்ரீம் பீஜம், ஸ்ரீம் சக்தி:, க்லீம் கீலகம், ஷடங்கந்யாஸே விநியோக: ।

ஸ்ரீம் ஹ்ருதயாய நம: । க்ரோம் சிரஸே ஸ்வாஹா । அம் சிகாயை வௌஷட் । ஐம் கவசாய ஹும் । க்லீம் நேத்ர த்ரயாய வஷட் । ஸௌ: அஸ்த்ராய பட் । "அம்" இதி திக்பந்த: ।

த்யானம் —

ஏவம் ஷடங்க ஸம்யுக்தம் ஸர்வ சக்தி ஸ்வரூபிணம் ।
மாயாவினம் சக்ரதரம் மஹாவிஷ்ணும் நமாம்யஹம் ॥

ஹ்ருதி ஓம் ஸ்ரீம் நம: । சிரஸி ஹ்ரீம் நம: । சிகாயாம் அம் நம: । புஜயோ: ஐம் நம: । நேத்ரயோ: க்லீம் நம: । ஸர்வ அஸ்த்ராய பட் ஸௌம் நம: । அத ஜபோக்த ப்ரகாரேண ஹம்ஸ மந்த்ரேண தத்காயத்ர்யா ஷட் சக்ரேஷு விசுத்த சக்ரம் ஆரப்ய, மாத்ருகானுலோமதச்சக்ரோக்த்த-வர்ணான் மனஸா விந்யஸ்ய — என்பதாகச் சொல்லி ஷடங்க ந்யாஸத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

॥ एकाक्षरन्यासः ॥

अस्य श्रीमदेकाक्षरन्यासमहामन्त्रस्य । ब्रह्मा ऋषिः । अनुष्टुप् छन्दः । श्रीमन्नारायणो देवता । श्रीं बीजं, ह्रीं शक्तिः, क्लीं कीलकम्, श्रीमन्नारायणसन्निधार्थे भगवदाराधनादिकार्य सिद्ध्यर्थे न्यासे विनियोगः ।

मूर्ध्नि — एकाक्षरं त्वक्षरितासि सोमे सुषुम्नया चीहि मृडीन एक: । त्वं विश्वभूर्भूतपति: पुराण: पर्जन्य एको भुवनस्य गोप्ता ।

ललाटे — विश्वे निमग्न: पदवीकवीनां त्वं जातवेदा भुवनस्य नाथ: । अजस्त्वमग्ने सहिरण्यरेता यज्ञस्त्वमेवैव विभु: पुराण: ।

भ्रू: — प्राण प्रसूतिर्भुवनस्य योनिर्व्याप्तं त्वया एक पदेन विश्वम् । त्वं विश्वभूर्योनिरपां सुगर्भ: कुमार एको विशिखस्सुधन्वा ।

चक्षो: — वितत्य बानं तरुणार्कवर्णं व्योमान्तरे भासि हिरण्यगर्भ: । भासात्वया व्योम्नि कृतं विमानं तार्क्ष्य: कुमारस्त्वमरिष्टनेमि: ।

श्रोत्रयो: — त्वं वज्रभृद्भूत पतिस्त्वमेव काम: प्रजानां निहितासि सोमे । स्वाहा स्व धाराश्च वषट् करोति रुद्र: पशूनां गुहयानिमग्न: ।

नासिकयो: — धाताविदाता पवनस्सुपर्णो विष्णुर्वराहो रजनीरहश्च । भूत भविष्य ऋतव: क्रियाश्च काल: क्रमस्त्वं परमाक्षरश्च ।

जिह्वायां — ऋचो यजूँषि प्रसवन्तिवक्त्रात्सामानि सम्राड्वसुरन्तरिक्षम् । त्वं यज्ञनेता हुतभुग्विभुश्च रुद्रास्तदादित्य गणात्वसुश्च ।

दन्ता: — स एष देवोम्बरयानचक्रे अभ्येत्यतिष्टेत तमोविनुदयन् । हिरण्मयं यस्य विभाति सर्वं व्योमान्तरे रश्मिमयं सुनाभि: ।

हन्वो: — समर्ववेत्ता भुवनस्यगोप्ता नाभिर्जनानाञ्जनिता प्रजानाम् । प्रोतास्य होता विचिति: क्रतूनां प्रजापतिश्चन्द्रमयोनिगर्भ: ।

ओष्टयो: — सामैश्चिताङ्ग विरजस्कबाहुं हिरण्मयं वेदविदां वरिष्टम् । यमध्वरे ब्रह्म-विदस्तुवन्ति सामैर्यजूभि: क्रतुभिस्त्वमेव ।

हृदये — त्वं स्त्रीपुमान्त्वञ्च कुमार एकस्त्वं हि कुमाहर्चण्डभूतस्त्वमेव । त्वमेव धाता वरुणश्च राजा त्वं वत्सरोऽग्निर्यम एव सर्व: ।

नाभ्यां — मित्रस्सुवर्णश्चन्द्र इन्द्रोऽथरुद्रस्त्वष्टा विष्णुस्सविता गोपतिस्त्वम् ।

गुह्ये — त्वं विष्णुर्भूतानित्रासिदैत्यस्त्वयावृतं जगदुल्पेन गर्भः ।

जान्वोः — त्वं भूर्भुवस्त्वं ह्यदितेस्तु सूनुस्त्वं हि स्वयंभूरथविश्वतोमुखः ।

गुल्फयोः — एवेव नित्यं वेदयते गुहाशयं प्रभुं पुराणं सर्वभूतं हिरण्मयम् ।

पादयोः — बुद्धिमतां पराङ्गतिं स बुद्धिमान् बुद्धिमतीत्यतिष्ठति ।

ஏகாக்ஷர ந்யாஸ: —

அஸ்ய ஸ்ரீமதேகாக்ஷராதி ந்யாஸ மஹாமந்த்ரஸ்ய, ப்ரம்மா ரிஷி: । அனுஷ்டுப் சந்த: । ஸ்ரீமந்நாராயணோ தேவதா । ஸ்ரீம் பீஜம் । ஹ்ரீம் சக்தி; । க்லீம் கீலகம் । ஸ்ரீமந்நாராயண ஸந்நிதார்த்தே பகவதாராதனாதி கார்ய ஸித்யர்த்தே ந்யாஸே விநியோக: ।

மூர்த்னி : (தலை) — ஏகாக்ஷரம் த்வக்ஷரிதாஸி ஸோமே ஸூக்ஷ்ம-ணயா ஸீஹி மருஜன ஏக: । த்வம் விச்வ பூர்பூதபதி: புராண: பர்ஜந்ய ஏகோ புவனஸ்ய கோப்தா ।

லலாடே : (நெற்றி) — விச்வே நிகமக்ன: பதவி கவீனாம் த்வம் ஜாதவேதா புவனஸ்ய நாத: । அஜஸ்தமக்ரே ஸஹஸ்ய ரேதா யக்ருஸ்த்வ-மேவைவ விபு: புராண: ।

ப்ரு: (புருவத்தில்) — ப்ராண ப்ரஸூதிர்புவனஸ்ய யோனிர்வ்யாப்தம் த்வயா ஏகபதேன விச்வம் । த்வம் விச்வபூயோர்திரபாம் ஸுகர்ப: குமார ஏகோ விசிகஸ்ஸுதன்வா ।

சக்ஷோ: (கண்) — விதத்யபானம் தருணார்க்க வர்ணம் வ்யோ-மாந்த்தரேபாஸி ஹிரண்யகர்ப: । பாஸா த்வயா வ்யாம்னி க்ருதம் விமானம் தார்க்ஷ்ய: குமாரஸ்த்வமரிஷ்ட நேமி: ।

ச்ரோத்ரயோ: (காது) — த்வம் வஜ்ரப்ருத்பூதபதிஸ்த்வமேவ காம: ப்ரஜானாம் நிஹிதாஸி ஸோமே । ஸ்வாஹாஸ்வதாராச்ச வஷட் கரோதி ருத்ர: பசூனாம் குஹயா நிமக்ன: ।

நாஸிகயோ: (மூக்கு) — தாதா விதாதா பவனஸ்ஸுபர்ணோ விஷ்ணு: வராஹோ ரஜனி ரஹச்ச । பூதம் பவிஷ்ய க்ரதவ: க்ரியாச்சகால: க்ரமஸ்த்வம் பரமாக்ஷரஞ்ச ।

ஜிஹ்வாயாம் (நாக்கு) — ருசோ யஜூம்ஷி ப்ரஸவந்தி வக்த்ராஸ் தாமானி ஸம்ராட் வஸூரந்தரிக்ஷம் । த்வம் யக்ஞநேதா ஹுதபுக்விபுச்ச ருத்ராஸ்ததாऽதித்யகணா வஸூச்ச ।

தந்த்தோ: (பல்) — ஸ ஏஷ தேவோம்பரயானசக்ரே அப்யேத்யதிஷ்டேத தமோவிநுத்யன் । ஹிரண்மயம் யஸ்ய விபாதி ஸர்வம் வ்யோமாந்த்தரே ரஸ்மிமயம் ஸுநாபி: ।

ஹன்வோ: (தாடையில்) — ஸ ஸர்வ வேத்தா புவனஸ்ய கோப்தா நாபிர்ஜனானாஞ்ஜனிதா ப்ரஜானாம் । ப்ரோதாஸ்ய ஹோதா விசிதி: க்ரதூனாம் ப்ரஜாபதிச்சந்த்ரமயோர்நிகர்ப: ।

ஓஷ்ட்டயோ: (உதடு) — ஸாமைச்சிதாங்கம் விரஜஸ்கபாஹும் ஹிரண்மயம் வேதவிதாம் வரிஷ்டம் । யமத்வரே ப்ரம்மவிதஸ்துவந்தி ஸாமைர்யஜூபி: க்ரதுபிஸ்த்வமேவ ।

ஹ்ருதயே (ஹ்ருதயம்) — த்வம் ஸ்த்ரீ புமாந்த்வஞ்ச குமார ஏகஸ்த்வம் ஹி குமார்ஹ்யண்ட பூதஸ்த்வமேவ । த்வமேவ தாதா வருணச்ச ராஜா த்வம் வஸ்த்தரோऽக்னிர்யம ஏவ ஸர்வ: ।

நாப்யாம்: (தொப்புள்) — மித்ரஸ்ஸுவர்ணச்சந்த்ர இந்த்ரோऽத ருத்ரஸ்த்வஷ்ட்டா விஷ்ணுஸ்ஸவிதா கோபதிஸ்தவம் ।

குஹ்யே : (மறைவிடம்) — த்வம் விஷ்ணுர்பூதானிதுத்ராஸிதைத்யஸ்த்வயா வ்ருதம் ஜகதுல்பேன கர்ப: ।

ஜான்வோ: (முழங்கால்) — தவம் பூர்புவஸ்த்வம் ஹ்யதிதேஸ்து ஸூனுஸ்த்வம்ஹி ஸ்வயம்பூரதவிச்வதோமுக: ।

குல்பயோ: (கணுக்கால்) ஏயேவ நித்யம் வேதயதே குஹாசயம் ப்ரபும் புராணம் ஸர்வபூதம் ஹிரண்மயம் ।

பாதயோ: (கால்கள்) — புத்திமதாம் பராங்கதிம் ஸ புத்திமான் புத்திமதீத்ய திஷ்ட்டதி ।

॥ मातृकाषडङ्गन्यासः ॥

ओं अं कं खं गं घं ङं आं ज्ञानाय हृदयायनमः ।

ओं इं चं छं जं झं ञं ईं शक्त्यै शिरसे स्वाहा ।

ओं उं टं ठं डं ढं णं ऊं बलाय शिखायै वौषट् ।

ओं एं तं थं दं धं नं ऐं   ऐश्वर्याय कवचाय हुम् ।
ओं ओं पं फं बं भं मं औं   वीर्याय नेत्रत्रयाय वषट् ।
ओं अं यं रं लं वं शं षं सं हं ळं क्षं अः   तेजसे अस्त्राय फट् ।
भूर्भुवस्सुवरोमिति दिग्बन्धः ।

மாத்ருகாந்யாஸ:

ஓம் அம் கம் கம் கம் கம் ஙம் ஆம் ஞானாய ஹ்ருதயாய நம: ।
ஓம் இம் சம் சம் சம் சம் ஞம் ஈம் சக்த்யை சிரஸே ஸ்வாஹா ।
ஓம் உம் டம் டம் டம் டம் ணம் ஊம் பலாய சிகாயை வௌஷட் ।
ஓம் ஏம் தம் தம் தம் தம் னம் ஐம் ஐச்வர்யாய கவசாய ஹும் ।
ஓம் ஓம் பம் பம் பம் பம் மம் ஔம் வீர்யாய நேத்ரத்ரயாயை வஷட் ।
ஓம் அம் யம் ரம் லம் வம் சம் ஷம் ஸம் ஹம் ளம் க்ஷம் அ:
தேஜஸே அஸ்த்ராய பட் ।
பூர்புவஸ்ஸுவரோமிதி திக்பந்த: ।

॥ अचोन्तन्यासः ॥

१. पादयोः अं नमः
२. गुल्फयोः आं नमः
३. जान्वोः इं नमः
४. ऊर्वोः ईं नमः
५. गुदाद्वारे उं नमः
६. नाभिमूले ऊं नमः
७. हृदये ऋं नमः
८. कण्ठे ॠं नमः
९. बाह्वोः ओं नमः
१०. श्रवणयोः ओं नमः
११. ओष्ठयोः एं नमः
१२. जिह्वायां ऐं नमः
१३. नासिकाग्रे ओं नमः
१४. नेत्रयोः औं नमः
१५. भ्रूमध्ये अं नमः
१६. ललाटे आं नमः
१७. मूर्ध्नि ओं नमः

तम् मन्त्रराजेन वेष्टयेत् ओम् ।

அசோந்தந்யாஸ:

பாதயோ: (கால்களில்) அம் நம:
குல்பயோ: (கணுக்கால்களில்) ஆம் நம:
ஜான்வோ: (முழங்கால்களில்) இம் நம:

ஊர்வோ: (தொடைகளில்) ஈம் நம:
குதாதாரே (குதத்தில்) உம் நம:
நாபிமூலே (தொப்புளில்) ஊம் நம:
ஹ்ருதயே (ஹ்ருதயத்தில்) ர்ரும் நம:
கண்டே (கழுத்தில்) ர்ரூம் நம:
பாஹ்வோ: (தோள்களில்) ஓம் நம:
ச்ரவணயோ: (காதுகளில்) ஓம் நம:
ஓஷ்ட்டயோ: (உதடுகளில்) ஏம் நம:
ஜிஹ்வாயாம் (நாக்கில்) ஐம் நம:
நாஸிகாக்ரே (மூக்கின் நுனியில்) ஓம் நம:
நேத்ரயோ: (கண்களில்) ஓம் நம:
ப்ருமத்யே (புருவங்களுக்கு இடையில்) அம் நம:
லலாடே (நெற்றியில்) ஆம் நம:
மூர்த்னி (தலையில்) ஓம் நம:
தம் மந்த்ரராஜேன வேஷ்டயேத் ஓம்

அதனை, "ஸ்ரீம். ஹ்ரீம், ஆம், ஐம். க்லீம், ஸௌம். ஆம், ஊம், மம்" என்பதாகச் சொல்லி திக்பந்தனம் செய்து முடிக்கவேண்டும்.

॥ सर्वाङ्गन्यासः ॥

मूर्ध्नि ओं केशवाय नमः ।
ललाटे ओं नारायणाय नमः ।
भ्रूमध्ये ओं माधवाय नमः ।
नेत्रयोः ओं गोविन्दाय नमः ।
कर्णयोः ओं विष्णवे नमः ।
नासिकापुटयोः ओं मधुसूदनाय नमः ।
वक्त्रे ओं त्रिविक्रमाय नमः ।
कण्ठे ओं वामनाय नमः ।
हृदये ओं श्रीधराय नमः ।
नाभौ ओं हृषीकेशाय नमः ।
गुह्ये ओं पद्मनाभाय नमः ।
पृष्ठे ओं दामोदराय नमः ।
बाहुमूलयोः ओं सङ्कर्षणाय नमः ।
तत्कूर्परयोः ओं वासुदेवाय नमः ।
तन्मणिबन्धे ओं प्रद्युम्नाय नमः ।
तदङ्गुल्यग्रेषु ओं पुरुषोत्तमाय नमः ।
ऊरुमूलयोः ओं अधोक्षजाय नमः ।
जङ्घयोः ओं नारसिंहाय नमः ।
गुल्फयोः ओं अच्युताय नमः ।
पादाङ्गुलिमूलेषु ओं जनार्दनाय नमः ।
पादाङ्गुल्यग्रेषु ओं उपेन्द्राय नमः ।
पार्श्वयोरुभयोः ओं हरये नमः ।

!! ஸர்வாங்கந்யாஸ: !!

மூர்த்னி (தலையில்) ஓம் கேசவாய நம: ।
லலாடே (நெற்றியில்) ஓம் நாராயணாய நம: ।
ப்ரூமத்யே (புருவங்களுக்கிடையில்) ஓம் மாதவாய நம: ।
நேத்ரயோ: (கண்களில்) ஓம் கோவிந்தாய நம: ।
கர்ணயோ: (காதுகளில்) ஓம் விஷ்ணவே நம: ।
நாஸிகாபுடயோ (மூக்கின் இருமேல் பகுதிகளிலும்) ஓம் மதுஸூதனாய நம: ।
வக்த்ரே (வாயில்) ஓம் த்ரிவிக்ரமாய நம: ।
கண்ட்டே (கழுத்தில்) ஓம் வாமனாய நம: ।
ஹ்ருதயே (ஹ்ருதயத்தில்) ஓம் ஸ்ரீதராய நம: ।
நாபௌ (தொப்புள்) ஓம் ஹ்ருஷீகேசாய நம: ।
குஹ்யே (மறைவிடத்தில்) ஓம் பத்மநாபாய நம: ।
ப்ருஷ்ட்டே (பின்புறத்தில்) ஓம் தாமோதராய நம: ।
பாஹுமூலயோ: (தோள்பட்டையில்) ஓம் ஸங்கர்ஷணாய நம: ।
தர்க்கூர்ப்பரயோ: (முழங்கையில்) ஓம் வாஸுதேவாய நம: ।
தன் மணிபந்தே (மணிக்கட்டில்) ஓம் ப்ரத்யும்னாய நம: ।
ததங்குல்யக்ரேஷு (விரல்களின் நுனியில்) ஓம் புருஷோத்தமாய நம: ।
ஊருமூலயோ: (தொடையின் மூலத்தில்) ஓம் அதோக்ஷஜாய நம: ।
ஜங்கயோ: (முழங்காலில்) ஓம் நாரஸிம்ஹாய நம: ।
குல்பயோ: (கணுக்காலில்) ஓம் அச்யுதாய நம: ।
பாதாங்குலிமூலேஷு (கால்விரல்களின் மூலத்தில்) ஓம் ஜனார்தனாய நம: ।
பாதாங்குல்யக்ரேஷு (கால்விரல்களின் நுனியில்) ஓம் உபேந்த்ராய நம: ।
பார்ச்வயோருபயோ: (இருபுறமும்) ஓம் ஹரயே நம: ।

!! अक्षरन्यासः !!

अस्य श्री अचोन्तन्यास अक्षरन्यास महामन्त्रस्य । ब्रह्मा ऋषिः । गायत्री छन्दः ।
प्रणवस्वरूपि भगवान् श्रीमन्नारायणो देवता । आं बीजम् । ईं शक्तिः । ऊं कीलकम् ।
अचोन्तन्यास महामन्त्रन्यासे विनियोगः ।

ध्यानम् — प्रणवोधनुः शरोह्यात्मा ब्रह्मतल्लक्ष्यमुच्यते ।
अप्रमत्तेन वेत्तव्यं शरवत्तन्मयो हरिः ॥

ह्रीं ह्रीं आं ऐं क्लीं सौं आं ऊं मं नवाक्षरमिदं मन्त्रराजमिति स्मृतम् ।

அக்ஷர ந்யாஸ:

அஸ்யஶ்ரீ அசோந்தந்யாஸ அக்ஷரந்யாஸ மஹாமந்த்ரஸ்ய । ப்ரம்மா ரிஷி: । காயத்ரீ சந்த: ப்ரணவ ஸ்வரூபி பகவான் ஶ்ரீமந்நாராயணோ தேவதா । ஆம் பீஜம் । ஈம் சக்தி: । ஊம் கீலகம் । அசோந்தந்யாஸ மஹாமந்த்ர ந்யாஸே விநியோக: ।

த்யானம் —

ப்ரணவோ தனு: சரோ ஹ்யாத்மா ப்ரம்மதல்லக்ஷ்யமுச்யதே ।
அப்ரமத்தேன வேத்தவ்யம் சரவத்தன்மயோ ஹரி: ॥

ஶ்ரீம் ஹ்ரீம் ஆம் ஐம் க்லீம் ஸௌம் ஆம் ஊம் மம் நவாக்ஷரமிதம் மந்த்ரராஜமிதி ஸ்ம்ருதம்.

साक्षात् नारायणो भवेत् । यथा देहे तथा बेरे न्यासकर्म समाचरेत् । हृदयं स्पृशन् आत्मसूक्तं जप्त्वा —

आत्मात्मा परमात्मा मध्यन्तरात्मा पश्चादिगात्मा सतनोन्तरात्मा व्यावेष्टि विश्वं सकलं बिभर्ति यो व्यक्तपुण्य: सतुन: प्रधान: । प्राण: प्रणोतिस्स उदान आदिर्वरदो वराहो व्यानश्च मे स्यात् तपसाञ्च मूर्ति: कपिलो मुनीन्द्रो पश्चापानो हयशीर्षो न: । यत्सर्वमक्षात्यजरस्समग्रं श्रियमूर्ज-युक्तां सतु मे समान: । बलमासुरं यत्सततं निहन्ता ब्रह्मा बुद्धिर्मे गोप ईश्वर: । सवितास्तु वीर्यमिन्दुश्च धातूरसभूतभूता भूतास्सुभूता: । द्यौर्मेऽस्तु मूर्धा उदरं नभो वा भूमिर्यथाङ्घ्र्यं धेहमीश: । अस्थीनिमेस्युरथपर्वताख्या भुजकाश्च केशा दिवि ये चरन्त: । द्वौ नेत्ररूपौ विधुपृश्निमुख्यौ रुधिरञ्च सारं सकलञ्च तोयम् । स्नायवो मे आसन्नाद्यो भृगुर्मे हृदयमस्तु । सर्वे अन्ये मुनयोऽङ्गभूता वेदामे आस्यं जिह्वा मे सरस्वती । दन्ता मरुत उपजिह्वा उपश्रुति: । वृषणौ मित्रावरुणावुपस्थं प्रजापतिरान्त्रा मे वेदा: श्रुतिस्मृतिमेधाधारणे स्वेदं मे वर्षं मूत्रकोशँ समुद्रं पुरीषं काञ्चनम् । सावित्री गायत्री मर्यादा वेदे हृत्पुण्डरीके विमले प्रविष्ट: सकलस्सलक्ष्मीस्सविभूतिकाङ्क्षो यत्सर्वं पुण्यं मय्यधिष्ठानमस्तु । सर्वेषां देवानामात्मकस्सर्वेषां मुनीनामात्मकस्तपोमूर्तिरिह पुण्यमूर्ति रासम् ।

ஸாக்ஷாத் நாராயணோ பவேத் । யதா தேஹே ததா பேரே ந்யாஸ கர்ம ஸமாசரேத் ஹ்ருதயம் ஸ்ப்ருசன் । ஆத்ம ஸூக்தம் ஜப்த்வா —

ஆத்மாத்மா பரமாத்மா மய்யந்தராத்மா யச்சாதிராத்மா ஸதேனோ ந்த்தராத்மா வ்யாவேஷ்டி விச்வகும் ஸகலம் பிபர்த்தி யோ வ்யக்த-புமய: ஸதுன: ப்ரதான: । ப்ராண ப்ரணீதிஸ்ஸ உதான ஆதிர்வரதோ வராஹோ வ்யானச்ச மே ஸ்யாத் தபஸாஞ்ச மூர்த்தி: கபிலோ முனீந்த்ரோ யச்சாபானோ ஹயசிர்ஷோ ன: । யத் ஸர்வமச்னாத்யஜரஸ்ஸமக்ரப் ச்ரிய மூர்ஜயுக்தாம் ஸதுமே ஸமான: । பலமாஸுரம் யத் ஸததம் நிஹந்தா ப்ரம்மா புத்திர்மே கோப ஈச்வர: । ஸவிதாஸ்துவிர்யமிந்துச்ச தாதூரஸபூதபூதா பூதாஸ்ஸபூதா: । த்யௌர்மேடஸ்து மூர்த்தா உதாம் நபோ வா பூமிர்ய-தாங்க்ரிர்வவ்ருதேஹமீச: । அஸ்தீநிமேஸ்யுரதபர்வதாக்யா புஜகாச்ச கேசா திவ்யே சரந்த்த: । த்வௌ நேத்ர ரூபௌ விதுப்ருச்ஞி முக்யௌ ருதிரஞ்ச ஸாரம ஸகலஞ்ச தோயம் ஸ்நாயவோ மே ஆஸன்னாத்யோ ப்ருகுர்மே ஹ்ருதயமஸ்து । ஸர்வே அன்யே முனயோடங்க பூதா வேதாமே ஆஸ்யம் ஜிஹ்வா மே ஸரஸ்வதீ । தந்ததா மருத உபஜிஹ்வா உபச்ருதி: । வ்ருஷணௌ மித்ராவருணாவுபஸ்தம் ப்ரஜாபதிரானந்த்ராமே வேதா: ச்ருதிஸ்ம்ருதி மேதா தாரணே ஸ்வேதம் மே வர்ஷம் மூத்ரகோசகும் ஸமுத்ரம் புரீஷம் காஞ்சனம் । ஸாவித்ரீ காயத்ரீ மர்யாதா வேதே ஹ்ருத்புண்டரீகே விமலே ப்ரவிஷ்ட: ஸகலஸ்ஸலக்ஷ்மீஸ்ஸவிபூதிகாங்க: யத் ஸர்வம் புண்யம் மய்யதிஷ்ட்டாவமஸ்து । ஸர்வேஷாம் தேவானாமாத்மக: ஸர்வேஷாம் முனீனாமாத்மகஸ்தபோ-மூர்த்திரிஹ புண்யமூர்த்திராஸம் ॥

पश्चात् सुवर्णवर्णमिति यथा वेरं तथा ध्यात्वा —

॥ विष्णुध्यानम् ॥

सुवर्णवर्णं रक्तास्यं रक्तनेत्रं सुखोद्भवम् ।
शुकपिञ्छाम्बरधरं विष्णुं प्रणवरूपिणम् ॥

किरीटहारकेयूर प्रलम्बब्रह्मसूत्रिणम् ।
श्रीवत्साङ्कं चतुर्बाहुं शङ्खचक्रधरं परम् ॥

दक्षिणेनैकहस्तेन भक्तानामभयप्रदम् ।
वामेनाप्यन्यहस्तेन स्वकट्यवलम्बितम् ॥
एवं सङ्कल्प्यमतिमान् अर्चयेत् पुरुषोत्तमम् ।

"विष्णुः सर्वेषामधिपतिः परमः पुराणः परोलोकानामजितो जितात्मन् भवते भवाय" इति हृदयकमल-मध्ये नानारत्नमयदिव्यसिंहासने शङ्खचक्राभयवरदमुद्राङ्कितहस्तयुक्तं किरीटादि सर्वाभरणभूषितं, वनमालाविराजितं श्रीभूमीसहितं भगवन्तं ध्यायेत् ।

भगवन्पुण्डरीकाक्ष हृद्गतन्तुमयाकृतम् ।
आत्मसात्कुरु देवेश बाह्ये त्वां सम्यगर्चयेत् ॥

इति ध्रुवस्य पादयोः पुष्पाणि दत्वा ।

பச்சாத் ஸுவர்ணவர்ணமிதி யதாபேரம் ததா த்யாத்வா —

(பிறகு "ஸுவர்ணவர்ணம்" எனத்தொடங்கும் ஸ்லோகத்தைச் சொல்லி விஷ்ணுவை த்யானிக்கவேண்டும் அல்லது அந்தந்த ஸந்நிதியில் எழுந்தருளி இருக்கும் எம்பெருமானுடைய திருவுருவம் எவ்வாறு உள்ளதோ அவ்வாறு த்யானித்து (த்யானத்தைச் சொல்லி) புஷ்பங்களைச் சேர்க்கவேண்டும்.)

ஸுவர்ண வர்ணம் ரக்தாஸ்யம் ரக்தநேத்ரம் ஸுசோபனம் ।
சுகபிஞ்சாம்பரதரம் விஷ்ணும் ப்ரணவ ரூபிணம் ॥

கிரீடஹார கேயூர ப்ரலம்ப ப்ரம்ம ஸூத்ரிணம் ।
ஸ்ரீவத்ஸாங்கம் சதுர்பாஹும் சங்கசக்ர தரம்பரம் ॥

தக்ஷிணேனைக ஹஸ்தேன பக்தானாமபய ப்ரதம் ।
வாமேனாப்யஸ்ய ஹஸ்தேன ஸ்வகட்யாமவலம்பிதம் ॥

ஏவம் ஸங்கல்ப்ய மதிமான் அர்ச்சயேத்புருஷோத்தமம் ॥

"விஷ்ணுஸ்ஸர்வேஷாமதிபதி: பரம: புராண: பரோலோகானா-மஜிதோ ஜிதாத்மன் பவதே பவாய" (இதி ஹ்ருதயகமல மத்யே நாநா ரத்னமய திவ்ய ஸிம்ஹாஸனே சங்கசக்ராபயவரதமுத்ரா கடிஹஸ்தயுக்தம் கிரீடாதி ஸர்வாபரண பூஷிதம், வனமாலா விராஜிதம் ஸ்ரீபூமி ஸஹிதம் பகவந்தம் த்யாயேத் ।) என்பதாகச் சொல்லி (தனது) மனதில் ரத்னமயமான அழகான ஸிம்ஹாஸனத்தில் சங்கு சக்கரம் தரித்திருப்பவராகவும் - வரத - அபய முத்ரைகளுடையவராகவும், ஒரு கையை இடுப்புப் பகுதியில் வைத்திருப்பவராகவும், கிரீடம் முதலான ஆபரணங்கள் அணிந்திருப்பவராகவும், வனமாலையோடு விளங்குபவரும், ஸ்ரீதேவி பூமிதேவி என்ற இரு லக்ஷ்மியுடன் கூடியவருமாக பகவானை த்யானிக்க வேண்டும.

பகவன் புண்டரீகாக்ஷ ஹ்ருத்கதந்து மயாக்ருதம் ।
ஆத்மஸாத் குரு தேவேச பாஹ்யேத்வாம் ஸம்யகர்ச்சயேத் ॥

என்பதாகச் சொல்லி த்ருவ பேரத்தினுடைய (பெருமாளின்) திருவடியில் (பாதத்தில்) புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

॥ श्रीदेवीध्यानम् ॥

तप्तहाटक सङ्काशां पद्मपत्रायतेक्षणीम् ।
तिसृभिः पुष्पचूडाभिः ललाटोपरिशोभिताम् ॥

सपद्मवामहस्तान्तां कक्ष्याबद्धघनस्तनीम् ।
प्रसारितेतरकरां प्रसन्नेन्दुनिभाननाम् ॥
श्रीवत्साङ्कितबीजान्त फल्गुणेचोत्तरोद्भवाम् ॥

इति ध्रुवस्य श्रीदेव्याः पादयोः पुष्पाणि दत्वा —

ஸ்ரீதேவி த்யானம் —

தப்தஹாடக ஸங்காசாம் பத்மபத்ராயதேக்ஷணீம் ।
திஸ்ருபி: புஷ்பசூடாபி: லலாடோபரிஸோபிதாம் ॥

ஸபத்மவாமஹஸ்தாந்த்தாம் கக்ஷ்யாபத்தகனஸ்தனீம் ।
ப்ரஸாரிதேதரகராம் ப்ரஸன்னேந்துநிபானனாம் ॥

ஸ்ரீவத்ஸாங்கித பீஜாந்தாம் பல்குணேசோத்தரோத்பவாம் ॥

என்பதாகச் சொல்லி த்ருவப்பர ஸ்ரீதேவியினுடைய திருவடியில் புஷ்பங்களைச் சேர்க்கவேண்டும்.

॥ भूदेवीध्यानम ॥

वामपार्श्वे महीं श्यामां सर्वाभरणभूषिताम् ।
वैशाखे रेवतीजातां उत्पलां दक्षिणेभुजाम् ॥

प्रसारितेतरकरां प्रसन्नेन्दुनिभाननाम् ।
महाचातकमारूढां महीं देवीं समर्चयेत् ॥

इति ध्रुवस्य भूदेव्याः पादयोः पुष्पाणि दत्वा ॥

பூதேவி த்யானம் —

வாமபார்ச்வே மஹீம் சயாமாம் ஸர்வாபரண பூஷிதாம் ।
வைசாகே ரேவதீ ஜாதாம் உத்பலாம் தக்ஷிணேபுஜாம் ॥

ப்ரஸாரிதேதரகராம் ப்ரஸன்னேந்து நிபானனாம் ।
மஹாசாதகமாரூடாம் மஹீம் தேவிம் ஸமர்ச்சயேத் ॥

என்பதாகச் சொல்லி த்ருவபேர பூமிதேவியினுடைய திருவடியில் புஷ்பங்களைச் சேர்க்க வேண்டும்.

"ध्रुव बेरस्य मूर्ध्नि सुवः, पादयोः भूः, पीठे यम्, हृदये अम्" तम् प्रणवेन वेष्टयेत् ।

श्रीदेव्याः हृदये श्रीं, भूदेव्याः हृदये लम्, एवं अक्षराणि लिखित्वा ।

"த்ருவபேரஸ்ய மூர்த்னி ஸுவ:, பாதயோ: பூ:, பீடே யம், ஹ்ருதயே அம்" தம் ப்ரணவேன வேஷ்டயேத் ।

ஸ்ரீதேவ்யா: ஹ்ருதயே ஸ்ரீம், பூதேவ்யா: ஹ்ருதயே லம்" ஏவம் அக்ஷராணி லிகித்வா ।

பொருள்: த்ருவ பேரத்தினுடைய தலையில் "ஸுவ:" என்றும், காலில் "பூ:" என்றும், பீடத்தில் "யம்" என்றும். ஹ்ருதயத்தில் "அம்" என்றும் (கூர்ச்சத்தால்) எழுத வேண்டும். பிறகு பெருமாளைச் சுற்றியவாறு ப்ரணவத்தை எழுத வேண்டும். ஸ்ரீதேவியினுடைய ஹ்ருதயத்தில் "ஸ்ரீம்" என்றும்; பூதேவியினுடைய ஹ்ருதயத்தில் "லம்" என்றும் எழுத வேண்டும்.

पञ्चरस्थ शुकइव नृत्तशयन क्रीडा विहार वाहनस्थ देव मत्पूजां ग्रहाण सुखमास्वेति प्रणम्य । गायत्र्या ध्रुवस्थानं प्रोक्ष्य । संयुक्तमेतत् क्षरते क्षरन्तु व्यक्ता व्यक्तं भवते विश्वमस्मात् । अनीश आत्मा बध्यते भोक्तृ भावात् ज्ञात्वा देव मुच्यते सर्वपापैः ।" इति ध्रुव कौतुकयोः सम्बन्धकूर्चं कौतुकाग्रं निक्षिप्य ।

பஞ்சரஸ்த்த சுக இவ ந்ருத்தசயன க்ரீடாவிஹார வாஹனஸ்த தேவ மத்பூஜாம் க்ரஹாண ஸுகமாஸ்வேதி ப்ரணம்ய । காயத்ர்யா த்ருவஸ்தானம் ப்ரோக்ஷ்ய । "ஸம்யுக்தமேதத் க்ஷரதே க்ஷரந்து வ்யக்தா வ்யக்தம் பவதே விச்வமஸ்மாத் । அனீச ஆத்மா பத்யதே போக்த்ருபாவாத் ஞாத்வா தேவம் முச்யதே ஸர்வபாபை:" (கூண்டுக்குள் இருக்கும் கிளி போன்று என்னுடைய பூஜையை ஏற்று சுகமாக இருப்பாயாக! என்பதாக சொல்லிப் பெருமாளை வணங்கவேண்டும்) பிறகு ஸம்யுக்த மேதத்" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி (மூலவருக்கும்-கௌதுகருக்கும் (உத்ஸவருக்கும்) த்ருவ பேரத்திற்கும்-கௌதுக பேரத்திற்கும் ஸம்பந்த கூர்ச்சம் (கௌதுகரை நோக்கி நுனியானது இருக்குமாறு) சேர்க்கவேண்டும்.

भगवतो बलेन । भगवतो वीर्येण । भगवतस्तेजसा । भगवतः कर्मणा । भगवतानुगृहीतो । भगवतानुज्ञातो । भगवत्कर्मकरिष्यामि । तत्भगवाननुमन्यताम् । इति देवं प्रार्थयेत् ।

பகவதோ பலேன । பகவதோ வீர்யேண । பகவதஸ்தேஜஸா । பகவத: கர்மணா । பகவதானுக்ருஹீதோ । பகவதானுத்யாதோ । பகவத் கர்ம கரிஷ்யாமி । தத்பகவானனுமன்யதாம் । என்பதாகச் சொல்லி பெருமாளிடம் ப்ரார்த்தனை செய்யவேண்டும்.

"इदं विष्णुर्विचक्रमे त्रेधानिदधे पदम् । समूढमस्य पाँसुरे ।"

आयातु भगवान् पुरुषः सगणस्स सैन्यः मश्रीसहाय सहदेवताभिरनुमन्यतां, यस्तु गरुडरथो नित्यमृषिभिच्चानुगामिनं तमजं पुण्डरीकाक्षं भगवन्तं अम् यम् ओं विष्णुमावाहयामि । पुरुषमावाहयामि । सत्यमावाहयामि । अच्युतमावाहयामि । अनिरुद्धमावाहयामि । इति बिम्बस्य मूर्ध्नि कूर्चेन जल संस्नाप्य ।

"இதம் விஷ்ணுர் விசக்ரமே த்ரேதா நிதகே பதம் । ஸமூடமஸ்யபாகும் ஸுரே । "

ஆயாது பகவான் புருஷ: ஸகணஸ்ஸ ஸைன்ய: ஸஸ்ரீஸஹாய ஸஹதேவதாபிரனுமந்யதாம் । யஸ்துகருடரதோ நித்யம்ருஷிபிச்சானு காமினம் தமஜம் புண்டரீகாக்ஷம் பகவந்த்தம் அம் யம் ஓம் விஷ்ணுமாவாஹயாமி । புருஷமாவாஹயாமி । ஸத்யமாவாஹயாமி । அச்யுத மாவாஹயாமி । அனிருத்தமாவாஹயாமி । என்பதாகச் சொல்லி த்ருவ பேரத்தினுடைய தலையில் கூர்ச்சத்தால் ஜலத்தை எடுத்து ஆவாஹனம் செய்ய வேண்டும்.

श्रिये जातश्रिय आनिर्याय श्रियं वयो जनितृभ्यो दधाति । श्रियं वसानाममृतत्वमायन् भवन्ति सत्या समिधामितद्रौ"

आयातु भगवतीदेवी श्रीसुवर्णवर्णा सगणा स सैन्या परमपुरुष सहाय सहदेवताभिरनुमन्यताम् । या पद्मासना पद्महस्ता हंसनिर्याद्ध्यवाहिनीं नित्यमृषिभिच्चानुगामिनीं, तामजां पुण्डरीक नयनां भगवतीं श्रीं ओं श्रियमावाहयामि । धृतीमावाहयामि । पवित्रीमावाहयामि । प्रमोदायिनीमावाहयामि । इति श्रीदेवीमावाह्य ।

"ச்ரியே ஜாதச்ரிய ஆனிர்யாய ச்ரியபவயோ ஜனித்ருப்யோ ததாதி । ச்ரியம் வஸானாமம்ருதத்வமாயன் பவந்திஸத்யா ஸமிதாமிதத்ரௌ"

நி — 24

ஆயாது பகவதீதேவீ ஸ்ரீஸுவர்ணவர்ணாஸகணா ஸஸைன்யா பரமபுருஷ ஸஹாய ஸஹதேவதாபிரநுமன்யதாம் । யா பத்மாஸனா பத்மஹஸ்தா ஹம்ஸநிர்யாணய வாஹினீம், நித்யம்ருஷிபிச்சானுகாமினீம், தாமஜாம் புண்டரீகநயனாம் பகவதீம் ஸ்ரீம் ஓம் ச்ரியமாவாஹயாமி । த்ருதிமாவாஹயாமி । பவித்ரீமாவாஹயாமி । ப்ரமோதாயினீமாவாஹயாமி । என்பதாகச் சொல்லி ஸ்ரீதேவியினுடைய (தலையில்) சிரஸில் ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும்.

मेदिनी देवी वसुन्दरी स्याद्वसुधा देवी वासवी । ब्रह्मवर्चस: पितृणां श्रोत्रं विष्णुर्मन: । आयातु भगवती देवी हरिणी श्यामवर्णा सगणा ससैन्या परमपुरुषसहाय सह देवताभिरनुमन्यताम् । या उत्पलासना उत्पलहस्ता महाजातक वाहिनीं नित्यमृषिभिच्चानुगामिनी तामजां उत्पलनेत्रां भगवतीं लम् ओं हरिणीमावाहयामि । पौष्णीमावाहयामि । क्षोणीमावाहयामि । महीमावाहयामि । इति भूदेवीमावाह्य ।

"மேதினீதேவி வஸுந்தரீ ஸ்யாத் வஸுதாதேவி வாஸவி । ப்ரம்மவர்ச்சஸ: பித்ருணாம் ச்ரோத்ரம் விஷ்ணுர்மன: ।"

ஆயாது பகவதீதேவீ ஹரிணீச்யாமவர்ணா ஸகணா ஸஸைன்யா பரமபுருஷஸஹாயா ஸஹதேவதாபிரநுமன்யதாம் । யா உத்பலாஸனா உத்பலஹஸ்தா மஹாஜாதக வாஹினீம், நித்யம்ருஷிபிச்சானுகாமினீம் தாமஜாம் உத்பலநேத்ரீம் பகவதீம் லம் ஓம் ஹரிணீமாவாஹயாமி । பௌஷ்ணீமாவாஹயாமி । க்ஷோணீம் ஆவாஹயாமி । மஹீமாவாஹயாமி । என்பதாகச் சொல்லி பூமிதேவிக்கும் முன்சொன்னவாறு ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும்.

॥ अथ मन्त्रासनम् ॥

प्रतद्विष्णुस्तवते वीर्याय । मृगानभीम: कुचरागिरिष्ठा: । यस्योरुषु त्रिषुविक्रमणेषु । अधिक्षियन्ति भुवनानि विश्वा ।"

अस्त्वासनं शुभं लोके प्रसीशुद्धस्तपोमयम् ।
तपश्चायुस्तथाऽऽगमस्तुते परमंपदम् ॥

इति कुशदर्भान्यतमेन आसनम् ।

அத மந்த்ராஸனம் —

"ப்ரதத்விஷ்ணுஸ்தவதே வீர்யாய । ம்ருகோணபீம: குசரோகிரிஷ்டா: । யஸ்யோருஷு த்ரிஷு விக்ரமணேஷு । அதிக்ஷியந்தி புவனானி விச்வா ।"

அஸ்த்வானனம் சுபம்யோகே ப்ராஸீசுக்சுஸ்தபோமயம் ।
துபச்சாயுஸ்த்தாயோ ஃமஸ்த்துதே பரமம்பதம் ॥

என்பதாகச் சொல்லி தர்பையாலான ஆஸனத்தை மானஸிகமாக ஸமர்பிக்க வேண்டும்.

"विश्वाधिकाना जननाधिकर्त्रे धात्रे तपोयज्ञसु वेदमूर्ते । सुस्वागतं यत्रतु तत्र यस्मात् तत्ते पदं सूरिभिः स्वागत ते ॥" इति विष्णवे श्रियै हरिण्यै स्वागतम् ।

"விச்வாதிகானாம் ஜனனாதிகர்த்ரே தாத்ரே தபோ யக்ஞஸுவேத-மூர்த்தே । ஸுஸ்வாகதம் யத்ரது தத்ர யஸ்மாத் । தத்தே பதம் ஸூரிபி: ஸ்வாகதம் தே ।" என்பதாகச் சொல்லி பெருமாளுக்கும்—ஸ்ரீதேவி—பூமிதேவி ஆகியோருக்கும் நல்வரவு நல்கவேண்டும்.

"मनोभिमन्ता मानवस्सुधर्मा यन्मातरं वचसा मानसेषु । अमोघमोघं प्रतिवेदवेदाः स्वकज्ञनानामनुमन्यतामिदम् ॥" इति विष्णवे श्रियै हरिण्यैऽनुमन्यताम् ।

"மனோபிமந்த்தா மானவஸ்ஸுதர்மா யன்மாதரம் வசஸா மானஸேஷு । அமோகமோகம் ப்ரதிவேத வேதா: ஸ்வகஞ்ஜனானாமனுமன்யதாமிதம் ।" என்பதாகச் சொல்லி பெருமாள்-ஸ்ரீதேவி-பூமிதேவி ஆகியோரிடம் அனுமதி பெறவேண்டும.

"त्रीणीपदाविचक्रमे विष्णुर्गोपा अदाभ्यः । ततो धर्माणि धारयन् । इन्द्रोभिमन्ता मनवो वायवश्चापस्समग्रा अभितो यस्य दद्यात् । विष्णो इमान् वैष्णवांस्तर्पयामि प्रसीददेवाधिक तेजसेनम्" इति पादयोः जलं संस्रावयेत् पाद्यम् ।

"த்ரீணிபதா விசக்ரமே விஷ்ணுர்கோபா அதாப்ய: । ததோ தர்மாணி தாரயன் । இந்த்ரோபிமந்தா மனவோ வாயவச்சாபஸ்ஸமக்ரா அபிதோ யஸ்ய தத்யாத் । விஷ்ணோ இமான் வைஷ்ணவாம்ஸ்தர்ப்பயாமி ப்ரஸீத தேவாதிக தேஜஸேனம் ।" என்பதாகச் சொல்லி பெருமாள்-ஸ்ரீதேவி-பூதேவி ஆகியோருடைய கால்களில் (ஜலம் சேர்த்து) பாத்யம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

आमावाजस्य प्रसवोजगम्यादाद्यावा पृथिवी विश्वशम्भू । आमागन्धां पितरामातराचामा-सोमोऽमृतत्वाय गम्यात् ।

त्रिर्देवः पृथिवी मेषयेताम् । विचक्रमे शतर्चसंमहित्वा । प्रविष्णुरस्तु तवसस्तवीयान् । त्वेषँह्यस्य स्थविरस्य नाम । इति देवस्य (देव्यो च) स्पृश्यमर्घ्यं समर्पयामि ।

"ஆமர்வாஜஸ்ய ப்ரஸவோ ஜகம்யா தாத்யாவா ப்ருதிவீ விச்வசம்பூ। ஆமாகந்தாம் பித்ரா மாதரா சாமா ஸோமோ ஸம்ருதத்வாய கம்யாத்।

த்ரிர்தேவ: ப்ருதிவீம் மேஷயேதாம்। விசக்ரமே சதர்ச்சஸம் மஹித்வா। ப்ரவிஷ்ணுரஸ்து தவஸஸ்தவீயான்। த்வேஷக்குஹ்யஸ்ய ஸ்தவிரஸ்ய நாம" என்பதாகச் சொல்லி பெருமாளுக்கும் ஸ்ரீதேவி பூமிதேவிக்கும் வலது கையில் ஸ்ப்ருச்யார்க்யம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

योगे योगे तवस्तरं वाजे वाजे हवामहे । सखाय इन्द्रमूतये ।

शन्नोदेवीरभिष्टय आपो भवन्तु पीतये शंयोरभिस्रवन्तुन: इति आचमनीयं समर्पयामि ।

"யோகே யோகே தவஸ்த்தரம் வாஜே வாஜே ஹவாமஹே। சகாய இந்த்ரமூதயே।"

சன்னோதேவீரபிஷ்ட்டய ஆபோபவந்து பீதயே சம்யோரபிச்ரவந்த்துன:। என்பதாகச் சொல்லி பெருமாள்—ஸ்ரீதேவி—பூதேவி ஆகிய அனைவருக்கும் ஆசமனம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

"घृतात्परिमण्ड इवाप्सुस्नेह: सर्वाधिकस्सर्वभूतेषु सर्व: । सचेतनश्चेतयते स्वशक्त्या । एको लोकान् गर्भवत्पातु सर्वान् ।"

विचक्रमे पृथिवीमेषयेताम् । क्षेत्राय विष्णुर्मनुषेदशस्यन् । ध्रुवासो अस्य कीरयो जनास: । उरुक्षिति सुचिनिमाचकार । इति ताम्बूलं समर्पयामि ।

"க்ருதாத்பரிமண்ட இவாப்ஸுஸ்னேஹ: ஸர்வாதிக: ஸர்வபூத்தேஷு ஸர்வ:। ஸசேதன: சேதயதே ஸ்வசக்த்யா। ஏகோ லோகான் கர்பவத்பாது ஸர்வான்।"

விசக்ரமே ப்ருதிவீமேஷயேதாம்। க்ஷேத்ராய விஷ்ணுர்மனுஷேத-சஸ்யன்। த்ருவாஸோ அஸ்ய கிரயோ ஜனாஸ:। உருக்ஷிதிகும் ஸுசனிமா-சகார। என்பதாகச் சொல்லி பெருமாள், ஸ்ரீதேவி, பூதேவிக்கும் (வெற்றிலை பாக்கு) தாம்பூலம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

॥ अथ स्नानासनं सङ्कल्प्य ॥

भूः प्रपद्ये । भुवः प्रपद्ये । सुवः प्रपद्ये । भूर्भुवस्सुवः प्रपद्ये । विराजमानं तमजं प्रपद्ये । तेजोमयं तेजसामप्यगम्यं सर्वात्मानं तमसः परभूतं भूत्याविश्वं पातियस्तं प्रपद्ये । विष्णुं प्रपद्ये । पुरुषं प्रपद्ये । सत्यं प्रपद्ये । अच्युतं प्रपद्ये अनिरुद्धं प्रपद्ये । इति देवेशं नमस्कृत्य ।

பிறகு ஸ்நானாஸனம் ஸமர்ப்பிக்கும் முறை —

பூ: ப்ரபத்யே । புவ: ப்ரபத்யே । ஸுவ: ப்ரபத்யே । பூர்புவஸ்ஸுவ: ப்ரபத்யே । விராஜமானம் தமஜம் ப்ரபத்யே । தேஜோமயம் தேஜஸாமப்ய-கம்யம் ஸர்வாத்மானம் தமஸ: பரபூதம பூத்யாவிச்வம் பாதியஸ்தம் ப்ரபத்யே । விஷ்ணும் ப்ரபத்யே । புருஷம் ப்ரபத்யே । ஸத்யம் ப்ரபத்யே । அச்யுதம் ப்ரபத்யே । அநிருத்தம் ப்ரபத்யே । என்பதாகச் சொல்லி பெருமாளை நமஸ்கரிக்கவேண்டும்.

"परं रंह आस्थास्ये, गारुडं रंह आस्थास्ये, गारुत्मन्तं रंह आस्थास्ये, सर्वं सर्वरंहो वैष्णवमहमास्थास्ये" इति पीठादादाय ।

"பரம் ரம்ஹ ஆஸ்தாஸ்யே, காருடம் ரம்ஹ ஆஸ்தாஸ்யே, காருத்-மந்தம் ரம்ஹ ஆஸ்தாஸ்யே, ஸர்வம் ஸர்வரம்ஹோ வைஷ்ணவமஹமாஸ்-தாஸ்யே" என்பதாகச் சொல்லி, பெருமாளை பீடத்திலிருந்து எழுந்தருளச் செய்வதன் பொருட்டு ஸ்வீகரித்து (எடுத்து)க் கொள்ளவேண்டும். பிறகு...

स्वस्तिनोमिमीतामश्विनाभगस्वस्ति देव्यदितिरनर्वणः । स्वस्तिपूषा असुरो दधातुन स्वस्ति-द्यावा पृथिवी सुचेतना । स्वस्तये वायुमुपब्रवामहै सोमं स्वस्तिभुवनस्य यस्पतिः । बृहस्पतिं सर्वगणं स्वस्तये स्वस्तय आदित्यासो भवन्तुनः । विश्वे देवानो अद्यास्वस्तये वैश्वानरो वसुरग्नि स्वस्तये । देवा अवन्त्वृभवस्स्वस्तये स्वस्तिनो रुद्रः पात्वंहसः । स्वस्तिमित्रावरुणा स्वस्तिपथ्ये रेवती स्वस्तिन इन्द्रश्चाग्निश्च स्वस्तिनो अदिते कृधि । स्वस्तिपन्थामनुचरेम सूर्याचन्द्रमसाविव । पुनर्ददताघ्नता जानता सङ्गमे महि । स्वस्त्ययनं तार्क्ष्यं रिष्टनेमिं महद्भूतं वायसं देवतानाम् । असुरघ्नमिन्द्रसखं समत्सु बृहद्यशोनावमिवारुहेम । अंहोमुचमां गिरसङ्गयश्च स्वस्त्यात्रेयं मनसा च तार्क्ष्यम् । प्रयतपाणिश्शरणं प्रपद्ये स्वस्ति सम्बाधेष्वभयन्नोऽस्तु ।

ஸ்வஸ்திநோ மிமீதாமஸ்விநாபக ஸ்வஸ்திதேவ்யதிதிரனர்வன: । ஸ்வஸ்தி பூஷா அஸுரோ ததாதுனஸ்ஸ்வஸ்தித்யாவா ப்ருதிவி ஸுசேதனா । ஸ்வஸ்தயே வாயுமுபப்ரவாமஹை ஸோமம் ஸ்வஸ்தி புவனஸ்யயஸ்பதி: । ப்ருஹஸ்பதிம் ஸர்வகணம் ஸ்வஸ்தயே ஸ்வஸ்தய ஆதித்யாஸோ பவந்துன: । விச்வே தேவானோ அத்யாஸ்வஸ்தயே வைச்வானரோ வஸுரக்னிஸ்வஸ்தயே । தேவா அவந்த்ருபவஸ்ஸ்வஸ்தயே ஸ்வஸ்திநோ ருத்ர: பாத்வகும்ஹஸ: । ஸ்வஸ்தி மித்ராவருணா ஸ்வஸ்திபத்யே ரேவதி ஸ்வஸ்தின இந்த்ரஸ்சாக்னிச்ச ஸ்வஸ்திநோ அதிதே க்ருதி । ஸ்வஸ்திபந்தாமனுசரேம ஸூர்யா சந்த்ரமஸா விவ । புனர்தத தாக்னதா ஜானதா ஸங்கமேமஹி । ஸ்வஸ்த்யயனம் தார்க்ஷ்யமரிஷ்டநேமிம் மஹத்பூதம் வாயஸம் தேவதானாம் அஸுரக்னிமிந்த்ர-ஸகம் ஸமஸ்த்து ப்ருஹத்யஸோனாவமிவாருஹேம । அகும்ஹோ முசமாம் கிரஸங்கயஞ்ச ஸ்வஸ்த்யாத்ரேயம் மனஸா ச தார்க்ஷ்யம । ப்ரயதபாணிச் சரணம் ப்ரபத்யே ஸ்வஸ்தி ஸம்பாதேஷ்வபயன்னோஸ்து ॥

"प्रतद्विष्णुस्तवते वीर्याय । मृगोन भीम: कुचरोगिरिष्ठा: यस्योरुषु त्रिषु विक्रमणेषु । अधिक्षियन्ति भुवनानि विश्वा ।" इति स्नानपीठे देवं संस्थाप्य ।

"ப்ரதவிஷ்ணுஸ்தவதே வீர்யாய । ம்ருகோநபீம: குசரோகிரிஷ்டா: । யஸ்யோருஷு த்ரிஷு விக்ரமணேஷு । அதிக்ஷியந்தி புவனானி விச்வா ।" என்பதாகச் சொல்லி பெருமாளை (ஸ்ரீதேவி பூமிதேவியுடன்) ஸ்நான பீடத்தில் எழுந்தருளச் செய்ய வேண்டும்.

"वेदाहमेतं पुरुषं महान्तम् । आदित्यवर्णं तमसस्तु पारे । सर्वाणि रूपाणि विचित्य धीर: नामानि कृत्वाऽभिवदन्यदास्ते ।

उपानहावध्यवरोहामि । प्रजापतेश्शरणमस्मि । ब्रह्मणश्छदिर्विश्वजनस्य छायासि सर्वतो मा पाहि । भुव: पुनातुषपि पूर्णसङ्काशस्ते गोकराधारमिदं हयेयम् ।" इति पादुके पुरस्ताद्विन्यस्य ।

"வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் । ஆதித்யவர்ணம் தமஸஸ்து பாரே । ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீர: । நாமானி க்ருத்வாऽபிவதன் யதாஸ்தே ।

உபானஹாவத்யவரோஹாமி । ப்ரஜாபதேச்சரணமஸ்மி । ப்ரம்மணஸச்சதிர் விச்வஜனஸ்ய சாயாஸி ஸர்வதோ மா பாஹி । புவ: புனாதுஷபி பூர்ண ஸங்காஸ்தே கோகராவாரமிதகும் ஹயேயம் । என்பதாகச் சொல்லிப் பெருமாளுக்கு முன்பாக (ஸ்ரீசடாரியை) பாதுகையை எழுந்தருளப் பண்ண வேண்டும்.

''नारायणाय विद्महे वासुदेवाय धीमहि । तन्नो विष्णुः प्रचोदयात् ॥''

पूतस्तस्यपारे भुवनस्यमध्ये नाकस्यपृष्टे महतो महीयते । महद्भिस्सोम्भसोः भुवनयोः गगनयोः मध्ययोर्विभवयोर्देवस्य यज्ञातमपि ब्रह्माब्रह्महासदा वेदोऽस्तु यशोमहान् यशोमहत् द्युतिर्महान् मतिर्महान् पुरुषोऽस्तु सदाशिवः । इति दन्तधावनं औदुम्बरेण रौक्मेण काष्टेन वा करोति ।

''நாராயணாய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி ।
தன்னோ விஷ்ணு: ப்ரசோதயாத் ॥''

பூதஸ்தஸ்யபாரே புவனஸ்யமத்யே நாகஸ்ய ப்ருஷ்ட்டே மஹதோ மஹீயதே । மஹத்பி: ஸோம்பஸோ: புவனயோ: ககனயோ: மத்யயோ: விபவயோ: தேவஸ்யஸஞ்ஜாதமபி ப்ரம்மா ப்ரம்ஹாஸதா வேதோ஽ஸ்து யசோமஹான் யசோமஹத் த்யுதிர்மஹான் மதிர்மஹான் புருஷோஸ்த்து ஸதாசிவ: । என்பதாகச் சொல்லி பெருமாளுக்கு பல்தேய்த்துவிடவேண்டும்.

''इदं ब्रह्मपुनीमहे ब्रह्मापुनातु ।

''இதம் ப்ரம்ம புனீமஹே ப்ரம்மாபுனாது'' । என்பதாகச் சொல்லி பெருமாளுக்கு நா வழிக்க வேண்டும்.

''पुतस्तस्यपारे .... सदाशिवः'' इति गण्डूषम् ।

''பூதஸ்தஸ்யபாரே ... ஸதாசிவ:'' என்பதாகத் தொடங்கும் முன் சொன்ன மந்த்ரத்தைச் சொல்லி பெருமாளுக்கு வாய்கொப்பளிக்கச் செய்ய வேண்டும்.

यन्मे गर्भे वसतः पापमुग्रं यज्जायमानस्य च किञ्चिदैर्यम् । पापं जातस्य यस्य भुवि वर्तते मे तस्य तत्पावमानीभिरहं पुनामि । इति मुखप्रक्षालनम् ।

''யன்மே கர்பே வஸத: பாபமுக்ரம் யஜ்ஜாயமானஸ்ய ச கிஞ்சிதைர்யம் । பாபம் ஜாதஸ்ய யஸ்ய புவி வர்த்ததே மே தஸ்ய தத்பாவமானிபிரஹம் புனாமி ।'' என்பதாகச் சொல்லி பெருமாளுக்கு முகத்தை அலம்பிவிட வேண்டும்.

''योगे योगे तवस्तरं वाजे वाजे हवामहे । शखाय इन्द्रमूतये ।
शन्नोदेवीरभिष्टय आपो भवन्तु पीतये शंयोरभिस्रवन्तु नः ।''

''யோகே யோகே தவஸ்தரம் வாஜே வாஜே ஹவாமஹே । சகாய இந்த்ரமூதயே ।

சன்னோதேவீ ரபிஷ்ட்டய ஆபோ பவந்து பீதயே சம்யோரபிஸ்ரவந்து நः'' என்பதாகச் சொல்லி எம்பெருமானுக்கு ஆசமனம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

अतो देवा अवन्तुनोयतो विष्णुर्विचक्रमे । पृथिव्याः सप्तधामभिः । इदं विष्णुर्विचक्रमे त्रेधा निधने पदम् । समूढमस्यपाँसुरे । त्रीणि पदा विचक्रमे विष्णुर्गोपा अदाभ्यः । ततो धर्माणि धारयन् । विष्णोः कर्माणि पश्यत यतो व्रतानि पश्पसे । इन्द्रस्य युज्यः सखा । तद्विष्णोः परमं पदँ सदापश्यन्ति सूरयः दिवीव चक्षुराततम् । तद्विप्रासो विपन्यवो जागृवाँ सस्समिन्धते । विष्णोर्यत्परमं पदम्'' इति तैलाध्वर्तनं मूर्धादि पादपर्यन्तं करोति ।

அதோ தேவா அவந்த்துனோ । யதோ விஷ்ணுர்விசக்ரமே । ப்ருதிவ்யா: ஸப்ததாமபி: । இதம் விஷ்ணுர்விசிக்ரமே த்ரேதா நிதகே பதம் । ஸமூடபஸ்ய-பாகுமஸுரே । த்ரீணிபதா விசக்ரமே விஷ்ணுர்கோபா அதாப்ய: । ததோ தர்மாணி தாரயன் । விஷ்ணோ: கர்மாணி பச்யத யதோவ்ரதானி பச்பஸே । இந்த்ரஸ்ய யுஜ்யஸ்ஸகா । தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதகும் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய: । திவீவ சக்ஷுராததம் । தத்விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாகும் ஸஸமிந்ததே । விஷ்ணோர்யத் பரமம் பதம் ।'' என்பதாகச் சொல்லி எம்பெருமானுக்கு தலை முதல் பாதம் வரை எண்ணெய் தேய்த்துவிட வேண்டும்.

"परिलिखितँरक्षः परिलिखिता अरातयः । परिलिखितँ सोऽस्तिर्योस्मान् द्वेष्टियञ्चवयं द्विष्मः ।" इति तिन्त्रिणीरस शिलाचूर्ण पलालभस्म आमलकादिभिः अङ्गशोधनं करोति ।

"பரிலிகிதகும் ரக்ஷ: பரிலிகிதா அராதய: । பரிலிகிதகும் ஸோ஽ஸ்திர்-யோஸ்மான் த்வேஷ்டியஞ்ச வயம் த்விஷ்ம: ।" என்பதாகச் சொல்லி புளிஜலம், மணல், வைக்கோல் பஸ்மம், நெல்லிக்காய் போன்றவற்றால் பெருமாளின் திருமேனியை சுத்தம் செய்யவேண்டும்.

"वारीश्चतस्रस्सद्रशः कवीनां पत्युः प्रत्यावरिता क्षरञ्च । भूयो भूत्यै भुवनस्य पृष्ट्यै स्नायीत यस्सङ्गतं स्नापयामि । प्रत्येकं पुरुषसूक्तेन संस्नाप्य ।" इति वारिणा संस्नाप्य ।

"வாரீச்சதஸ்ர: ஸத்ருச: கவீனாம் பத்யு: ப்ரத்யாவரிதா க்ஷரஞ்ச । பூயோ பூத்யை புவனஸ்ய ப்ருஷ்ட்யை ஸ்னாயீதயஸ்ஸங்கதம் ஸ்னாபயாமி । ப்ரத்யேகம் புருஷஸூக்தேன ஸம்ஸ்நாப்ய ।" என்பதாகச் சொல்லி நீரினால் எம்பெருமானை நீராட்டுவிக்கவேண்டும்.

"नमो वरुणश्शुद्धोशुद्धोहमस्मि शुद्धो ब्रह्मवीरो हरिर्यथा शुद्धः । पञ्चभूतास्तथा शुद्धाश्शुद्धोहमस्मि । ब्रह्माहमस्मि हरिरस्मि ईश ईशोहमस्मि भवं भवामहे ।" इति क्षीरेण संस्नाप्य ।

"நமோ வருணச்சுத்தோசுத்தோஹமஸ்மி । சுத்தோ ப்ரம்மவீரோ ஹரிர்யதா சுத்த: । பஞ்சபூதாஸ்ததா சுத்தாச்சுத்தோஹமஸ்மி । ப்ரம்மாஹமஸ்மி ஹரிரஸ்மி ஈச ஈசோஹமஸ்மி பவம் பவாமஹே ।" என்பதாகச் சொல்லி எம்பெருமானுக்கு (பால்) க்ஷீர திருமஞ்சனம் செய்விக்கவேண்டும்.

"अग्न आयाहि वीतये गृणानो हव्यदातये । निहोता सत्सि बर्हिषि" इति घृतेन संस्नाप्य ।

"அக்ன ஆயாஹி வீதயே க்ருணானோ ஹவ்யதாதயே । நிஹோதா ஸத்ஸி பர்ஹிஷி" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி எம்பெருமானுக்கு நெய்யினால் திருமஞ்சனம் பண்ண வேண்டும்.

दधिक्राव्णो अकारिषं जिष्णोरश्वस्य वाजिनः । सुरभिनो मुखाकरत्प्रण आयूंषितारिषत् ।" इति दध्ना संस्नाप्य ।

ததிக்ராவண்ணோ அகாரிஷம் ஜிஷ்ணோ ரச்வஸ்ய வாஜின: । ஸுரபினோ முகாகரத் ப்ரண ஆயுகும்ஷிதாரிஷத் ।" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி தயிரினால் எம்பெருமானுக்கு திருமஞ்சனம் செய்விக்கவேண்டும்.

"भूरानिलय भूतया परिषिञ्चामि भुवस्सुषुम्नया प्राणवत्या च परिषिञ्चामि । स्वरमृतवत्या ज्योतिष्मत्या च परिषिञ्चामि । तां सवितुर्वरेण्यस्य चित्रामाहं वृणे सुमतिं विश्वजन्याम्" इति गन्धतोयेन संस्नाप्य ।

"பூரானிலய பூதயா பரிஷிஞ்சாமி புவஸ்ஸுஷும்னயா ப்ராணவத்யா ச பரிஷிஞ்சாமி । ஸ்வரம்ருதவத்யா ஜ்யோதிஷ்மத்யா ச பரிஷிஞ்சாமி । தாகும் ஸவிதுர்வரேண்யஸ்ய சித்ராமாஹம் வ்ருணே ஸுமதிம் விச்வஜன்யாம்" என்பதாகச் சொல்லி சந்தன தீர்த்தத்தால் திருமஞ்சனம் செய்விக்க வேண்டும்.

"अग्निमीले पुरोहितं यज्ञस्य देवमृत्विजम् । होतारं रत्नधातमम् ।" इति मधुना संस्नाप्य ।

"அக்னிமீளே புரோஹிதம் யக்ஞஸ்ய தேவம்ருத்விஜம் । ஹோதாரம் ரத்னதாதமம் ।" என்பதாகச் சொல்லி தேன் கொண்டு திருமஞ்சனம் செய்விக்க வேண்டும்.

நி — 26

"याः फलिनीर्या अफला अपुष्पा याश्च पुष्पिणीः बृहस्पतिः प्रसूतास्तानो मुञ्चन्त्वँ हसः ।" इति नालिकेरोदकेन संस्नाप्य ।

"யா: பலினீர்யா அபலா அபுஷ்பா யாச்ச புஷ்பினீ: ப்ருஹஸ்பதி: ப்ரஸூதாஸ்தானோ முஞ்சந்த்வகும் ஹஸ: ।" என்பதாகச் சொல்லி இளநீரால் நீராட்டுவிக்கவேண்டும்.

"श्रिये जातश्रिय आनिर्याय श्रियं वयो जनितृभ्यो दधाति । श्रियं वसाना अमृतत्वमायन् भजन्ति सद्या समिधा मितद्रौ ।" इति हरिद्रोदकेन संस्नाप्य ।

"ச்ரியே ஜாதச்ரிய ஆனிர்யாய ச்ரியம் வயோ ஜனித்ருப்யோ ததாதி । ச்ரியம் வஸானா அம்ருதத்வமாயன் பஜந்தி ஸத்யா ஸமிதா மிதத்ரௌ ।" என்பதாகச் சொல்லி மஞ்சள் நீரால் நீராட்டுவிக்கவேண்டும்.

"गन्धद्वारां दुराधर्षां नित्यपुष्टाङ्करीषिणीम् । ईश्वरीँ सर्वभूतानां त्वामिहोपह्वये श्रियम् ।

इषेत्वोर्जेत्वावायवस्थोपायवस्थ देवोवस्सविता प्रार्पयतु श्रेष्ठतमाय कर्मण आप्यायध्वमघ्निया देवभागमूर्जस्वतीः पयस्वतीः प्रजावतीरनमीवाऽयक्ष्मामावस्तेन ईशत माऽघशँसो रुद्रस्य हेतिः परिवो वृणक्तु ध्रुवा अस्मिन् गोपतौ स्यात बह्वीर्यजमानस्य पशून् पाहि ।" इति (पुनः) गन्धतोयेन संस्नाप्य ।

"கந்தத்வாராம் துராதர்ஷாம் நித்யபுஷ்டாங்கரீஷிணீம் । ஈச்வரீகும் ஸர்வபூதானாம் த்வாமிஹோபஹ்வயே ச்ரியம் ।

இஷேத்வோர் ஜேத்வா வாயவஸ்த்தோபாய வஸ்த்ததேவோ வஸ்ஸவிதா ப்ரார்பயது ச்ரேஷ்டதமாய கர்மண ஆப்யாயத்வமக்னியா தேவபாகமூர்ஜஸ்வதீ: பயஸ்வதீ: ப்ரஜாவதீரனமீவாऽயக்ஷ்மா மாவஸ்தேன ஈசதமாऽகசகும்ஸோ ருத்ரஸ்ய ஹேதி: பரிவோ வ்ருணக்து த்ருவா அஸ்மின் கோபதௌ ஸ்யாத பஹ்வீர்யஜமானஸ்ய பசூன் பாஹி" என்பதாகச் சொல்லி (மீண்டும்) சந்தன நீரால் நீராட்டுவிக்கவேண்டும்.

अन्तरा अन्तरा वारीश्चतस्र इति शुद्धतोयेन प्रत्येकं संस्नाप्य, पुरुषसूक्तेन संस्नाप्य ।

அந்தரா அந்தரா வாரீச்சதஸ்ர இதி சுத்ததோயேன ப்ரத்யேகம் ஸம்ஸ்னாப்ய, புருஷஸூக்தேன ஸம்ஸ்னாப்ய ।

இடையிடையே "வாரீச்சதஸ்ர" எனத் தொடங்கும் முன்சொன்ன மந்திரத்தைச் சொல்லி, நன்னீரினால் நீராட்டுவிக்கவேண்டும். புருஷஸூக்தம் சொல்லியும் நீராட்டுவிக்கவேண்டும்.

"मित्रस्सुवर्णश्चन्द्र इन्द्रोध रुद्रस्त्वष्टा विष्णुस्सविता गोपतिस्त्वम् । त्वं विष्णुर्भूतानि-तुत्रासि दैत्यस्त्वयावृतं जगदुल्पेन गर्भः ।" इति श्लोतेन विमृज्य ।

"மித்ரஸ்ஸுவர்ணச்சந்த்ர இந்த்ரோத ருத்ரத்வஷ்ட்டா விஷ்ணுஸ்-ஸவிதா கோபதிஸ்த்வம் । த்வம் விஷ்ணுர்பூதானிதுத்ராஸி தைத்யஸ்த்வயா-வ்ருதம் ஜகதுல்பேன கர்ப: ।" என்பதாகச் சொல்லி உலர்ந்த வஸ்த்ரம் கொண்டு எம்பெருமானுக்குத் திருவொத்துவாடை (துடைக்க வேண்டும்) ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

भूरसि भूः प्रतिष्ठित्यै भुवोसि भुवः प्रतिष्ठित्यै । सुवरसि सुवः प्रतिष्ठित्यै भूर्भुवस्सुवरसि सुवप्रतिष्ठित्यै" इति जीवस्थाने प्रतिष्ठाप्य स्पृश्यमर्घ्यं निवेदयेत् ।

"பூரஸி பூ: ப்ரதிஷ்டித்யை புவோஸி புவ ப்ரதிஷ்ட்டித்யை । ஸுவரஸி ஸுவ: ப்ரதிஷ்ட்டித்யை பூர்புவஸ்ஸுவரஸி ஸுவப்ரதிஷ்ட்டித்யை" என்பதாகச் சொல்லி எம்பெருமானை ஜீவஸ்தானத்தில் (எப்பொழுதும் இருக்கின்ற இடத்தில்) எழுந்தருளப் பண்ணவேண்டும்.

स्पृश्यमर्घ्यं निवेदयेत् । इति स्नानासनं अष्टोपचारं विज्ञेयं भवति । रात्रौ स्नानासनं अभ्युक्षणं च नेष्टम् । तस्यां सन्ध्यारक्षालङ्कारदीपाः उचिता इति विशेषः ।

ஸ்ப்ருச்யமர்க்யம் நிவேதயேத் । இதி ஸ்நானாஸனம் அஷ்ட்டோபசாரம் விக்ஞேயம் பவதி । ராத்ரௌ ஸ்நானாஸனம் அப்யுக்ஷணம் ச நேஷ்ட்டம் । தஸ்யாம் ஸந்த்யாரக்ஷாலங்கார தீபா: உசிதா இதி விசேஷ: ।

பொருள் :— (பிறகு) பெருமானுக்கு ஸ்ப்ருச்யமர்க்யம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். இவ்வாறு ஸ்நானாஸனம் எட்டு உபசாரங்களோடு சொல்லப் பட்டது. இரவில் ஸ்நானாஸனம் விரும்பத்தகாதது. (எனவே) மாலை நேரத்தில் ஸந்த்யாரக்ஷாலங்கார தீபம் போதுமானது என்பதே விசேஷமாகும்.

"तेजोवत्स्यव: सवितु: प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णोहस्ताभ्यां"

विष्णोर्नुकं वीर्याणि प्रवोचं यः पार्थिवानि विममेरजाँसि यो अस्कभायदुत्तरं सधस्तं विचक्रमाणस्त्रेधोरुगायो विष्णोरराटमसि विष्णो पृष्ठमसि विष्णोश्शप्त्रेस्थो विष्णो सूरसि विष्णो ध्रुवमसि वैष्णवमसि विष्णवे त्वा" । इति श्वेतपीतकृष्णरक्त चित्र श्याम वस्त्रैः अलङ्करोति ।

"விஷ்ணோர்னுகம் வீர்யாணி ப்ரவோசம் ய: பார்த்திவானி விமமே ரஜாகும்ஸி யோ அஸ்கபாயதுத்தரம் ஸதஸ்த்தம் விசக்ரமாணஸ்த்ரேதோரு-

காயோ விஷ்ணோரராடமஸி விஷ்ணோ: ப்ருஷ்டமஸி விஷ்ணோஸ்-ஞப்த்ரேஸ்த்தோ விஷ்ணோ ஸ்யூரஸி விஷ்ணோ த்ருவமஸி வைஷ்ணவமஸி விஷ்ணவேத்வா !'' என்ற மந்த்ரங்களைச் சொல்லி வெள்ளை, மஞ்சள், நீலம்/கருப்பு, சிவப்பு, பல வர்ணங்கள் உள்ள வஸ்த்ரம், சாம்பல் நிறமான வஸ்த்ரங்களில் ஏதேனும் ஒரு கலருள்ள வஸ்த்ரத்தை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

सोमस्य तनूरसि तनुवं मे पाहि सोमा तनूराविस । शिवो मा तनूराविश । इति उत्तरीयं समर्पयामि ।

ஸோமஸ்ய தனூரஸி தனுவம் மே பாஹி ஸோமா தனூராவிஸ ! சிவோ மா தனூராவிச । என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி பெருமாளுக்கு உத்தரீயம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

"इदं ब्रह्म पुनीमहे ब्रह्म पुनातु"

"இதம் ப்ரம்ம புனீமஹே ப்ரம்மா புனாது' என்பதாகச் சொல்லி பவித்ரம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

"विष्णोर्नुकं...त्वा" "விஷ்ணோர்னுகம் ... த்வா" என்ற மந்திரத்தைச் சொல்லி பெருமாளுக்குத் திலகம் (ப்ரணவேன ஊர்த்வபுண்ட்ரம் / ப்ரணவ மந்திரத்தைச் சொல்லி ஊர்த்வபுண்ட்ரம) ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

भूतो भूतेषु चरति प्रविष्टः सभूतानामधिपतिर्बभूव । तस्य द्रत्या चरति राजसूयँ स राजा राज्यमनुमन्यतामिदम्" इति आभरणम् ।

பூதோ பூதேஷு சரதி ப்ரவிஷ்ட: ஸபூதானா மதிபதிர்பபூவ ! தஸ்ய த்ரத்யாசரதி ராஜஸூயகும் ஸ ராஜா ராஜ்யமனுமன்யதாமிதம்'' என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ஆபரணங்களை பெருமாளுக்கு ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

"अग्निं दूतं वृणीमहे होतारं विश्ववेदसं अस्य यज्ञस्य सुक्रतुम्" इति उपवीतं समर्पयामि ।

"அக்னிம் தூதம் வ்ருணீமஹே ஹோதாரம் விச்வவேதஸம் அஸ்ய யக்ஞஸ்ய ஸுக்ருதும்'' என்பதாகச் சொல்லி பெருமாளுக்கு யக்ஞோபவீதம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

पूर्ववत् पाद्यमाचमनम् ।

பூர்வவத் பாத்யமாசமனம் ! முன்போலவே பாத்யம், ஆசமனம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः । दिवीव चक्षुराततम् । तद्विप्रासो विपन्यवो जागृवाँ सस्समिन्धते । विष्णोर्यत्परमं पदम् ।

"इमाः सुमनसः श्रेष्ठा दिव्यपुष्पाधिवासिताः । पूता ब्रह्म पवित्रेण पूतास्सूर्यस्य रश्मिभिः ।" इति मूर्ध्नि भुजयोः शङ्ख चक्रयोः पादे च पुष्पं दद्यात् ।

"தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம் ஸதா பச்யந்த்தி ஸூரய: । திவீவ சக்ஷுராததம் தத் விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாகும் தத்ஸமிந்ததே । விஷ்ணோர்யத் பரமம்பதம் ।

இமா: ஸுமனஸ: ச்ரேஷ்டா திவ்ய புஷ்பாதி வாஸிதா: । பூதா ப்ரம்ம பவித்ரேண பூதாஸ் ஸூர்யஸ்ய ரச்மிபி: ।" என்பதாகச் சொல்லி பெருமாளுடைய சிரஸிலும், சங்கு, சக்ரத்திலும் பாதத்திலும் புஷ்பம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

तद्विप्रासो विपन्यवो जागृवाँ सस्समिन्धते विष्णोर्यत्परमं पदम् । इमे गन्धास्सुरभिणो दिव्यगन्धाधिवासिताः । पूता ब्रह्म पवित्रेण पूतास्सूर्यस्य रश्मिभिः । इति ललाटे गन्धेन ऊर्ध्वाग्रमालिप्य, बाह्वोर्वक्षसि कण्ठेनाभेरूर्ध्वे वा तेन अलङ्कुर्यात् ।

"தத்விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாகும் தத்ஸமிந்ததே விஷ்ணோர்யத்பரமம்பதம் ।

இமே கந்தாஸ்ஸுரபிணோ திவ்யகந்தாதி வாஸிதா: பூதா ப்ரம்ம பவித்ரேண பூதாஸ்ஸூர்யஸ்ய ரஸ்மிபி: । என்பதாகச் சொல்லி பெருமாளின் நெற்றியிலும், தோள்களிலும், கழுத்திலும், நாபிக்கு மேலும் (ஊர்த்வாக்ரமாக) மேல் நோக்கியவாறு (திலகம் போன்று) சந்தனத்தினால் அலங்கரிக்க வேண்டும்.

"देवस्यत्वा सवितुः प्रसवे अश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यां प्रतिगृह्णामि ।" इति आदर्शं मुखे दर्शयति ।

"தேவஸ்யத்வா ஸவிது: ப்ரஸவே அச்விணோர் பாஹுப்யாம் பூஷ்ணோ ஹஸ்தாப்யாம் ப்ரதிக்ருஹ்ணாமி ।" என்பதாகச் சொல்லி பெருமாளுக்குக் கண்ணாடியை முகத்திற்கு நேராகக் காண்பிக்கவேண்டும்.

நி — 27

॥ ध्रुवपीठे पुष्पन्यासः ॥

த்ருவபீடே புஷ்பந்யாஸ:

"ध्रुवस्य पादुकयोः मध्ये विष्णवे नमः" इति पुष्पं दद्यात् ।

த்ருவஸ்ய பாதுகயோ: மத்யே "விஷ்ணவே நம:" இதி புஷ்பம் ததயாத் ।

த்ருவபேரத்திற்கும் (மூலவருக்கும்), ஸ்ரீசடாரிக்கும் நடுவில் "விஷ்ணவே நம:" என்பதாகச் சொல்லி புஷ்பம் சேர்க்கவேண்டும்.

प्रथमावरणे — प्रागादि चतुर्दिक्षु प्रदक्षिणं पुरुषाय नमः, सत्याय नमः, अच्युताय नमः, अनिरुद्धाय नमः क्रमेण पुष्पाणि न्यसेत् ।

आग्नेयादि कोणेषु — कपिलाय नमः, यज्ञाय नमः, नारायणाय नमः, पुण्याय नमः इति ।

ப்ரதமாவரணே — முதல் ஆவரணத்தில் (பெருமாளுடைய பீடத்தின் முதல் சுற்றில்) கிழக்கு முதல் முறையே நான்கு திசைகளிலும் புருஷாய நம:, ஸத்யாய நம:, அச்யுதாய நம:, அனிருத்தாய நம: என்பதாகச் சொல்லி புஷ்பங்களைச் சேர்க்க வேண்டும். மேலும் அக்னி முதலான திக்குகளிலும் முறையே கபிலாய நம:, யக்ஞாய நம:, நாராயணாய நம:, புண்யாய நம: என்பதாகச் சொல்லி புஷ்பங்களைச் சேர்க்க வேண்டும்.

द्वितीयावरणे - प्रागादि वराहाय नमः, नारसिंहाय नमः, वामनाय नमः, त्रिविक्रमाय नमः ।

आग्नेयादि कोणेषु - सुभद्राय नमः ईशितात्मने नमः, सर्वोद्वहाय नमः, सर्वविद्येश्वराय नमः इति बहिर्मुखानभ्यर्च्य ।

த்விதீயாவரணே - ப்ராகாதி (இரண்டாவது சுற்றில் கிழக்கு முதல்) வராஹாய நம:, நாரஸிம்ஹாய நம:, வாமனாய நம:, த்ரிவிக்ரமாய நம: ।

அக்னி முதலான திக்குகளில் — ஸுபத்ராய நம: । ஈசிதாத்மனே நம:, ஸர்வோத்வஹாய நம:, ஸர்வவித்யேச்வராய நம । என்பதாகச் சொல்லி இந்த எட்டு தேவதைகளும் வெளிப்பக்கமாகப் பார்த்திருக்குமாறு த்யானித்து புஷ்பங்களைச் சேர்க்க வேண்டும்.

तृतीयावरणे प्रागादि — इन्द्राय नमः, यमाय नमः, वरुणाय नमः, कुबेराय नमः ।

आग्नेयादि कोणेषु — अग्नये नमः, निर्ऋतये नमः, वायवे नमः, ईशानाय नमः इति देवाभिमुखानभ्यर्च्य ।

த்ருதீயாவரணே ப்ராகாதி — (மூன்றாவது சுற்றில் கிழக்கு முதல்) — இந்த்ராய நம:, யமாய நம:, வருணாய நம:, குபேராய நம: ।

ஆக்னேயாதி கோணங்களில் (திக்குகளில்) — அக்னயே நம:, நிர்ருதயே நம:, வாயவே நம:, ஈசானாய நம: । என்பதாகச் சொல்லி இந்த எட்டு தேவதைகளும் பெருமாளை பார்த்துக்கொண்டிருக்குமாறு த்யானித்துப் புஷ்பங்களைச் சேர்க்கவேண்டும்.

श्रीदेव्याः पीठे — श्रियै नमः, धृत्यै नमः, पवित्र्यै नमः, प्रमोदायिन्यै नमः । इति पुष्पाणि न्यसेत् ।

ஸ்ரீதேவ்யா: பீடே — ச்ரியை நம:, த்ருத்யை நம:, பவித்ர்யை நம: ப்ரமோதாயின்யை நம: என்பதாகச் சொல்லி ஸ்ரீதேவியினுடைய பீடத்தில் புஷ்பங்களைச் சேர்க்கவேண்டும்.

भूतेव्याः पीठे — हरिण्यै नमः, पौष्ण्यै नमः, क्षोण्यै नमः, मह्यै नमः । इति पुष्पाणि दद्यात् ।

பூதேவ்யா: பீடே — ஹரிண்யை நம:, பௌஷ்ண்யை நம:, க்ஷோண்யை நம:, மஹ்யை நம: என்பதாகச் சொல்லி பூதேவியினுடைய பீடத்தில் புஷ்பங்களைச் சேர்க்கவேண்டும்.

॥ अथ कौतुकपीठे पुष्पन्यासः ॥

அத கௌதுகபீடே புஷ்பந்யாஸ:

प्रथमावरणे प्रागादि — (கௌதுக பீடத்தின் முதல் சுற்றில் கிழக்கு முதல்)

शुभद्राय नमः, हयात्मकाय नमः, रामदेवाय नमः, पुण्यदेवाय नमः ।

आग्नेयादि कोणेषु - सर्वाय नमः, सुखावहाय नमः संवहाय नमः, सुवहाय नमः ।

ஸுபத்ராய நம:, ஹயாத்மகாய நம:, ராமதேவாய நம:, புண்யதேவாய நம: ।

ஆக்னேயாதி கோணங்களில் — ஸர்வாய நம: ஸுகாவஹாய நம:, ஸம்வஹாய நம:, ஸுவஹாய நம: । என்பதாகச் சொல்லி புஷ்பங்களைச் சேர்க்க வேண்டும்.

द्वितीयावरणे प्रागादि – मित्राय नमः, अत्रये नमः, शिवाय नमः, विश्वाय नमः ।

आग्नेयादि कोणेषु – सनातनाय नमः, सनन्तनाय नमः, सनत्कुमाराय नमः सनकाय नमः । इति बहिर्मुखानभ्यर्च्य ।

த்விதீயாவரணே ப்ராகாதி — இரண்டாவது சுற்றில் கிழக்கு முதல் — மித்ராய நம:, அத்ரயே நம:, சிவாய நம:, விச்வாய நம: ।

ஆக்னேயாதி கோணங்களில் — ஸனாதனாய நம:, ஸனந்தனாய நம:, ஸனத்குமாராய நம:, ஸனகாய நம:. என்பதாகச் சொல்லி இந்த எட்டு தேவதைகளும் வெளிமுகமாகப் பார்த்திருக்குமாறு த்யானித்து புஷ்பங்களைச் சேர்க்க வேண்டும்.

तृतीयावरणे लोकपालान् – प्रागादि इन्द्राय नमः, यमाय नमः, वरुणाय नमः, कुबेराय नमः ।

आग्नेयादि कोणेषु – अग्नये नमः, निर्ऋतये नमः, वायवे नमः, ईशानाय नमः इति देवाभिमुखानभ्यर्च्य ।

மூன்றாவது ஆவரணத்தில் கிழக்கு முதல் இந்த்ராய நம: யமாய நம:, வருணாய நம:, குபேராய நம: ।

ஆக்னேயாதி கோணங்களில் — அக்னயே நம:. நிர்ருதயே நம:, வாயவே நம:, ஈசானாய நம: என்பதாகச் சொல்லி இந்த எட்டு தேவதைகளையும் பெருமாளைப் பார்த்திருக்குமாறு த்யானித்து புஷ்பங்களைச் சேர்க்க வேண்டும். புஷ்பந்யாஸத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள தேவதைகளின் பெயர்களுக்கு முன்பு ப்ரணவத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு அர்ச்சிக்கவேண்டும்.

दक्षिणे मार्कण्डेयमावाहयामि । उत्तरे भृगुमावाहयामि । दक्षिणे ब्रह्माणमावाहयामि । उत्तरे ईशानमावाहयामि ।

தக்ஷிணே (தெற்கில்) மார்க்கண்டேயம் ஆவாஹயாமி । உத்தரே (வடக்கில்) ப்ருகும் ஆவாஹயாமி । தக்ஷிணே (தெற்கில்) ப்ரம்மாணம் ஆவாஹயாமி । உத்தரே (வடக்கில்) ஈசானம் ஆவாஹயாமி । என்பதாகச் சொல்லி புஷ்பங்களை தெற்கிலும் வடக்கிலும் சேர்க்கவேண்டும்.

द्वारे द्वारे धात्रादि द्वारदेवान् द्वारपाल विमानपाल लोकपालान् अनपायिनः अन्यपरिषदः श्रीविष्णुभूतान्तान् यथोक्ते देशे तत्तन्नाम मन्त्रेण अभ्यर्च्य ।

धातारञ्च विधातारं भुवङ्गञ्च पतङ्गकम् ।
पतिरं वरुणञ्चैव षडेते द्वारदेवताः ॥

धातारं दक्षिणे स्तम्भे उत्तराभिमुखं यजेत् ।
उत्तरे च विधातारं दक्षिणाभि मुखं यजेत् ॥

ऊर्ध्वाननं भुवङ्गञ्च पतङ्गञ्चाप्यधोमुखम् ।
पतिरं वरुणं चैव कवाटे दक्षिणोत्तरे ॥
यत्र यत्र कवाटोऽस्ति तत्र तत्र समर्चयेत् ॥

த்வாரே த்வாரே தாத்ராதி த்வார தேவான் த்வாரபால விமானபால லோகபாலான் அனபாயின: அங்கபரிஷத: ஶ்ரீவிஷ்ணுபூதாந்தான் யதோக்தே தேசே தத்தன்நாமமந்த்ரேண அப்யர்ச்ய।

தாதாரஞ்ச விதாதாரம் புவங்கஞ்ச பதங்ககம் ।
பதிரம் வருணஞ்சைவ ஷடேதே த்வார தேவதா: ॥

தாதாரம் தக்ஷிணே ஸ்தம்பே உத்தராபிமுகம்யஜேத் ।
உத்தரே ச விதாதாரம் தக்ஷிணாபிமுகம் யஜேத் ॥

ஊர்த்வானனம் புவங்கஞ்ச பதங்கஞ்சாப்யதோமுகம் ।
பதிரம் வருணம்சைவ கவாடே தக்ஷிணோத்தரே ॥
யத்ர யத்ர கவாடோஸ்தி தத்ர தத்ர ஸமர்ச்சயேத் ॥

ஒவ்வொரு வாயிலிலும் தெற்கு ஸ்தம்பத்தில் வடக்குமுகமாகப் பார்த்திருக்குமாறு "ஓம் தாதாராய நம:" என்று சொல்லியும்; வடக்கு ஸ்தம்பத்தில் தெற்கு முகமாகப் பார்த்திருக்குமாறு த்யானித்து "ஓம் விதா-தாராய நம:" என்று சொல்லியும்; வாயிற்படியில் மேல்நோக்கி பார்த்திருக்குமாறு தயானித்து "ஓம்புவங்காய நம:" என்று சொல்லியும்; அதற்கு நேர் மேலே உள்ள நிலைப்படியில் கீழ் நோக்கி பார்த்திருக்குமாறு த்யானித்து "ஓம் பதங்காய நம:" என்று சொல்லியும்; தெற்குப்புற கதவில் "ஓம் பதிராய நம:" என்று சொல்லியும்; வடக்குப் புற கதவில் "ஓம் வருணாய நம:" என்று சொல்லியும் புஷ்பங்களைச் சேர்க்க வேண்டும். இவ்வாறு எங்கெங்கெல்லாம் வாயிற்படி உள்ளதோ அங்கெங்கெல்லாம் இந்த ஆறு தேவதைகளையும் த்யானித்து அர்ச்சிக்க வேண்டும்.

भूरानिलयभूतया परिषिञ्चामि भुवस्सुषुम्नया प्राणवत्या च परिषिञ्चामि । स्वरमृतवत्या ज्योतिष्मत्या च परिषिञ्चामि । ताँ सवितुर्वरेण्यस्य चित्रामाहं व्रणे सुमतिं विश्वजन्याम् । यामस्य कण्वो अदुहत्प्रवीनाँ सहस्रधारं पयसा महींगाम् । इति द्वारप्रक्षालनं चरेत् ॥

பூராநிலய பூதயா பரிஷிஞ்சாமி புவ: ஸுஷும்னயா ப்ராணவத்யா ச பரிஷிஞ்சாமி । ஸ்வரம்ருதவத்யா ஜ்யோதிஷ்மத்யா ச பரிஷிஞ்சாமி । தாகும் ஸவிதுர்வரேண்யஸ்ய சித்ராமாஹம் வ்ரணே ஸுமதிம் விச்வஜன்யாம் । யாமஸ்ய கண்வோ அதுஹத்ப்ரவீனாகும் ஸஹஸ்ரதாரம் பயஸா மஹீம்காம் । என்பதாகச் சொல்லி வாயிற்படியை அலம்ப (சுத்தம் செய்ய) வேண்டும்.

दक्षिणे धर्माय नमः । मध्ये ज्ञानाय नमः । उत्तरे ऐश्वर्याय नमः इति पुष्पाणि निक्षिप्य । सर्वत्र द्वार वामभागे सेनाधिपतिं (विष्वक्सेन) अर्चयेत् ।

வாயிற்படியில் தெற்கு பகுதியில் ஓம் தர்மாய நம: என்று சொல்லியும்; நடுவில் ஓம் ஞானாய நம: என்று சொல்லியும்; வடக்குப் பகுதியில் ஓம் ஐச்வர்யாய நம: என்று சொல்லியும் புஷ்பங்களைச் சேர்க்கவேண்டும். எல்லா (வாயிற்புறத்தின் வடக்குப் பக்கத்தில் கிழக்கு நோக்கியவாறு) இடங்களிலும் விஷ்வக்ஸேனரை அர்ச்சிக்கவேண்டும்.

अथ पादौ प्रक्षाल्याचम्य । अर्चास्थानमुपविश्य —

परोमात्रया तनुवा व्रधान । नतेमहित्वमन्वश्नुवन्ति । उभेते विद्मरजसी पृथिव्या विष्णो देवत्वम् । परमस्य विद्से ।

बृहस्पतिर्देवानामिमं यज्ञं बृहतो मे दधातु । बृहस्पतिर्वीतये ।

इमे धूपाः सुरभिणो दिव्यधूपाधि वासिताः । पूता ब्रह्मपवित्रेण पूतास्सूर्यस्य रश्मिभिः इति धूपं समर्पयामि ।

பிறகு கைகால்களை சுத்தம் செய்துகொண்டு ஆசமனம் பண்ணிவிட்டு அர்ச்சா ஸ்தானத்தை (திருவாராதனம் செய்யும் இடத்தை) அடைந்து—

பரோமாத்ரயா தனுவா வ்ரதான । ந தேமஹித்வமன்வச்னுவந்தி । உபே தே வித்மரஜஸீ ப்ருதிவ்யா விஷ்ணோ தேவத்வம் । பரமஸ்ய வித்ஸே ।

ப்ருஹஸ்பதிர் தேவானாமிமம் யக்ஞம் ப்ருஹதோ மே ததாது ப்ருஹஸ்பதிர்வீதயே । இமே தூபா: ஸுரபிணோ திவ்ய தூபாதிவாஸிதா: ।

பூதா: ப்ராம்மபவித்ரேண பூதாஸ்ஸூர்யஸ்ய ரச்மிபி:] என்பதாகச் சொல்லிப் பெருமாளுக்கும் மற்ற அனைவருக்கும் தூபம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

विष्णोः कर्माणि पश्यत यतो व्रतानि पस्पशे । इन्द्रस्य युज्यस्सखा ।

शुभ्राज्योतिश्च देवानां तेजश्च सतत प्रभः । प्रभास्करो महातेजा दीपोऽयं प्रतिगृह्यताम् ।

इति दीपं दर्शयामि ।

விஷ்ணோ: கர்மாணி பச்யத யதோ வ்ரதானி பச்பசே] இந்த்ரஸ்ய யுஜ்யஸ்ஸகா]

சுப்ராஜ்யோதிச்ச தேவானாம் தேஜச்ச ஸதத ப்ரப:] ப்ரபாஸ்கரோ மஹாதேஜா தீபோऽயம் ப்ரதிக்ருஹ்யதாம்] என்பதாகச் சொல்லிப் பெருமாளுக்கு தீபம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

आमावाजस्य प्रसवो जगम्यादाद्यावा पृथिवी विश्वशम्भो आमागन्धां पितरामातराचामासोमो-

ऽमृतत्वाय गम्यात् ।

त्रिर्देवः पृथिवीमेषयेताम् । विचक्रमे शतर्चं संमहित्वा । प्रविष्णुरस्तुतवसस्तवीयान् ।

त्वेषँह्यस्य स्थविरस्य नाम । इति विष्णवे श्रियै हरिण्यै दृश्यार्घ्यं समर्पयामि ।

ஆமாவாஜஸ்ய ப்ரஸவோ ஜகம்யாதாத்யாவா ப்ருதிவி விச்வசம்போ ஆமாகந்தாம் பிதரா மாதரா சாமா ஸோமோऽம்ருதத்வாய கம்யாத்]

த்ரிர்தேவ: ப்ருதிவீமேஷயேதாம்] விசக்ரமே சதர்ச்ச ஸம்மஹித்வா] ப்ரவிஷ்ணுரஸ்து தவஸஸ் தவீயான்] த்வேஷக்குஹ்யஸ்ய ஸ்தவிரஸ்ய நாம] என்பதாகச் சொல்லி பெருமாள், ஸ்ரீதேவி, பூமிதேவி ஆகிய அனைவருக்கும் த்ருச்யார்க்யம் (விசேஷார்க்யம்) ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

देवस्याग्रे त्रिपादोपरि नीराजन कुम्भं निधाय ।

தேவஸ்யாக்ரே த்ரிபாதோபரி நீராஜன கும்பம் நிதாய । பெருமாளுக்கு முன்பு முக்காலியில் நீராஜன கும்பத்தை வைக்க வேண்டும்.

शुचीवो हव्या मरुतः शुचीनां शुचिँ हिनोम्यध्वरँ शुचिभ्यः । ऋतेन सत्य-

मृतमाप आयन् । शुचिजन्मानः शुचयः पावकाः । इति प्रोक्ष्य —

कुम्भे वरुणमावाहयामि । पिधाने चन्द्रमावाहयामि । चतुर्दलेषु वराहमावाहयामि । नारसिंहमावाहयामि । वामनमावाहयामि । त्रिविक्रममावाहयामि । इति प्रदक्षिणमावाह्य । (पाद्यं, अर्घ्यं, आचमनं पुष्पं, गन्धं, धूपं, दीपं, निवेदनम्) अष्टोपचारैरभ्यर्च्य – वर्तिकायां श्रियमावाहयामि । धूमे भवमावाहयामि । ज्वलने श्रियमावाहयामि । समाराध्य । ईषज्जलं संश्राव्य । पुष्पगन्ध धूपदीपाद्यैः पूजयित्वा सुरभिमुद्रां प्रदर्श्य ।

विष्णुस्त्वां रक्षतु चक्रदूर्ध्वं धनुः पूर्वं शक्तिर्दक्षिणमपराङ्गतोदीचा नन्दकोऽधस्ताद्वासुकिरन्तरेष्वि-तरेस्ताः । विघ्नं विघ्नादीशाऽप्रमादादिन्द्रोभया दुःखाद्यमो वरुणो विक्रमात् । कुबेरार्थक्षयस्त्रीः । सर्वेभ्य ऊनाभ्यस्सम्यक्सुमनसस्सर्वे रक्षन्तु । इति कराभ्यां कुम्भमुद्धृत्य—

சுசிவோ ஹவ்யா மருத: சுசீனாம் சுசிஹுமஹிநோம்யத்வரம் சுசிப்ய: । ருதேன ஸத்யம் ருதஸாப ஆயன் சுசிஜன்மான: சுசய: பாவகா: । என்பதாகச் சொல்லி கும்பத்தை ப்ரோக்ஷிக்க வேண்டும்.

கும்பே (கும்பத்தில்) வருணமாவாஹயாமி । பிதானே (மூடியில்) சந்த்ரமாவாஹயாமி । சதுர்தளேஷு (நான்கு புறமும்) வராஹமாவாஹயாமி । நாரஸிம்ஹமாவாஹயாமி । வாமனமாவாஹயாமி । த்ரிவிக்ரமமாவாஹயாமி । என்பதாகச் சொல்லி கிழக்கு முதல் நான்கு புறமும் ஆவாஹனம் பண்ண வேண்டும். பிறகு (பாத்யம், அர்க்யம், ஆசமனம், புஷ்பம், கந்தம் (சந்தனம்), தூபம், தீபம் நிவேதனம்) அஷ்டோபசாரம் (எட்டு உபசாரங்கள்) ஸமர்ப்பித்து; பிறகு (திரியில்) வர்த்திகாயாம் ச்ரியமாவாஹயாமி । (புகையில்) தூமே பவமாவாஹயாமி । ஜ்வலனே (ஜ்வாலையில்) ச்ரியமாவாஹயாமி । என்பதாகச் சொல்லி ஆவாஹனம் செய்து நன்கு ஆராதித்து ஜலம் சேர்க்க வேண்டும். புஷ்ப, கந்த, தூப, தீபம் ஆகியவற்றால் பூஜித்து ஸுரபி முத்ரையைக் காண்பிக்க வேண்டும்.

விஷ்ணுஸ்த்வாம் ரக்ஷது சக்ரதூர்த்வம் தனு: பூர்வம் சக்திர்தக்ஷிணமபராங்கதோதீசீம் நந்தகோऽதஸ்தாத் வாஸுகிரந்தரேஷ்விதரேஸ்தா: । விக்னோ விக்னாதீசோऽப்ரசாதாதிந்த்ரோபயாத் துக்காத்யமோ வருணோ விக்ரமாத் । குபேரோர்தக்ஷயஸ்த்ரீ: । ஸர்வாப்ய ஊனாப்யஸ்ஸம்யக் ஸுமனஸஸ்ஸர்வே ரக்ஷந்து । என்பதாகச் சொல்லி கையில் கும்பத்தை எடுத்துக்கொண்டு —

इदं विष्णुर्विचक्रमे त्रेधा निदधे पदम् । समूढमस्य पांसुरे ।

श्रियेजातश्रिय आनिर्याय श्रियंवयो जनितृभ्यो दधाति । श्रियं वसानाममृतत्व मायन् भवन्तिसत्या समिधामितद्रौ ।

शुभ्राज्योतिश्च देवानां तेजश्च सतत प्रभः । प्रभास्करो महातेजा दीपोऽयं प्रतिगृह्यताम् ।

मूर्धादि पादपर्यन्तं सर्वलोक हितार्थं, ललाटान्तं तद्ग्रामसमृद्ध्यर्थं नेत्रान्तं स्थान यजमान प्रभुराज विजयार्थं च त्रिः प्रदक्षिणं भ्रामयेत् । तद्दीपं परिचारकहस्ते विसृजेत् ।

सोऽपि सर्ववाद्य सर्वालङ्कार संयुतं विमान प्रदक्षिणं कृत्वा तद्दीपं भूतपृष्टे विसृजेत् । तद्दीपदर्शनात् दीर्घायुः स्त्रीपुत्रः संपदश्च नृणां संपद्यन्ते ।

இதம் விஷ்ணுர்விசக்ரமே த்ரேதா நிததேபதம் । ஸமூடமஸ்ய-பாகும்ஸுரே ।

ச்ரியே ஜாதச்ரிய ஆனிர்யாய ச்ரியம்வயோ ஜனித்ருப்யோ ததாதி । ச்ரியம் வஸானா மம்ருதத்வமாயன் பவந்தி ஸத்யா ஸமிதா மிதத்ரௌ ।

சுப்ராஜ்யோதிச்ச தேவானாம் தேஜஸ்ச்ச ஸததப்ரப: । ப்ரபாஸ்கரோ மஹாதேஜா தீபோऽயம் ப்ரதிக்ருஹ்யதாம் ।

தலை முதல் கால் வரை ப்ரதக்ஷிணமாக சுற்ற வேண்டும். இதன் பலன் அனைத்துலகிற்கும் நன்மை தரும்.

நெற்றி முதல் பாதம் வரை இரண்டாவது சுற்று. இதன் பலன் ஸந்நிதி இருக்கக்கூடிய க்ராமமோ நகரமோ க்ஷேமமாக இருக்கும்.

கண்களுக்கு நேராகத் துவங்கி பாதம் வரை மூன்றாவது சுற்று. இதன் பலன் அந்த இடத்தின் யஜமானன், ப்ரபுக்கள், ராஜா ஆகியோர்களின் வெற்றியைத் தரும். இதனை தரிசனம் செய்யும் பக்தர்கள் நீண்ட ஆயுளையும் குழந்தைச் செல்வத்தையும், பணத்தையும் பெறுவர்.

பிறகு அந்த தீபத்தை பரிசாரகரிடம் கொடுக்க வேண்டும். அவர் அதனை அனைத்து வாத்யங்களுடன கூட (கோவிலை) விமான பிரதக்ஷிணம் செய்யவேண்டும். பிறகு அந்த கும்ப தீபத்தை பலி பீடத்திடம் விஸர்ஜனம் (வைத்து) செய்துவிட வேண்டும்.

நி — ௨௯

योगे योगे तवस्तरं वाजे वाजे हवामहे । सखाय इन्द्रमूतये । इति आचमनीयं दत्वा ।

யோகே யோகே தவஸ்தரம் வாஜே வாஜே ஹவாமஹே ! சகாய இந்த்ர மூதயே । என்பதாகச் சொல்லி ஆசமனம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

ओं नमो भगवते वासुदेवाय । ओं नमो नारायणाय । ओं नारायणाय विद्महे वासुदेवाय धीमहे । तन्नो विष्णुः प्रचोदयात् इति पुष्पाञ्जलिं दद्यात् ।

ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய । ஓம் நமோ நாராயணாய । ஓம் நாராயணாய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி । தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோதயாத் । என்பதாக (த்வாதசாக்ஷரம், அஷ்டாக்ஷரம், விஷ்ணுகாயத்ரீ ஆகியவைகளை)ச் சொல்லி புஷ்பாஞ்ஜலி (ஸமர்ப்பிக்க) செய்ய வேண்டும்.

"सोमँ राजानं वरुणमग्निमन्वारभामहे । आदित्यान् विष्णुँ सूर्यं ब्रह्माणञ्च बृहस्पतिम् ।" इति छत्रं देवस्य मूर्धोपरि धारयेत् ।"

ஸோமகும் ராஜானம் வருணமக்னிமன்வாரபாமஹே । ஆதித்யான் விஷ்ணுகும் ஸூர்யம் ப்ரம்மாணஞ்ச ப்ருஹஸ்பதிம் ।" என்பதாகச் சொல்லி பெருமாளுக்கு குடையை தலைக்கு அருகில் இருக்குமாறு சாற்றவேண்டும்.

मरुतः परमात्मा परमागतिः परंब्रह्म परं योगम् परमात्मानं मन्ये अजरं योऽग्निरह-मन्नं वायवे ।" इति विष्णवे, श्रियै, हरिण्यै चामरव्यजनयोः वीजयामि ।

"மருத: பரமாத்மா பரமாகதி: பரப்ரம்ம பரம் யோகம் பரமாத்மானம் மன்யே அஜரம் யோSக்னிரஹமன்னம் வாயவே ।' என்பதாகச் சொல்லி பெருமாள், ஸ்ரீதேவி, பூமிதேவி ஆகிய அனைவருக்கும் சாமரம், விசிறி, ஆகியவைகளைக் கொண்டு, காற்று எம்பெருமானுடைய திருமேனியில் படுமாறு வீச வேண்டும்

"देवस्यत्वा सवितुप्रसवे अश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्याम्" इति आदर्शं मुखे दर्शयति ।

"தேவஸ்யத்வா ஸவிது ப்ரஸவே அச்வினோர்பாஹுப்யாம் பூஷ்ணோ ஹஸ்தாப்யாம்" என்பதாகச் சொல்லி எம்பெருமானுடைய திருமுகம் தெரியுமாறு கண்ணாடி காட்ட வேண்டும்.

कांस्यपात्रे द्रोण तण्डुलं पूरयित्वा तदर्धं, पादं, पादार्धं वा तिलैः संयुक्तं कृत्वा । कदलीफलादीन् सुवर्णताम्बूलं विन्यस्य । नाराचमुद्रां दर्शयित्वा । अर्चकमाहूय । गन्धमाल्यादिभिः सपूज्य —

வெண்கலப் பாத்திரத்தில் த்ரோணம் அளவு அரிசியை நிரப்பி, அதில் பாதியோ, கால பாகமோ, அரைக்கால் பாகமோ எள் சேர்த்து வைத்து அதன்மேல் வெற்றிலைப் பாக்கு, பழம், ஸ்வர்ணம் வைத்து அதற்கு நாராச முத்ரை காட்டி, அர்ச்சகரை அழைத்து சந்தனம் கொடுத்து மாலை போட்டு நன்கு பூஜிக்கவேண்டும். (த்ரோணம் — 8 கிலோ, 960 கிராம்.)

घृतात्परिमण्ड इत्यप्येस्नेह: सर्वाधिकस्सर्वभृत्तेषु सर्वः । सचेतनच्चेतयते स्वशक्त्या । एको लोकान् सर्पवत्पातु सर्वान् । इति मात्रादानं देवस्य दक्षिणहस्ते अभिमृश्य ददाति ।

"க்ருதாத்பரிமண்ட இவாப்யேஸ்னேஹ: ஸர்வாதிக: ஸர்வ தத்தேஷு ஸர்வ: । ஸசேதனச்சேதயதே ஸ்வசக்த்யா । ஏகோ லோகான் ஸர்பவத்பாது ஸர்வான் ।" என்பதாகச் சொல்லி பெருமாளின் வலது கையில் தொட்டு அர்ச்சகருக்குத் தரவேண்டும்.

"देवस्यत्वा सवितुःप्रसवे अश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यां प्रतिगृह्णामि । इति अर्चकः प्रतिगृह्य । मन्त्रपुष्पमक्षतान्देवस्य मूर्ध्नि पादयोश्च प्रक्षिप्य । नित्यैश्वर्योभव इत्याशास्ते ।

"தேவஸ்யத்வா ஸவிதுப்ரஸவே அச்விநோர்பாஹுப்யாம் பூஷ்ணோ-ஹஸ்தாப்யாம் ப்ரதிக்ருஹ்ணாமி ।" என்பதாகச் சொல்லி அதனைப் பெற வேண்டும். மந்த்ரபுஷ்பாக்ஷதையை பெருமாளுடைய சிரஸிலும், பாதத்திலும் "நித்யைச்வர்யோ பவ" என்பதாக ஆசீர்வாதம் செய்து சேர்க்க வேண்டும்.

॥ मन्त्रपुष्पम् ॥

हरिः ओम् । अग्निमीले पुरोहितं यज्ञस्य देवमृत्विजम् । होतारं रत्नधातमम् । हरिः ओम् ।

हरिः ओम् । इषेत्वोर्जेत्वावायवस्थोपायवस्थ देवोवस्सविता प्रार्पयतु श्रेष्ठतमाय कर्मण आप्यायत्वमघ्निया देवभागमूर्जस्वतीः पयस्वतीः प्रजावतीरनमीवाऽयक्ष्मामावस्तेन ईशत माऽघशँसो रुद्रस्य हेति परिवो वृणक्तु ध्रुवा अस्मिन् गोपतौ स्यातबह्वीर्यजमानस्य पशून्पाहि । हरिः ओं ।

हरिः ओम् । अग्न आयाहि वीतये । गृणानो हव्यदातये नि होता सत्सि बर्हिषि । हरिः ओम् ॥

हरिः ओम् । शन्नो देवीरभिष्टय आपो भवन्तु पीतये । शंय्योरभिस्रवन्तु नः । हरिः ओम् । हरिः ओम् । ओमित्यग्रे व्याहरेत् । नम इति पश्चात् । नारायणायेत्युपरिष्टात् । ओमित्येकाक्षरम् । नम इति द्वे अक्षरे । नारायणायेति पञ्चाक्षराणि । एतद्वै नारायणस्याष्टाक्षरं पदम् । यो ह वै नारायणस्याष्टाक्षरं पदमध्येति । अनुपब्रुवस्सर्वमायुरेति । विन्दते प्राजापत्यं रायस्पोषं गोपत्यम् । ततोऽमृतत्वमश्नुते ततोऽमृतत्वमश्नुत इति । य एवं वेद । इत्युपनिषत् ॥

॥ மந்த்ர புஷ்பம் ॥

ஹரி: ஓம் । அக்னிமீளே புரோஹிதம் யக்ஞஸ்ய தேவம்ருத்விஜம் । ஹோதாரம் ரத்ன தாதமம் । ஹரி: ஓம் ।

ஹரி: ஓம் । இஷேத்வோர்ஜேத்வா வாயவஸ்தோபாயவஸ்த தேவோ-வஸ்ஸவிதா ப்ரார்பயது ச்ரேஷ்டதமாய கர்மண ஆப்யாயத்வமக்னியா தேவபாகமூர்ஜஸ்வதீ: பயஸ்வதீ: ப்ரஜாவதீ ரணமீவாऽயக்ஷ்மாமாவஸ்தேன ஈசதோ மாऽகசம்ஸோ ருத்ரஸ்ய ஹேதிபரிவோ வ்ருணக்து த்ருவா அஸ்மின் கோபதௌ ஸ்யாத பஹ்வீர் யஜமானஸ்ய பசூன் பாஹி । ஹரி: ஓம் ।

ஹரி: ஓம் । அக்ன ஆயாஹி வீதயே க்ருணானோ ஹவ்யதாதயே । நிஹோதா ஸத்ஸி பர்ஹிஷி । ஹரி: ஓம் ।

ஹரி: ஓம் । சன்னோ தேவீரபிஷ்டய ஆபோ பவந்து பீதயே । சம்யோரபிச்ரவந்துன: । ஹரி: ஓம் । ஹரி: ஓம் । ஓமித்யக்ரே வ்யாஹரேத் । நம இதி பச்சாத் । நாராயணாயேத்யுபரிஷ்டாத் । ஓமித்யேகாக்ஷரம் । நம இதி த்வே அக்ஷரே । நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி । ஏதத்வை நாராயணஸ்யாஷ்டாக்ஷரம் பதம் । யோ ஹவை நாராயணஸ்யாஷ்டாக்ஷரம் பதமத்யேதி । அனுபப்ருவஸ் ஸர்வமாயுரேதி । விந்ததே ப்ராஜாபத்யம் ராயஸ்போஷம் கோபத்யம் । ததோऽம்ருதத்வ மச்னுதே ததோऽம்ருதத்வ மச்னுத இதி । ய ஏவம் வேத । இத்யுபனிஷத் । ஹரி: ஓம் ।

पारमात्मिकम् — हरिः ओम् विष्णुस्सर्वेषामधिपतिः परमः पुराणः । परोलोकाना-मजितो जितात्मन् भवते भवाय नमः । हरिः ओम् ।

பாரமாத்மிகம் — ஹரி: ஓம் விஷ்ணுஸ்ஸர்வேஷாமதிபதி: பரம: புராண: । பரோ லோகானாமஜிதோ ஜிதாத்மன் பவதேபவாய நம: । ஹரி: ஓம் ।

श्री वैखानसकल्पसूत्रम् — अथाग्नौ नित्यहोमान्ते विष्णोर्नित्यार्चा सर्वदेवार्चा भवति । अग्निर्वै देवानामवमो विष्णुः परमस्तदन्तरेण सर्वा अन्या देवता इति ब्राह्मणम् । तस्मात् गृहे परमं विष्णुं प्रतिष्ठाप्य सायं प्रातर्होमान्ते अर्चयति । अङ्गेषु विहीनं तत्सम्पूर्णं भवति । द्विजातिरतन्द्रितो नित्यं गृहे देवायतने वा भक्त्या भगवन्तं श्रीमन्नारायणमर्चयेत् । तद्विष्णोः परमं पदं गच्छतीति विज्ञायते ।

ஸ்ரீவைகானஸ கல்பஸூத்ரம் — அதாக்னௌ நித்ய ஹோமாந்தே விஷ்ணோர் நித்யார்ச்சா ஸர்வதேவார்ச்சா பவதி । அக்னிர் வை தேவானாமவமோ விஷ்ணு: பரமஸ்ததந்தரேண ஸர்வா அன்யா தேவதா: இதி ப்ராம்மணம் । தஸ்மாத் க்ருஹே பரமம் விஷ்ணும் ப்ரதிஷ்டாப்ய ஸாயம் ப்ராதர் ஹோமாந்தே அர்ச்சயதி । அங்கேஷு விஹீனம் தத் ஸம்பூர்ணம் பவதி । த்விஜாதிரதந்த்ரிதோ நித்யம் க்ருஹே தேவாயதனே வா பக்த்யா பகவந்தம் ஸ்ரீமந்நாராயணமர்ச்சயேத் தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் கச்சதீதி விக்ஞாயதே ।

श्रीमद्रामायणम् —

तपस्वाध्याय निरतं तपस्वी वाग्विदांवरम् ।
नारदं परिपप्रच्छ वाल्मीकिर्मुनिपुङ्गवम् ॥

इच्छामो हि महाबाहुं रघुवीरं महाबलम् ।
गजेन महतायान्तं रामं छत्रावृताननम् ॥

तं दृष्ट्वा शत्रुहन्तारं महर्षीणां सुखावहम् ।
बभूवहृष्टा वैदेही भर्तारं परिषस्वजे ॥

ஸ்ரீமத்ராமாயணம் —

தபஸ்வாத்யாய நிரதம் தபஸ்வீ வாக்விதாம்வரம் ।
நாரதம் பரிபப்ரச்ச வால்மீகிர்முனிபுங்கவம் ॥

இச்சாமோ ஹி மஹாபாஹும் ரகுவீரம் மஹாபலம் ।
கஜேன மஹதாயாந்தம் ராமம் சத்ராவ்ருதானனம் ॥

தம் த்ருஷ்ட்வா சத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம் ।
பபூவஹ்ருஷ்டா வைதேஹீ பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே ॥

श्रीमद्भागवतम् —

तासामाविरभूच्छौरिस्स्मयमानमुखाम्बुजः ।

पीताम्बरधरः स्रग्वी साक्षान्मन्मथमन्मथः ॥

वैकुण्ठेति परेलोके श्रियासार्धं जगत्पतिः ।

आस्तेविष्णुरिचं ध्यात्वा भक्तैर्भागवतैस्सह ॥

ஸ்ரீமத்பாகவதம் —

தாஸாமாவிரபூச்சௌரிஸ்ஸ்மயமானமுகாம்புஜ: ।
பீதாம்பரதர: ஸ்ரக்வீ ஸாக்ஷான்மன்மதமன்மத: ॥

வைகுண்டேதிபரேலோகே ச்ரியாஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ।
ஆஸ்தேவிஷ்ணுரிசம் த்யாத்வா பக்தைர்பாகவதைஸ்ஸஹ ॥

சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காஸனமாம்
நின்றால் மரவடியாம் நீழ்கடலுள் — என்னும்
புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம்
புல்குமணையாம் திருமாலுக்கரவு.

गतापुनस्सङ्करथाङ्गकल्पक

ध्वजारविन्दाङ्कुश वज्रलाञ्छनम् ।

त्रिविक्रमत्वच्चरणांभुजद्वय

मदीयमूर्धानमलं करिष्यति ॥

கதாபுனஸ்ஸங்கரதாங்ககல்பக
த்வஜாரவிந்தாங்குச வஜ்ரலாஞ்ஜனம் ।
த்ரிவிக்ரமத்வச்சரணாம்புஜத்வய
மதீயமூர்த்தானமலம் கரிஷ்யதி ।

श्रीविष्णुपुराणम् —

पराशरं मुनिवरं कृतपौर्वाह्णिक क्रियम् ।

मैत्रेयः परिपप्रच्छ प्रणिपत्याभिवाद्य च ॥

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் —

பராசரம் முனிவரம் க்ருதபௌர்வான்னிக க்ரியம் ।
மைத்ரேய: பரிபப்ரச்ச ப்ரணிபத்யாபிவாத்ய ச ॥

श्रीमद्भारतम् —

धर्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे समवेता युयुत्सव: ।
मामका: पाण्डवाश्चैव किमकुर्वत सञ्जय ॥

ஸ்ரீமத்பாரதம் —

தர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ: ।
மாமகா: பாண்டவாச்சைவ கிமகுர்வத ஸஞ்ஜய ॥

ब्रह्मसूत्रम् —

अथातो ब्रह्मजिज्ञासा । जन्माद्यस्य यत: । शास्त्रयोनित्वात् । तत्तुसमन्वयात् । ईक्षतेर्ना शब्दम् ॥

ப்ரம்மஸூத்ரம் —

அதாதோ ப்ரம்மஜிக்ஞாஸா । ஜன்மாத்யஸ்ய யத: । சாஸ்த்ர யோனித்வாத் । தத்துஸமன்வயாத் । ஈக்ஷதேர்னா சப்தம் ॥

ब्रह्मसूत्रभाष्यम् —

निरुपमगुणसिन्धुर्नित्यलक्ष्मीसमेतो
निखिल निगमवेद्यो निस्तुलो वेङ्कटेश: ।
निजचरण समर्चाऽऽसक्तभक्तौघरक्षी
निवसतुहृदये मे स्वाङ्घ्रिभक्तिं वितन्वन् ॥

प्रणम्य विखनोमुनिं भृगुमरीचिमत्र्यकाश्यपं
मरीचिमत्र्यकाश्यपं मम गुरूंश्च वैखानसान् ।
तदीयमतमुत्तमं सुमनुसृत्य वैयासिकीं
गिरं प्रविवृणोम्यहं श्रुति शिरोऽर्थविद्योतिनीम् ॥

ப்ரபத்திஸ்தோத்ர பாஷ்யம் :

நிருபமகுண ஸிந்துர் நித்யலக்ஷ்மீஸமேதோ
நிகில நிகம வேத்யோ நிஸ்துலோ வேங்கடேச: ।
நிஜசரண ஸமர்ச்சாஸக்தபக்தௌகரக்ஷீ
நிவஸது ஹ்ருதயே மே ஸ்வாங்க்ரிபக்திர் விகன்வஸ ॥

ப்ரணம்ய விகனோமுனிம் த்ரியுகபுத்ரமத்ரிம் ப்ருகும்
மரீசிமத காச்யபம் மம குரூம்ச்ச வைகானஸான் ।
ததீயமத முத்தமம் ஸமனுஸ்ருத்ய வையாஸிகிம்
கிரம் ப்ரவிவ்ருணோம்யஹம் ச்ருதிசிரோர்த்தவித்யோதினீம் ॥

என்பதாகச் சொல்லிப் பெருமாளுடைய திருவடிகளில் புஷ்பங்களைச் சேர்க்க வேண்டும்.

योगे योगे तवस्तरं वाजे वाजे हवामहे । शखाय इन्द्रमूतये । इत्याचमनीयम् ।

யோகே யோகே தவஸ்தரம் வாஜே வாஜே ஹவாமஹே । சகாய இந்த்ர மூதயே ।” என்பதாகச் சொல்லி ஆசமனீயம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

विचक्रमे पृथिवीमेषयेतां क्षेत्राय विष्णुर्मनुषेदशस्यन् ध्रुवासो अस्य कीरयो जनास: । इति ताम्बूलं मुखान्तं उद्धृत्य निवेदयेत् ।

விசக்ரமே ப்ருதிவீமேஷயேதாம் க்ஷேத்ராய விஷ்ணுர் மனுஷேதசஸ்யன் த்ருவாஸோ அஸ்ய கீரயோ ஜனாஸ: । என்பதாகச் சொல்லி முகம் வரை தாம்பூலத்தை (வெற்றிலை - பாக்கு) காண்பித்து நிவேதனம் செய்ய வேண்டும்.

नारायणाय विद्महे वासुदेवाय धीमहि । तन्नो विष्णु: प्रचोदयात् । इति पुष्पाञ्जलिं दद्यात् ।

நாராயணாய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி । தன்னோ விஷ்ணு: ப்ரசோதயாத் । என்பதாகச் சொல்லி பெருமாளுக்கு புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

ततो भोज्यासनं सङ्कल्प्य—

ததோ போஜ்யாஸனம் ஸங்கல்ப்ய —

॥ भोज्यासनम् ॥

॥ போஜ்யாஸனம் ॥

"यन्मधुनोमधव्यं परममन्नाद्यं वीर्यम् । तेनाहं मधुनोमधव्येन परमेणान्नाद्येन वीर्येण परमोऽन्नादोमधव्योऽसानि । तेजसेत्वा श्रियै यशसे बलायान्नाद्याय पारयामि ।" इति गुड मधु दधि क्षीर घृतमिश्रं मधुपर्कं निवेद्य । आचमनीयं दद्यात् ।

யன்மதுனோமதவ்யம் பரமமன்னாத்யம் வீர்யம் । தேனாஹம் மதுனோமதவ்யேன பரமேணான்னாதயேன வீர்யேண பரமோऽன்னாதோமதவ்யோऽஸானி । தேஜஸேத்வா ச்ரியை யசஸே பலாயான்னாத்யாய பாரயாமி । என்பதாகச் சொல்லி (குட, மது, ததி, க்ஷீர, க்ருதமிச்ரம் மதுபர்க்கம்) வெல்லம், தேன், தயிர், பால், நெய் சேர்ந்த(து) மதுபர்க்கத்தை நிவேதனம் செய்து, பிறகு ஆசமனம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

अथावनीदं परमं पवित्रं सुरेश वीर्यादिममस्तु रक्षाः । आयान्तु देवाः पितृभिस्सहात्रास्मिन्-स्थले सन्निधिं धत्तलिप्ते । इति मण्डलान्युपलिप्य ।

அதாவனீதம் பரமம் பவித்ரம் ஸுரேசவீர்யாதிமமஸ்து ரக்ஷா: । ஆயாந்து தேவா: பித்ருபிஸ்ஸஹாத்ராஸ்மின் ஸ்தலே ஸன்னிதிம் தத்தலிப்தே । என்பதாகச் சொல்லி பெருமாளுக்கு முன்பு மண்டலம் (இடம்) (தளிகை ஸமர்ப்பிப்பதன் பொருட்டு) பண்ண வேண்டும்.

आमावाजस्य प्रसवोजगम्यादाद्यावा पृथिवी विश्वशम्भू । आमागन्धां पितरामातराचामा-सोमोऽमृतत्वाय गम्यात् । इति हविः पात्राणि संशोध्य ।

ஆமாவாஜஸ்ய ப்ரஸவோஜகம்யாதாத்யாவா ப்ருதிவீ விச்வசம்பூ: । ஆமாகந்தாம் பிதராமாதராசாமா ஸோமோऽம்ருதத்வாய கம்யாத் । என்பதாகச் சொல்லி ஹவிர்நிவேதனம் எடுக்கக்கூடிய பாத்திரங்களை சுத்தம் செய்ய வேண்டும்.

"अधिदेवमादित्यमावाहयामि" इति अभ्यर्च्य —

அதிதேவதையான ஆதித்யனை "ஓம் ஆதித்யமாவாஹயாமி" என்பதாகச் சொல்லி அந்த பாத்திரத்தில் ஸூர்யனை ஆவாஹனம் பண்ண வேண்டும்.

"अमृतोपस्तरणमसि" इति अन्नं प्रक्षिप्य । नारायणाय विद्महे वासुदेवाय धीमहि । तन्नो विष्णुः प्रचोदयात् । इति फल दधि गुड उपदंशादीन् विष्णुगायत्र्या विन्यस्य ।

" அம்ருதோபஸ்தரணமஸி" என்பதாகச் சொல்லி ஹவிஃ பாத்திரத்தில் சாதத்தைச் சேர்க்க வேண்டும்.

நாராயணாய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி । தன்னோ விஷ்ணு: ப்ரசோதயாத் । எனபதாகச் சொல்லி (பல) பழம், (ததி) தயிர், (குட) வெல்லம், (உபதம்சம்) குழம்பு, ரசம் முதலியவைகளை விஷ்ணு காயத்ரியைச் சொல்லி (நிவேதனத்திற்கு) வைக்க வேண்டும்.

यत्ते सुसीम इति गोघृतमाश्राव्य । तुलसीं निक्षिप्य । पुष्पाद्भिः प्रोक्ष्य । परिषिच्य —

யத்தே ஸுஸீம இதி கோக்ருதமாச்ராவ்ய । துளஸீம் நிக்ஷிப்ய । புஷ்பாத்பி: ப்ரோக்ஷ்ய । பரிஷிச்ய —

"யத்தே ஸுஸீம" என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி பசு நெய்யைச் சேர்த்து. அன்னம் (சாதம்), பழம், தயிர், உபதம்சம் ஆகியவற்றில் துளஸியைப் போட்டு, ஜலத்தில் புஷ்பத்தைத் தோய்த்து அந்த புஷ்பத்திலுள்ள ஜலத்தாலே ப்ரோக்ஷித்து பரிஷேசனம் செய்யவேண்டும்.

अहमस्मि प्रथमजा ऋतस्य । पूर्वं देवेभ्यो अमृतस्य नाभिः । यो मा ददाति स इ देवमावाः । अहमन्नमन्नमदन्तमद्मि । पूर्वमग्नेरपिदहत्यन्नम् । यत्तौहासाते अहमुत्तरेषु । व्यात्तमस्य पशवस्सु जम्भम् । पश्यन्ति धीराः प्रचरन्ति पाकाः । जहाम्यन्नं न जहाम्यन्नम् । अहमन्नं वशमिच्चरामि । समानमर्थं पर्येमिभुञ्जत् । कोमामन्नं मनुष्यो दयेत । पराके अन्नं निहितं लोक एतत् । विश्वैर्देवैः पितृभिर्गुप्तमन्नं, यदद्यते लुप्यते यत्पराप्यते । शततमी सा तनूर्मे बभूव । महान्तौ चरू सकृदुग्धेन पप्रौ । दिवं च पृश्नि पृथिवीं च साकम् । तत्संपिबन्तो नमिनन्ति वेधसः । नैतद्भूयो भवति नोकनीयः । अन्नं प्राणमन्नमपानमाहुः । अन्नं मृत्युं तमुजीवातुमाहुः । अन्नं ब्रह्माणो जरसं वदन्ति । अन्नमाहुः प्रजननं प्रजानां मोघमन्नं विन्दते अप्रचेताः । सत्यं ब्रवीमि वध इत्सतस्य । नार्यमणं पुष्यति नो सखायम् । केवलाघो भवति केवलादि । अहं मेघस्तनयन् वर्षन्नसि । मामदन्त्यहमद्म्यन्यान् । अहँ सदमृतो भवामि । मदादित्या अधि सर्वे तपन्ति । इत्यभिमृश्य ।

அஹமஸ்மி ப்ரதமஜா ருதஸ்ய । பூர்வம் தேவேப்யோ அம்ருதஸ்ய நாபி: । யோமா ததாதி ஸ இதேவமாவா: । அஹமன்னமன்னமதந்தமத்மி । பூர்வமக்னே ரபித்ஹத்யன்னம் । யத்தெள ஹாஸா ஏதே அஹமுத்தரேஷு । வ்யாப்தமஸ்ய பசவஸ்ஸுஜம்பட । யச்யந்தி தீரா: ப்ரசரந்தி பாகா: । ஜஹாம்யன்னம் ந ஜஹாம்யன்னம் । அஹமன்னம் வசமிச்சராமி ஸமானமர்த்தம் பர்யேமி புஞ்ஜத் । ஸோமாமன்னம் மனுஷ்யோ தயேத । பராகே அன்னம் நிஹிதம் லோகாதத் । விச்வைர்தேவை: பித்ருபிர்குப்தமன்னம், யதத்யதே லுப்யதே யத்பரோப்யதே । சததமீ ஸா தனூர்மே பபூவ । மஹாந்தெள சரு ஸக்ருத்துக்தேன பப்ரௌ । திவம் ச ப்ருச்ஞி ப்ருதிவீம் ச ஸாகம் । தத்ஸம்பிபந்தோ நமினந்தி வேதஸ: । நைதத்பூயோ பவதி நோகனீய: । அன்னம் ப்ராணமன்னமபானமாஹு: । அன்னம் ம்ருத்யும் தமுஜீவாதுமாஹு: । அன்னம ப்ரம்மாணோ ஜரஸம் வதந்தி । அன்னமாஹு: ப்ரஜனனம் ப்ரஜானாம் மோகமன்னம் விந்ததே அப்ரசேதா । ஸத்யம் ப்ரவீமி வத இத்ஸதஸ்ய । நார்யமணம் புஷ்யதி நோ ஸகாயம் । கேவலாகோ பவதி — கேவலாதி அஹம் மேகஸ்தனயன் வர்ஷன்னஸ்மி । மாமதந்த்யஹமத்யன்யான் । அஹதும் ஸத்ப்ருதோ பவாமி । மதாதித்யா அதி ஸர்வே தபந்தி । என்பதாகச் சொல்லி அன்னம், உபதம்சம் ஆகிய அனைத்தையும் தொட வேண்டும்.

सुरभिमुद्रां प्रदर्श्य ஸுரபிமுத்ராம் ப்ரதர்ச்ய — ஸுரபி முத்ரை காட்ட வேண்டும்.

तदस्यप्रियमभिपाथो अस्याम् । नरो यत्र देवयवो मदन्ति । उरुक्रमस्य सहिबन्धुरित्था । विष्णोः पदे परमे मध्व उत्सः ।

अमृते अमृतोद्भवे अमृतवर्षिणि अमृतं श्रावय स्वाहा ।

ओं विष्णवे हविर्निवेदयामि । ओं पुरुषाय हविर्निवेदयामि । ओं सत्याय हविर्निवेदयामि । ओं अच्युताय हविर्निवेदयामि । ओं अनिरुद्धाय हविर्निवेदयामि ।

தத்ஸ்ய ப்ரியமபிபாதோ அஸ்யாம் । நரோ யத்ர தேவயவோ மதந்தி । உருக்ரமஸ்ய ஸஹி பந்துரித்தா । விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ: ।

அம்ருதே அம்ருதோத்பவே அம்ருதவர்ஷிணி அம்ருதம் ச்ராவய ஸ்வாஹா ।

ஓம் விஷ்ணவே ஹவிர் நிவேதயாமி । ஓம் புருஷாய ஹவிர் நிவேதயாமி । ஓம் ஸத்யாய ஹவிர் நிவேதயாமி । ஓம் அச்யுதாய ஹவிர் நிவேதயாமி । ஓம் அனிருத்தாய ஹவிர் நிவேதயாமி । என்பதாக பெருமாள் கௌதுக, உத்ஸவ ஸ்நபன பலிபேரம் வரை ஹவிர்நிவேதனம் பண்ண வேண்டும்.

क्षुत्पिपासामलां ज्येष्ठां अलक्ष्मीर्नाशयाम्यहम् । अभूतिमसमृद्धिञ्च सर्वां निर्णुदमेगृहात् ।

ओं श्रियै हविर्निवेदयामि । ओं धृत्यै हविर्निवेदयामि ।

ओं पवित्र्यै ,, । ओं प्रमोदायिन्यै ,, ।

க்ஷுத்பிபாஸாமலாம் ஜ்யேஷ்டாம் அலக்ஷ்மீர் நாசயாம்யஹம் ।
அபூதிமஸம்ருத்திஞ்ச ஸர்வாம் நிர்ணுதமே க்ருஹாத் ।

ஓம் ச்ரியை ஹவிர் நிவேதயாமி । ஓம் த்ருத்யை ஹவிர் நிவேதயாமி ।
ஓம் பவித்ர்யை ,, । ஓம் ப்ரமோதாயின்யை ,, ।

तयादित्या निर्विशन्ति भूता विश्वेगुणानां हविषोवहन्त्या । वराम्बराया सुहुतन्निधत्ताम् ।

ओं लं हरिण्यै हविर्निवेदयामि । ओं पौष्ण्यै हविर्निवेदयामि :

ओं क्षोण्यै ,, । ओं मह्यै ,, ।

தயாதித்யா நிர்விசந்தி பூதா விச்வேகுணானாம் ஹவிஷோவஹந்த்யா ।
வராம்பராயா ஸுஹுதன்னிதத்தாம் ।

ஓம் லம் ஹரிண்யை ஹவிர் நிவேதயாமி ।
ஓம் பௌஷ்ணயை ,, ।
ஓம் க்ஷோண்யை ,, ।
ஓம் மஹ்யை ,, ।

सुभूः स्वय भूः प्रथमं महत्यर्णवे दधेहगर्भमृत्वियम् । यतो जातः प्रजापतिः । इति विष्णवे श्रियै हरिण्यै अपूपं निवेदयामि ।

ஸுபூ: ஸ்வயம்பூ: ப்ரதமம் மஹத்யர்ணவே ததேஹ கர்பம்ருத்வியம் । யதோ ஜாத: ப்ரஜாபதி: । என்பதாகச் சொல்லி "வடையை" ஹவிர்-நிவேதனம் செய்ய வேண்டும்.

"विश्वभेषजँ सुभेषजं यदास्थित इदं मे विश्वभेषजम् । अश्विनाप्लावतां युवम् । इदमहँ सेनायाऽभित्वर्यै । त्वं जुषज भेषजं न वैश्वानराय भेषजम् । अथो असभ्यं भेषजं सुभेषजम् । आवात वाहि भेषजम् । विवातवाहि यद्रपः । त्वँ हि विश्वभेषजो देवानां दूत ईयशे । इति पृथुक, कदलीफल, पायसापूप, गुड, लाज, दधि, नालिकेर, पनसादीन् देवस्य दक्षिणहस्ते स्पर्शयन् वदने निवेदयेत् ।

விச்வபேஷஜுகும் ஸுபேஷஜம் யதாஸ்தித இதம் மே விச்வபேஷஜம் । அச்விநா ப்லாவதாம் யுவம் । இதமஹஸ்தும் ஸேனாயாஃபித்வர்யை । த்வம் ஜுஷ்ஜ பேஷஜம் ந வைச்வானராய பேஷஜம் । அதோ அஸ்மப்யம் பேஷஜம் ஸுபேஷஜம் । ஆவாத வாஹி பேஷஜம் விவாதவாஹி யத்ரப: । த்வகும் ஹி விச்வபேஷஜ தேவானாம் தூத ஈயஸே । என்பதாகச் சொல்லி ப்ருதுகம் (அவல்), கதளீபலம் (வாழைப்பழம்), பாயஸம் (திருக்கண்ணமுது), அபூபம் (வடை), குடம் (வெல்லம்), லாஜம் (நெல் பொரி), ததி (தயிர்), நாளிகேரம் (தேங்காய் மூடிகள்), பனஸபலம் (பலாப்பழம்) ஆதீன் -- முதலியவைகளைப் பெருமாளுடைய வலது கையில் (தொட்டு) காண்பித்து; வாய்க்கு நேராகக் கொண்டுபோய் (தாம்பாளத்தோடு) காண்பித்து ஹவிர் நிவேதனம் பண்ண வேண்டும்.

अपक्वानि सर्वाणि अष्टाक्षरेण निवेदयेत् ।

"அபக்வானி ஸர்வாணி அஷ்டாக்ஷரேண நிவேதயேத் ;"
பக்குவப்படுத்தப்படாத நிவேதனப் பொருட்களை அஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்தைச் சொல்லி நிவேதனம் செய்யவேண்டும்.

"इदं विष्णुर्विचक्रमे त्रेधा निधने पदम् । समूढमस्यपाँसुरे ।" इति स्वादुशीतल सुरभि पानीयं, गण्डूषं, पाद्यं, आचमनञ्च दद्यात् ।

"இதம் விஷ்ணுர்விசக்ரமே த்ரேதா நிதுதேபதம் । ஸமூடமஸ்யபாகும் ஸுரே ।" என்பதாகச் சொல்லி, எம்பெருமானுக்குப் பருக உகந்த நீரை ஸமர்ப்பித்து, பிறகு வாய்க் கொப்பளிக்க (பாலையாக) நீர் ஸமர்ப்பித்து, பாத்யம் — ஆசமனம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

घृतात्परिमण्ड इवाप्सुस्नेह: सर्वाधिकस्सर्व भूतेषु सर्व: । सचेतनच्चेतयते स्वशक्त्या एको लोकान् गर्भवत्पातु सर्वान् । विचक्रमे पृथिवीमेषयेतां क्षेत्राय विष्णुर्मनुषेदशस्यन् । ध्रुवासो अस्य कीरयो जनास: उरुक्षितिँ सुजनिमा चकार । इति पाण्डर पिप्पलीपत्र वज्रघनसाराम्बु शुक्ति-क्षारयुतं दक्षिणा सहितं मुखवास प्रदाय ।

க்ருதாத்பரிமண்ட இவாப்ஸுஸ்நேஹ: । ஸர்வாதிகஸ்ஸர்வதத்தேஷு ஸர்வ: । ஸசேதனச்சேதயதே ஸ்வசக்த்யா ஏகோ லோகான் கர்பவத்பாது ஸர்வான் ।

விசக்ரமே ப்ருதிவீமேஷயேதாம் க்ஷேத்ராய விஷ்ணுர்மனுஷேதசஸ்யன் । த்ருவாஸோ அஸ்யகீரயோ ஜனாஸ: । உருக்ஷிதிகும் ஸுஜனிமா சகார । என்பதாகச் சொல்லி மிளகு, பச்சைக்கற்பூரத்துடன் சேர்ந்த வெற்றிலை பாக்கு தக்ஷிணையுடன்கூட எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

ओं नमो भगवते वासुदेवाय । ओं नमो नारायणाय । इति पुष्पाञ्जलिं बहुसो-दत्वा ।

ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய | ஓம் நமோ நாராயணாய | என்பதாகச் சொல்லி பெருமாளுக்கு நிறைய புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

भूः प्रपद्ये भुवः प्रपद्ये सुवः प्रपद्ये भूर्भुवस्सुवः प्रपद्ये विराजमानं तमजं प्रपद्ये । तेजोमयं तेजसामप्यगम्यं सर्वात्मानं तमसः पारभूतं भूत्वाविश्वं पातियस्तं प्रपद्ये । विष्णुं प्रपद्ये । पुरुषं प्रपद्ये । सत्यं प्रपद्ये । अच्युतं प्रपद्ये अनिरुद्धं प्रपद्ये ।

उपचारापदेशेन कृतानहरहर्मया ।
अपचारानिमान् सर्वान् क्षमस्व पुरुषोत्तम ॥

इति अपचारां क्षमस्व इति प्रणम्य पाद सेवां कृत्वा ।

பூ: ப்ரபத்யே புவ: ப்ரபத்யே ஸுவ: ப்ரபத்யே பூர்புவஸ்ஸுவ: ப்ரபத்யே விராஜமானம் தமஜம் ப்ரபத்யே | தேஜோமயம் தேஜஸாமப்ய கம்யம் ஸர்வாத்மானம் தமஸ: பாரபூதம் பூத்யாவிச்வம் பாதியஸ்தம் ப்ரபத்யே | விஷ்ணும் ப்ரபத்யே | புருஷம் ப்ரபத்யே | ஸத்யம ப்ரபத்யே | அச்யுதம் ப்ரபத்யே | அநிருத்தம் ப்ரபத்யே |

உபசாராபதேசேன க்ருதானஹரஹர்மயா |
அபசாரானிமான் ஸர்வான் க்ஷமஸ்வ புருஷோத்தம ||

என்பதாகச் சொல்லி அபசாரங்களைப் பொறுத்துக்கொள்ளுமாறு ப்ரார்த்தித்து பெருமாளுடைய திருவடிகளில் ஸேவிக்கவேண்டும்.

मरुतः परमात्मा परमागतिः परं ब्रह्मपरं योगम् । परमात्मानं मन्ये अजरं योऽग्निरहमन्नं वायवे । इति विष्णवे श्रियै हरिण्यै चामरैर्वीजयामि ।

மருத: பரமாத்மா பரமாகதி: பரம் பரம்மபாம் யோகம் | பரமாத்மானம் மன்யே அஜரம் யோ஽க்னிரஹமன்னம் வாயவே | என்பதாகச் சொல்லி சாமரத்தினால் பெருமாளுக்குக் (காற்றுபடுமாறு) வீசவேண்டும்.

अपराधक्षमापन पादसेवा प्रार्थनश्लोकानि —

अज्ञानादर्थ लोपाद्वारागद्वेषात्प्रमादतः ।
अपराधकृतो यस्तं क्षमस्व पुरुषोत्तम ॥

अथा वा मज्जनैर्वापि मम बन्धुभिरेव वा ।
अपराधशतं यत्तत्क्षमस्वपुरुषोत्तम ॥

राज्ञा वा तदमात्यैर्वा राजभृत्यैरथापि वा ।
अपराधशतं यत्तत्क्षमस्व पुरुषोत्तम ॥

आचार्येणाऽर्चकेनापि भक्तैर्वा परिचारकैः ।
अपराधशतं यत्तत्क्षमस्वपुरुषोत्तम ॥

गायकैर्नर्तकैर्वापि तथावादित्रवादकैः ।
अपराधशतं यत्तत्क्षमस्वपुरुषोत्तम ॥

प्रणवादिविसर्गान्तं क्रियासु विधिपूर्वकम् ।
अमन्त्रकार्चनं यत्तत्क्षमस्वपुरुषोत्तम ॥

तस्मात्त्वां प्रार्थयेदेवं प्रसीद भगवन्मयि ।
अनया पूजया विष्णोः प्रशान्तं सर्वमस्तुनः ॥

अशक्यं विधिवत्कर्तुं ब्रह्माद्यैरपि पूजनम् ।
न्यूनातिरिक्त व्याघातं तत्क्षमस्व जगत्पते ॥

किमुतास्माभिरज्ञैस्तु मनुष्यैरदृढात्मभिः ।
तस्मान्नित्यार्चनायान्तु यदुद्भवमशोभनम् ॥

अपराधसहस्रभाजनं पतितं भीम भवार्णवोधरे ।
अगतिं चरणागतं हरे कृपया केवलमात्मसात्कुरु ॥

नारायण नमस्तेऽस्तु करुणात्मन्दयानिधे ।
पाहिमां कृपया देव भक्तं ते भक्तवत्सल ॥

मम कर्मवशाज्जातो नाना योनिषु मूढधीः ।
कर्म क्षयादहं प्राप्तः तवपादाब्ज पत्तनम् ॥

अद्य प्रभृति दासोऽहं देवदेव जगत्पते ।
जन्म माभूज्जगन्नाथ देव देव जनार्दन ॥

संसारार्णव मग्नस्य त्वत्पादाब्जं विनागतिः ।
नान्यदस्ति समुद्धर्तुं मृत्यु संसार सागरम् ॥

मदीय धन धारादि सर्वभारः समर्पितः ।
आत्मानं शेष भूतं हि रक्षमां चरणागतम् ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां
न्यायेन मार्गेण महीं महीशाः ।
गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं
लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥

वैष्णवैः सूक्तैः च संस्तूय । अलङ्कार दीपं दर्शयेत् ॥

அபராதக்ஷமாபன ப்ரார்த்தனா ஸ்லோகங்கள்

அக்ஞானாதர்த்தலோபாத்வா ராகத்வேஷாத் ப்ரமாதத: ।
அபராத க்ருதோயஸ்தம் க்ஷமஸ்வ புருஷோத்தம ॥

மயாவா மஜ்ஜனைர்வாபி மம பந்துபிரேவ வா ।
அபராத சதம் யத்தத் க்ஷமஸ்வ புருஷோத்தம ॥

ராக்ஞாவா ததமாத்யைர் வா ராஜப்ருத்யைரதாபி வா ।
அபராத சதம் யத்தத் க்ஷமஸ்வ புருஷோத்தம ॥

ஆசார்யேணார்ச்சகேனாபி பக்தைர் வா பரிசாரகை: ।
அபராத சதம் யத்தத் க்ஷமஸ்வ புருஷோத்தம ॥

காயகைர் நர்த்தகைர்வாபி ததா வாதித்ரவாதிகை: ।
அபராத சதம் யத்தத் க்ஷமஸ்வ புருஷோத்தம ॥

ப்ரணவாதி விஸர்காந்த்தம் க்ரியாஸம்விதிபூர்வகம் ।
அமந்த்ரகார்ச்சனம் யத்தத் க்ஷமஸ்வ புருஷோத்தம ॥

அஸ்மாத்வாம் ப்ரார்த்தயே தேவம் ப்ரஸீதபகவன்மயி ।
அனயாபூஜயா விஷ்ணோ: ப்ரசாந்த்தம் ஸர்வதஸ்துன: ॥

அசக்யம் விதிவத்கர்த்தும் ப்ரம்மாத்யைரபி பூஜனம் ।
ந்யூனாதிரிக்தவ்யாகாதம் தத்க்ஷமஸ்வ ஜகத்பதே ॥

கிமுதாஸ்மாபிராக்ஞைஸ்து மனுஷ்யைரத்ருடாத்மபி: ।
தஸ்மான் நித்யார்ச்சனாயாந்து யதுத்பவம சோபனம் ॥

அபராத ஸஹஸ்ரபாஜனம் பதிதம் பீமபவார்ணவோதரே ।
அகதிம் சரணாகதம் ஹரே க்ருபயா கேவலமாத்மஸாத்குரு ॥

நாராயண நமஸ்தேஸ்து கருணாத்மன் தயாநிதே ।
பாஹி மாம் க்ருபயாதேவ பக்தம் தே பக்தவத்ஸல ॥

மம கர்மவசாஜ்ஜாதோ நானாயோனிஷு மூடதீ: ।
கர்மக்ஷயாதஹம் ப்ராப்த: தவபாதாப்ஜ பத்தனம் ॥

அத்யப்ரப்ருதிதாஸோஹம் தேவதேவ ஜகத்பதே ।
ஜன்ம மாபூஜ்ஜகன்னாத தேவதேவ ஜனார்தன ॥

ஸம்ஸாரார்ணவ மக்னஸ்ய த்வத்பாதாப்ஜம்வினா கதி: ।
நான்யதஸ்தி ஸமுத்தர்த்தும் ம்ருத்யு ஸம்ஸாரஸாகரம் ॥

மதீய தனதாராதி ஸர்வபார: ஸமர்ப்பித: ।
ஆத்மானம் சேஷபூதம் ஹரி ரக்ஷமாம் சரணாகதம் ॥

ஸ்வஸ்திப்ரஜாப்ய: பரிபாலயந்த்தாம்
நியாய்யேன மார்க்கேணமஹிம் மஹீசா: ।
கோப்ராம்மணேப்ய: சுபமஸ்து நித்யம்
லோகா: ஸமஸ்தா: ஸுகினோ பவந்து ॥

மேலும், விஷ்ணுஸூக்தத்தைச் சொல்லிப் பெருமாளை நன்கு ஸ்தோத்ரம் செய்து, இருகைகளாலும புஷ்பங்களைத் திருவடியில் சேர்த்து அபராதங்களை பொறுத்தருளுமாறு ப்ரார்த்தித்து ஸேவிக்கவேண்டும். பிறகு பெருமாளுக்கு அலங்கார தீபம் காண்பிக்கவேண்டும்.

ततः यागशालां गत्वा — नित्याग्नि कुण्डे अग्निप्रणयनं कृत्वा । प्रणीध्यां जलं पूरयित्वा । ब्रह्म सोमौ सम्पूज्य आज्य संस्कारं चरु संस्कारञ्च कृत्वा अग्निं परिषिच्य । इन्द्रादीन् तत्तत्स्थाने पुष्पाक्षतान् अभ्यर्च्य । आघाराहुतिर्हुत्वा । अन्तं परिषिच्य । नित्यहोमं करिष्ये

इति सङ्कल्प्य । परिषिच्य । अतोदेवादि विष्णुसूक्ताभ्यां आज्येन हविषा वा मूर्तिमन्त्रैश्च हुत्वा अथवा विष्ण्वादि चतुर्नाम मन्त्रेण वा जुहोति । भूत दैवत्यान्तं हुत्वा । अन्तं परिषिच्य । भूतिस्मेति भस्मपालिप्य । उपस्थानं करोति । इति भोज्यासनं दशोपचारं विज्ञेयं भवति ।

ததः யாகசாலாம் கத்வா — நித்யாக்னிகுண்டே அக்னி ப்ரணயனம் க்ருத்வா । ப்ரணீத்யாம் ஜலம் பூரயித்வா । ப்ரம்ம ஸோமௌ ஸம்பூஜ்ய । ஆஜ்யஸம்ஸ்காரம் சருஸம்ஸ்காரஞ்ச க்ருத்வா । அக்னிம் பரிஷிச்ய । இந்த்ராதீன் தத்தத் ஸ்தானே புஷ்பாக்ஷதான் அப்யர்ச்ய । ஆகாரௌ ஹுத்வா । அந்தம் பரிஷிச்ய । நித்ய ஹோமம் கரிஷ்யே இதி ஸங்கல்ப்ய । பரிஷிச்ய । அதோ தேவாதி விஷ்ணுஸூக்தாப்யாம் ஆஜ்யேன ஹவிஷா வா மூர்த்தி மந்த்ரைச்ச ஹுத்வா அதவா விஷ்ண்வாதி சதுர்நாம மந்த்ரேண வா ஜுஹோதி । பூத தைவத்யாந்தம் ஹுத்வா । அந்தம் பரிஷிச்ய । பூதிஸ்மேதி பஸ்மமாலிப்ய । உபஸ்தானம் கரோதி । இதி போஜ்யாஸனம் தசோபசாரம் விக்ஞேயம் பவதி ।

பொருள்: பிறகு யாகசாலைக்குச் சென்று நித்யாக்னி குண்டத்தில் அக்னி ப்ரதிஷ்டையைச் செய்து, ப்ரணீதி பாத்ரங்களில் ஜலம் சேர்த்து, ப்ரம்ம ஸோமர்களை நன்கு பூஜித்து ஆஜ்யம், சரு ஆகியவற்றிற்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்து, அக்னிக்கு பரிசேஷணம் செய்து குண்டத்தில் இந்த்ராதி அஷ்ட திக்பாலகர்களுக்கும் உரிய எட்டு இடத்திலும் திக்குகளிலும் புஷ்பா. அக்ஷதை ஸமர்ப்பித்து ஆகார ஆஹுதியைச் செய்து. அக்னி ப்ரதிஷ்டையின் கடைசி பரிசேஷணத்தைச் செய்ய வேண்டும். பிறகு "நித்ய ஹோமம் கரிஷ்யே" என்பதாகச் சொல்லி ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு. அக்னிக்கு பரிசேஷணம் செய்து "அதோ தேவா" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தையும், விஷ்ணு ஸூக்தத்தையும் சொல்லி நெய்யினாலோ, ஹவிஸ் கொண்டோ மூர்த்தி மந்த்ரங்களையுமோ அல்லது விஷ்ணுவின் நான்கு நாம மந்த்ரங்களையுமோ சொல்லி ஹோமம் பண்ண வேண்டும். பூத தைவதம் வரை ஹோமம் செய்து அக்னிக்கு நிறைவு பரிசேஷணத்தைச் செய்து "பூதிஸ்மாதே லபதே" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி பஸ்மத்தை எடுத்து ஊர்த்வாக்ரமாக தரித்துக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு அக்னிக்கு உபஸ்தானம் செய்து நிறைவு செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு போஜ்யாஸனம் பத்து உபசாரங்களோடு சொல்லப்பட்டது.

ततः यात्रासनं सङ्कल्प्य । स्वस्ति सूक्तं जपन् ।

"स्वस्तिनोमिमीतामश्विनाभग स्वस्तिदेव्यदितिरनर्वणः । स्वस्तिपूषा असुरो दधातु नः स्वस्ति द्यावा पृथिवी सुचेतना । स्वस्तये वायुमुपब्रवामहै सोमं स्वस्ति भुवनस्य यस्पतिः ।

बृहस्पतिं सर्वगणं स्वस्तये स्वस्तय आदित्यासो भवन्तु नः विश्वे देवाना अद्या स्वस्तये वैश्वानरो वसुरग्निः स्वस्तये देवा अवन्तृभवस्स्वस्तये स्वस्ति नो रुद्रः पात्वंहसः । स्वस्तिमित्रावरुणा स्वस्तिपथ्ये रेवती, स्वस्ति न इन्द्रश्चाग्निश्च स्वस्ति नो अदिते कृधि । स्वस्तिपन्थामनुचरेम सूर्याचन्द्रमसाविव । पुनर्ददताघ्नता जानता सङ्गमेमहि । स्वस्त्ययनं तार्क्ष्यमरिष्टनेमिं महद्भूतं वायसं देवतानाम् । असुरघ्नमिन्द्रसखं समत्सु । बृहद्यशो नावमिवारुहेम । अंहोमुचमां गिरमङ्ग्यस्त्वस्त्यात्रेयं मनसा च तार्क्ष्यम् । प्रियतपाणिं शरणं प्रपद्ये स्वस्ति संबाधेष्वभयन्नोस्तु ॥

ததः யாத்ராஸனம் ஸங்கல்ப்ய । ஸ்வஸ்தி ஸூக்தம் ஜபன் — பிறகு (யாத்ராஸனம்) பெருமாளைப் புறப்பாட்டிற்கு ஸங்கல்பம் செய்துகொள்ள வேண்டும். ஸ்வஸ்தி ஸூக்தத்தை ஜபிக்கவேண்டும்.

ஸ்வஸ்தி நோ மிமீதாமச்விநா பக: ஸ்வஸ்தி தேவ்யதிதிரனர்வண: । ஸ்வஸ்தி பூஷா அஸுரோ ததாது ந: ஸ்வஸ்தி த்யாவா ப்ருதிவீ ஸுசேதுனா । ஸ்வஸ்தயே வாயுமுபப்ரவாமஹை ஸோமம் ஸ்வஸ்தி புவனஸ்ய யஸ்பதி: । ப்ருஹஸ்பதிம் ஸர்வகணம் ஸ்வஸ்தயே ஸ்வஸ்தய ஆதித்யாஸோ பவந்து ந: । விச்வேதேவா நோ அத்யா ஸ்வஸ்தயே வைச்வானரோ வஸுரக்னி ஸ்வஸ்தயே தேவா அவந்த்ருபவஸ்ஸ்வஸ்தயே ஸ்வஸ்தி நோ ருத்ர: பாத்வம்ஹஸ: । ஸ்வஸ்தி மித்ராவருணா ஸ்வஸ்தி பத்யே ரேவதீ, ஸ்வஸ்தி ந இந்த்ராச்சாக்னிச்ச ஸ்வஸ்தி நோ அதிதே க்ருதி । ஸ்வஸ்தி பந்தாமனுசரேம ஸூர்யா சந்த்ரமஸாவிவ । புனர்தததாக்னதா ஜானதா ஸங்கமேமஹி । ஸ்வஸ்த்யயனம் தார்க்ஷ்யமரிஷ்ட நேமிம் மஹத்பூதம் வாயஸம் தேவதானாம் அஸுரக்னமிந்த்ரஸகம் ஸமத்ஸு । ப்ருஹத்யசோ நாவமிவாருஹேம । அம்ஹோ முசமாம் கிரஸங்கயஞ்ச ஸ்வஸ்த்யாத்ரேயம் மனஸா ச தார்க்ஷ்யம் । ப்ரியதபாணிச்சரணம் ப்ரபத்யே ஸ்வஸ்தி ஸம்பாதேஷ்வபயன்னோஸ்து ॥

ततः — "रथन्तरमसि वामदेव्यमसि बृहदसि । अङ्गौ न्यङ्गावभितो रथं यौ ध्वान्तं वाताग्रमनुसञ्चरन्तौ । दूरेहेतिरिन्द्रियावान् पतत्री तेनोऽग्नयः पप्रयः पारयन्तु" । इति बलिबेरं कौतुकरथे चतुरन्ते वा समारोप्य ।

ரதந்தரமஸி வாமதேவ்யமஸி ப்ருஹதஸி । அங்கௌ ந்யங்காவபிதோ ரதம் யௌத்வாந்தம் வாதாக்ரமனுஸஞ்சரந்தௌ । தூரே ஹேதிரிந்த்ரியாவான் பதத்ரீ தேனோக்னய: பப்ரய: பாரயந்து । என்பதாகச் சொல்லிப் புறப்பாடு செய்விக்கும் பொருட்டு பலிபேரத்தை (தோளுக்கினியானில்) கேடயத்தில் எழுந்தருளச் செய்யவேண்டும்.

वस्त्रमाल्याद्यैः अलङ्कृत्य, नाराचरज्वा सुदृढं बद्ध्वा । अन्नबलिं प्रकल्प्य । देवाभिमुखे निधाय । पूर्ववत् कौतुकात् बलिदेवं ध्यात्वा – "योगेशमावाहयामि, परब्रह्माणमावाहयामि, परमात्मानमावाहयामि, भक्तवत्सलमावाहयामि" इति आवाह्य ।

வஸ்த்ரமால்யாத்யை: அலங்க்ருத்ய, நாராசரஜ்வா ஸுத்ருடம் பத்வா । அன்னபலிம் ப்ரகல்ப்ய । தேவாபிமுகே நிதாய । பூர்வவத் கௌதுகாத் பலிதேவம் த்யாத்வா — "யோகேசமாவாஹயாமி, பரப்ரம்மாணமாவாஹயாமி, பரமாத்மானமாவாஹயாமி, பக்தவத்ஸலமாவாஹயாமி" இதி ஆவாஹ்ய ।

பொருள்:- (பலிபேரத்திற்கு) பெருமாளுக்கு வஸ்த்ரங்கள் சமர்ப்பித்து அலங்காரம் செய்து, கயிறு கொண்டு நன்கு கட்டி; பலி சாதிப்பதற்கு உண்டான ப்ரஸாதத்தைத் தயாராகச் செய்து, பெருமாளுக்கு முன்பு வைத்து, முன்போலவே கௌதுகமூர்த்தியிலிருந்து பலிமூர்த்திக்குக் கலையைத் தியானித்து "ஓம் யோகேசமாவாஹயாமி, ஓம் பரப்ரம்மானமாவாஹயாமி, ஓம் பரமாத்மானமாவாஹயாமி, ஓம் பக்தவத்ஸலமாவாஹயாமி" என்பதாகச் சொல்லி ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும்.

"विष्णुस्त्वां रक्षतु चक्रदूर्ध्वं धनुःपूर्वं शक्तिर्दक्षिणमपरङ्गनादीची नन्दकोऽधस्ताद्वासुकिरन्तरेष्वितरेस्त्राः । विघ्नो विघ्नादीशः प्रसादादिन्द्रोभया दुःखाद्यमो वरुणो विक्रमात् । कुबेरोर्धक्षया श्रीः सर्वाभ्य ऊनाभ्यस्सम्यक् सुमनसः सर्वे रक्षन्तु" इति तालवृन्तम् ।

விஷ்ணுஸ்த்வாம் ரக்ஷது சக்ரதூர்த்வம் தனு:பூர்வம சக்திர்தக்ஷிணமபரங்கநோதீசீ நந்தகோऽதஸ்தாத்வாஸுகிரந்தரேஷ்விதரேஸ்த்ரா: । விக்னோ விக்னாதீச: ப்ரஸாதாதிந்த்ரோ பயாத் து:காத்யமோ வருணோ விக்ரமாத் குபேரோர்தக்ஷயா ஸ்ரீ: ஸர்வாப்ய ஊனாப்யஸ்ஸம்யக் ஸுமனஸ: ஸர்வே ரக்ஷந்து । என்பதாகச் சொல்லி, தாளவ்ருந்த வாத்யத்தை (கோஷிக்க) செய்யவேண்டும்.

अन्यैः ध्वजपताकादि परिच्छदैः परिवृतं अनेकघण्टारव शङ्खभेरि निस्साल काहल मृदङ्ग पणवमर्धलादिभिश्च राग श्रुतियुक्तं पञ्चशब्दयुतं आलय प्रदक्षिणं कुर्यात् । शिष्यं मन्त्र देहः तत्तद्देशे मणिकादि द्वारपालेभ्यः श्रीभूतादि अनपायिभ्यः दिग्देवताभ्यः विमानपालेभ्यः महाभूतान्तं प्रणवादि नमोन्तेन तत्तन्नाम्ना पूर्वमुदकं पुष्पं बलिं उदकञ्च दद्यात् । धात्रादीनां नित्यं तृप्तानां अर्चनमेव न बलिः इति शास्त्रानुसासनम् । बलिकाले चत्वार उपचाराः विहिताः— तोयं पुष्पं बलिं आधवश्चेति—

தாளவ்ருந்த வாத்யத்தோடு மற்ற த்வஜம் (கருடக்கொடி) பதாகை (கொடி) ஆகியவற்றுடன் கூட மணி சப்தம், சங்கு, பேரீ ஆகியவைகளும் நிஸ்ஸாலம் (வாத்ய விசேஷம்) காஹலா, ம்ருதங்கம், பணவம், மத்தளம் ஆகிய வாத்யங்கள் அனைத்தும் முழங்க ராகச்ருதியுடன் ஆலயத்தை ப்ரதக்ஷிணம் செய்து; சிஷ்யனானவன் மந்த்ரத்துடன் த்வார தேவதைகள், ஸ்ரீபூதாதிகள், அனபாயிகள், திக்தேவதைகள், விமான பாலர்கள் மஹாபூதம் வரை ப்ரணவாதி நமோந்தமாக அந்தந்த பெயர்களைச் சொல்லி முதலில் ஜலம், புஷ்பம், பலி, தீர்த்தம் என்ற முறைப்படி கீழ்க்கண்டவாறு சொல்லி பலி சாதிக்க வேண்டும். தாத்ராதிகள் நித்ய த்ருப்தர்கள் எனவே அவர்களுக்கு அர்ச்சனை மட்டுமே போதுமானது. பலி கிடையாது. இதுதான் சாஸ்த்ரம் பலி சாதிக்கும்பொழுது முதலில் ஜலம், புஷ்பம், பலி, ஜலம் என்பதான முறைப்படி ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

प्रथमद्वारदेशे	—	मणिकाय नमः – [illegible]काय नमः ।
द्वितीय द्वारे	—	विखनसाय नमः – तापसाय नमः ।
अन्तराले	—	न्यक्षाय नमः – इन्द्राय नमः ।
तृतीय द्वारे	—	किष्किन्धाय नमः – तीर्थाय नमः ।
चतुर्थ द्वारे	—	गुहाय नमः – सर्पाय नमः ।
पञ्चमद्वारे	—	चण्डाय नमः – प्रचण्डाय नमः ।
षष्ठद्वारे	—	जयाय नमः – विजयाय नमः ।
सप्तमद्वारे	—	क्षेत्रपालकाय नमः – दुर्गाय नमः ।
सोपानमध्ये	—	श्रीभूताय नमः – गरुडाय नमः ।
आग्नेय्यां	—	हविरक्षकाय नमः ।
अग्नि च दक्षिणे	—	विवस्वते नमः – वैवस्वताय नमः ।
नैरृत्यां	—	निरृतये नमः – नैरृताय नमः ।
पश्चिमे	—	मित्राय नमः – वरुणाय नमः ।
वायव्यां	—	पुष्पेशाय नमः – मरुते नमः ।
उत्तरस्यां	—	क्षत्राय नमः – कुबेराय नः ।
ऐशान्यां	—	ईशानाय नमः – भास्कराय नमः ।

भूतपीठे – प्रागादि चक्राय नमः, ध्वजाय नमः, शङ्खाय नमः, यूथाधिपाय नमः, अक्षहन्त्रे नमः, गोपुर द्वार दक्षिण वामयोः नागराजाय नमः, गणेशाय नमः इति अभ्यर्च्य ।

நி — 34

(வாயிற்படியில்)

முதல் த்வாரத்தில்	— ஓம் மணிகாய நம:	ஓம் ஸந்த்யாயை நம:
2வது ,,	— ஓம் விகனஸாய நம:	ஓம் தாபஸாய நம:
அந்தராளத்தில்	— ஓம் ந்யக்ஷாய நம:	ஓம் இந்த்ராய நம:
3வது த்வாரத்தில்	— ஓம் கிஷ்கிந்தாய நம:	ஓம் தீர்த்தாய நம:
4வது த்வாரத்தில்	— ஓம் குஹாய நம:	ஓம் ஸர்ப்பாய நம:
5வது ,,	— ஓம் சண்டாய நம:	ஓம் ப்ரசண்டாய நம:
6வது ,,	— ஓம் ஜயாய நம:	ஓம் விஜயாய நம:
7வது ,,	— ஓம் க்ஷேத்ரபாலகாய நம:	ஓம் துர்காய நம:
ஸோபான மத்தியில்	— ஓம் ஸ்ரீபூதாய நம:	ஓம் கருடாய நம:
ஆக்னேயத்தில்	— ஓம் ஹவிரக்ஷகாய நம:	
அக்னி திக்கிற்குத் தெற்கில்	ஓம் விவஸ்வதே நம:	ஓம் வைவஸ்வதாய நம:
நிருருதி திக்கில்	— ஓம் நிர்ருதயே நம:	ஓம் நைர்ருதாய நம:
மேற்கில்	— ஓம் மித்ராய நம:	ஓம் வருணாய நம:
வாயு திக்கில்	— ஓம் புஷ்பேசாய நம:	ஓம் மருதே நம:
வடக்கில்	— ஓம் க்ஷத்ராய நம:	ஓம் குபேராய நம:
ஈசானத்தில்	— ஓம் ஈசானாய நம:	ஓம் பாஸ்கராய நம:

பூதபீடத்தில் கிழக்கு முதல் முறையே — ஓம் சக்ராய நம:. ஓம் த்வஜாய நம:

ஓம் சங்காய நம:. ஓம் யூதாதிபாய நம:, ஓம் அக்ஷஹந்த்ரே நம:

கோபுர த்வாரத்தில் தெற்கிலும், வடக்கிலும் — ஓம் நாகராஜாய நம:

ஓம் கணேசாய நம:

என்பதாகச் சொல்லி அந்தந்த இடத்தில் ஜலம், புஷ்பம், பலி, தீர்த்தம் என்ற முறைப்படி பலி சாதிக்கவேண்டும்.

पीठस्य दक्षिणेभागे काश्यपोक्त प्रकारतः "ये भूता" इति भूत यक्ष पिशाच नागेभ्य बलिशेषं निर्वपति ।

"ये भूताः प्रचरन्ति दिवा / नक्तं बलिमिच्छन्तो विदुदस्य प्रेष्याः । तेभ्यो बलिं पुष्टिकामो हरामि । मयिपुष्टिं पुष्टिपतिर्दधातु" आमोदाय नमः, प्रमोदाय नमः, प्रमुखाय नमः, उदन्मुखाय नमः, कर्णिका मध्ये – अविघ्नाय नमः । ईशान्ये - विघ्नकर्त्रे नमः । भूतपीठस्य मध्ये– पाकोर्जुनाय नमः । हस्तरमाय नमः । अक्षहन्ताय नमः । श्रीविष्णुभूताय नमः । भूतपीठस्य दक्षिणे – महाभूताय नमः । यक्षाय नमः । पिशाचेभ्यो नमः । राक्षसेभ्यो नमः । नागेभ्यो नमः । तोयं अन्नं पुष्पं बलिं ददामि ।

पात्रं परिचारक हस्ते विसृज्य । पादौ प्रक्षाल्याचम्य । वाद्य स्तोत्र नृत्तगीतादिभिः तत्तद्देश भाषा विधानेन देवं त्रिचूलिकायां त्रिः प्रदक्षिणं कारयित्वा, सोपानमध्ये आसनादि नीराजनान्त अर्चयित्वा । अन्तराले न्यक्षेन्द्र मध्ये संस्थाप्य । नाराचरज्जुं विसृज्य । अर्घ्यादि दत्वा । हविर्निवेद्य । बलिं आदाय । कौतुके देवं ओङ्कारेण समारोपयेत् । बलिबेरमादाय स्वस्थाने निवेश्य । पुष्पाञ्जलिं दत्वा सुखमास्व इति प्रणम्य । दक्षिणां दद्यात् । बलिकाले ये सेवन्ते ते पदे पदे यज्ञफलं लभेरन् इति श्रुतिः । वाद्यहीने वर्षाकाले बलिदानं नैवेति केचित् । द्वारदेशे समावाह्य बलिदानं कुर्यात् । इति यात्रासनं पञ्चोपचारं विज्ञेयं भवति ।

மஹாபலிபீடத்தின் தெற்கில் (வடக்கு முகமாக) நின்றுகொண்டு காச்யப மஹரிஷியின் முறைப்படி பலி சேஷத்தைச் சேர்க்கவேண்டும்.

"யே பூதா: ப்ரசரந்தி திவா / நக்தம் பலிமிச்சந்தோவிதுதஸ்ய ப்ரேஷ்யா: । தேப்யோ பலிம் புஷ்டிகாமோ ஹராமி ; மயி புஷ்டிம் புஷ்டிபதிர் ததாது" ஓம் ஆமோதாய நம:, ஓம் ப்ரமோதாய நம:, ஓம் ப்ரமுகாய நம:, ஓம் உதங்முகாய நம:, கர்ணிகா மத்யே (பூதபீடத்தின் நடுவில்) ஓம் அவிக்னாய நம: ஈசான்யே (ஈசான பாகத்தில்) ஓம் விக்னகர்த்ரே நம:. பூதபீடஸ்ய மத்யே (பூத பீடத்தின் மத்தியில்) ஓம் பாகோர்ஜுனாய நம:, ஓம் ஹஸ்தரமாய நம:, ஓம் அக்ஷஹந்த்தாய நம:, ஸ்ரீ விஷ்ணுபூதாய நம:, பூதபீடஸ்ய தக்ஷிணே (பூதபீடத்தின் தெற்கில்) மஹாபூதாய நம:, யக்ஷாய நம:, பிசாசேப்யோ நம:, ராக்ஷஸேப்யோ நம; நாகேப்யோ நம: । என்பதாகச் சொல்லி தோயம், அன்னம், புஷ்பம், பலிம் ததாமி என்பதாகச் சொல்லி மேல் சேர்த்துவிடவேண்டும்.

பாத்திரத்தைப் பரிசாரகரிடம் கொடுத்துவிடவேண்டும். அர்ச்சகர் கைகால்களை சுத்தம் செய்து (அலம்பிக்)கொண்டு, பெருமானை மூன்று ப்ரதக்ஷிணம் செய்வித்து படியின் மத்தியில் ஆஸனங்கள், உபசாரங்கள், நீராஞ்ஜனம்வரை ஸமர்ப்பித்து, அந்தராளத்தில் ந்யக்ஷேந்த்ரர்களுக்கு நடுவில் எழுந்தருளப்பண்ணி, கயிற்றை விஸர்ஜனம் செய்து, அர்க்யம் முதலானவை ஸமர்ப்பித்து, ஹவிர்நிவேதனம் செய்து (பலிபேரத்தை) பெருமாளை கௌதுகருக்கு அருகாமையில் எழுந்தருளச் செய்து, ப்ரணவத்தைச் சொல்லி பலிபேரத்திலுள்ள கலையை கௌதுகருக்கு ஸமாரோபணம் (சேர்க்க) பண்ணவேண்டும். பிறகு அவருக்கு புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்து "ஸுகமாஸ்வ" என்பதாகச் சொல்லி நமஸ்கரித்துத் தக்ஷிணை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். பலி சாதிக்கும் பொழுது யார் ஸேவிக்கிறார்களோ அவர்கள் யக்ஞ பலனை அடைகிறார்கள். வாத்யம் இல்லாவிட்டாலோ, மழை காலங்களிலோ (மழை பெய்துகொண்டிருந்தாலோ) பலி சாதிப்பது மேற்சொன்னபடி கிடையாது என்பது சிலரபிப்ராயம். த்வாரங்களில் ஆவாஹனம் செய்து பலி சாதிக்க வேண்டும். இவ்வாறு யாத்ராஸனம் பஞ்சோபசாரமாகச் சொல்லப்பட்டது.

ततः शयनासनं सङ्कल्प्य — ब्राह्मणान् अन्यान् भक्तजनांश्च विसृज्य । वस्त्रमाल्यादीन् विमोच्य । सूक्ष्मवस्त्रैराच्छाद्य । पुष्पगन्धाद्यैः अलङ्कृत्य । अपूपं निवेद्य । सर्वौषधि मिश्रं कषाय तोयं प्रदाय । पानीयं आचमनं मुखवासं दत्वा । "यद्वैष्णवं" इति सोपधाने (तल्पे) शाययित्वा—

यद्वैष्णवँ शयने शयानं तत्सह देवैः सह ऋषिभिः । तत्सर्वदेवा अनुमन्यतां प्रोक्तो वैष्णवोऽहँ शयितं करोमि । तँ शयने देवेशं दैत्य नाशाय तत्सर्वदेवैरनुमन्यताम् । अविघ्नं पुण्यं संपद्यताम् । तद्भगवाननुमन्यताम् ।

यद्वैष्णवत्वँ समतां समत्वं वैष्णवोऽहं वहतां वहामि । विष्णोरहं जिष्णुमहः प्रपद्ये स्वाहा स्वधावै शिरसा वहामि । सिन्धोः पतिं वरुणं माविदन्तु ।

श्रिये जातश्रिय आनिर्याय श्रियं वयो जनितृभ्यो दधाति । श्रियं वसानां अमृतत्वमायन् भवन्ति सत्या समिधामितद्रौ ।

मेदिनी देवी वसुन्धरा स्याद्वसुधा देवी वासवी । ब्रह्मवर्चस पितृणां श्रोत्रं विष्णुर्मनः । इति विष्णवे, श्रियै, हरिण्यै शयने समारोपयामि ।

अर्चितस्संस्तुतश्चापि सुवर्णगरुडध्वज ।
चक्रपाणे महाबाहो यथेष्टं वस ओं नमः ॥

इति देवं ध्रुवबेरे समारोप्य । प्रदक्षिण प्रणामान् कृत्वा । संस्तूय पुष्पाञ्जलिं दद्यात् । ध्रुव समारोपणानन्तरं शयनमित्येके ॥

ததः சயனாஸனம் ஸங்கல்ப்ய — பிறகு சயனாஸனம்

ப்ராம்மணர்கள் மற்றும் பக்தர்கள் ஆகிய அனைவரையும் வெளியே அனுப்பிவிட்டு, பெருமாளிடம் உள்ள வஸ்த்ரம், மாலை ஆகிய அனைத்தையும் விமோசனம் (களைந்து) செய்துவிட்டு ஸூக்ஷ்ம வஸ்த்ரங்களை ஸமர்ப்பித்து புஷ்பம், சந்தனம் ஆகியவைகளால் அலங்கரித்து அபூபம் (வடை) நிவேதனம் செய்து, ஸர்வௌஷதிகளும் கலந்த கஷாய ஜலம் நிவேதனம் செய்யவேண்டும். பிறகு பானீயம், ஆசமனம், தாம்பூலம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

யத்வைஷ்ணவகும் சயனே சயானம் தத் ஸஹ தேவை: ஸஹரிஷிபி: । தத் ஸர்வ தேவா அனுமந்யதாம் ப்ரோக்தோ வைஷ்ணவோஹம் சயிதம் கரோமி । தகும் சயனே தேவேசம் தைத்ய நாசாய தத்ஸர்வ தேவைரனுமந்யதாம் । அவிக்னம் புண்யம் ஸம்பத்யதாம் । தத்பகவானனுமந்யதாம் ।

யத்வைஷ்ணவத்வெகும் ஸமதாகும் ஸமத்வம் வைஷ்ணவோ ஹம் வஹநாம் வஹாமி । விஷ்ணோர் ஹம் ஜிஷ்ணுமஹ: ப்ரபத்யே ஸ்வாஹா ஸ்வாதா வை சிரஸா வஹாமி । ஸிந்தோ: பதிம் வருணம் மாவிதந்து ।

ச்ரியே ஜாதச்ரிய ஆனிர்யாய ச்ரியம் வயோ ஜனித்ருப்யோ ததாதி । ச்ரியம் வஸானாம் அம்ருதத்வமாயன் பவந்தி ஸத்யா ஸமிதா மிதத்ரௌ ।

மேதினீ தேவீ வஸுந்தரா ஸ்யாதவஸுதா தேவீ வாஸவீ । ப்ரம்ம வர்சஸ: பித்ருணாம் ச்ரோத்ரம் விஷ்ணுர் மன: । என்பதாகச் சொல்லி பெருமாள், ஸ்ரீதேவி, பூதேவி ஆகிய அனைவரையும் படுக்கையில் மானஸிகமாக (சயனம் செய்விக்க) படுக்க வைக்க வேண்டும்.

"அர்ச்சிதஸ்ஸுஷ்டுதச்சாபிஸுவர்ண கருடத்வஜ ।
சக்ரபாணே மஹாபாஹோ யதேஷ்டம் வஸ ஓம் நம: ॥"

என்பதாகச் சொல்லி பெருமாளின் (சயன மூர்த்தியி)னுடைய கலையை த்ருவ பேரத்திற்கு ஸமாரோபணம் பண்ணவேண்டும். ப்ரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்காரம் பண்ணவேண்டும். நன்கு ஸ்தோத்ரம் செய்து புஷ்பாஞ்ஜலி பண்ண வேண்டும். சயன பேரத்தின் கலையை த்ருவ பேரத்தில் ஸமாரோபணம் பண்ணிய பிறகு சயனம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்பது சிலர் கருத்து.

सूर्यस्त्वा पुरस्तात्पातु कस्याश्चिदभिशस्त्याः । उपरिष्टाद्देवारक्षन्तु कस्याश्चिदभिशस्त्याः । अधस्तान्नागारक्षन्तु कस्याश्चिदभिशस्त्याः । इति अन्त्य वेलायां कवाटबन्धनं करोतीति विज्ञायते । इति शयनासनं पञ्चोपचारं विज्ञेयं भवति ।

தத: (பிறகு) – ஸூர்யஸ்த்வா புரஸ்தாத்பாது கஸ்யாச்சிதபிசஸ்த்யா: உபரிஷ்டாத்தேவா ரக்ஷந்து கஸ்யாச்சிதபி சஸ்த்யா: । அதஸ்தான் நாகா ரக்ஷந்து கஸ்யாச்சிதபி சஸ்த்யா: । என்பதாகச் சொல்லி கடைசி (வேளை) யில் கதவைப் பூட்ட வேண்டும். என்பதாக சயனாஸனம் ஐந்து உபசாரங்களோடு சொல்லப்பட்டது.

॥ फलश्रुतिः ॥

इत्याह भगवान् विखनाः इति काश्यपः । अकाले दर्शने चेत् आयुस्त्री पुत्रश्च नश्यन्ति । स रुद्रस्य सेवासमयः । तस्मात् काले योऽर्चकः यदि सेवन्ते स दीर्घायुः, श्रीपुत्रदार गृहक्षेत्र आराम यशस्संपदश्चेत् इह लोके चिरमनुभूय देहावसाने सद्यः शङ्खचक्रधरः श्यामलाङ्गः चतुर्भुजो भूत्वा

गगने गरुडारूढः सर्वैर्देव नमस्कृतः रविमण्डलं भित्वा तस्योपरि चन्द्रमण्डलं ध्यायन् गतिमार्गेण सर्वान् लोकानतीत्य सत्यस्थं मत्यलोके प्रतिष्ठितं अनादि जगद्बीजं अशेष विशेषं नित्यानन्द अमृत-रसपानवत् सर्वदा तृप्तिकरं पुनरावृत्ति रहितं शाश्वतं परञ्ज्योतिः प्रविशति इति विज्ञायते ।

॥ इति श्री वैखानसे नृसिंह वाजपेयीये भगवदर्चा प्रकरणे पञ्चखण्डे सप्तमोऽध्यायः ॥

॥ பலச்ருதி: ॥

என்பதாகப் பகவான் விகனஸர் கூறியதாகக் காச்யபர் கூறுகிறார். அகாலத்தில் எம்பெருமானைத் தரிசனம் செய்தால் ஆயுளும், தனமும், குழந்தைகளும் (அழியும்) குறையும். அது (அகாலம்) ருத்ரனுக்கு ஸேவை சமயமாகும். எனவே ஸேவார்த்திகள் எம்பெருமானை ஸேவிக்க உகந்த காலத்தில் ஸேவை செய்வித்துவைத்தால் அவர்களுக்கு (பக்தர்களுக்கு) நீண்ட ஆயுளும், தனமும், நல்ல குடும்பமும், வீடும், தோட்டங்களும், புகழும் கிடைத்து இந்த லோகத்தில் அனைத்தையும் அனுபவித்து, மறைந்த பிறகு சங்கு சக்ரம் தரித்தவர்களாகவும், இறைவனைப்போன்ற திருமேனியுடன் ஆகாயத்தில் கருடவாகனம் ஏறி அனைத்து லோகங்களையும் கடந்து நித்யானந்தத்தை உடையதும், அம்ருதம் அருந்தியது போல பிறப்பற்றதான மோக்ஷத்தை அடைவார்கள் என்பதாகக் கூறுகிறார்.

இவ்வாறு ஸ்ரீவைகானஸத்தில் ந்ருஸிம்ஹ வாஜபேயியால் சொல்லப்பெற்ற
பகவதர்ச்சா ப்ரகரணத்தில் ஐந்தாவது கண்டத்தில்
ஏழாவது அத்யாயம் முற்றும்.

॥ अथ माध्याह्निकार्चनक्रमः ॥

द्वादश घटिकादूर्ध्वं पूर्वोक्त मन्त्रेण कवाटमुद्घाटयति । पात्राणि संशोध्य । पञ्चपात्रेषु जलमापूर्य ....शुभतिथौ ....स्वामिनः ....माध्याह्निक उपसन्ध्यार्चनं करिष्ये । इति सङ्कल्प्य, पात्रसंस्कारं कृत्वा, भगवतो बलेनेति देवं प्रणम्य, न्यासं कृत्वा, आसनपाद्य, अर्घ्य, आचमन, पुष्प, गन्ध, धूप, दीप, नीराजनं कृत्वा, वीक्षणार्घ्यं दत्वा भोज्यासनं ददाति । हविर्निवेद्य पानीय पाद्याचमनं दत्वा, अष्टाक्षरेण पुष्पाणि पादयोः निक्षिपेत् । प्रणामं कृत्वा कवाट बन्धनं करोति एष विशेषः ॥

பிறகு மாத்யான்னிக (உச்சிகால) அர்ச்சனையின் க்ரமங்கள்:

பன்னிரண்டு மணிக்கு முன்பு ஏற்கனவே கதவு திறப்பதின் பொருட்டு சொல்லியுள்ள மந்த்ரத்தைச் சொல்லி கதவைத திறக்க வேண்டும், பாத்திரங்களை சுத்தம் செய்து, அவைகளில் பஞ்ச பாத்ரங்களில் தீர்த்தம் (பூரித்து) நிறைத்து; காலையில் சொன்ன ஸங்கல்பத்தைச் சொல்லி ... ஸ்வாமியினுடைய "மாத்யான்னிக உபஸந்த்யார்ச்சனம் கரிஷ்யே" என்பதாக ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு; பாத்ரங்களுக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்து "பகவதோ பலேன" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி பெருமாளை ப்ரார்த்தித்து; ப்ரம்ம ந்யாஸம் செய்து; ஆஸனம், பாத்யம், அர்க்யம், ஆசமனம், புஷ்பம், கந்தம், தூபம், தீபம், நீராஜனம் ஸமர்ப்பித்து, விசேஷார்க்யம் ஸமர்ப்பித்து, போஜ்யாஸனம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். ஹவிர்நிவேதனம் செய்து; பானீயம், பாத்யம், ஆசமனம் ஸமர்ப்பித்து, அஷ்டாக்ஷரங்களைச் சொல்லி புஷ்பங்களை பெருமாளின் திருவடிகளில் சேர்த்து நமஸ்கரிக்க வேண்டும். பிறகு கதவைப் பூட்ட வேண்டும். இதுவே மாத்யான்னிக திருவாராதனத்தின் க்ரமமாகும்.

॥ अथ सायं सन्ध्यार्चनक्रमः ॥

पूर्ववत् कवाटमुद्घाट्य, दीपालङ्कारादीन् करोति । सर्व देवानां पुष्पमालिकाद्यलङ्करणं कृत्वा, सायं सन्ध्यार्चनं करिष्ये इति सङ्कल्प्य, पूर्ववत्पात्राणि संशोध्य, उदकं पूरयित्वा, ब्रह्मन्यासं कृत्वा, देवस्य देव्योश्च आचमन पुष्प, गन्ध, धूप, नीराजनं कृत्वा, भोज्यासनं समर्प्य, माषापूपादीनि निवेद्य, पानीय पाद्याचमनं दत्वा कर्पूरनीराजनं कुर्यात् ॥

ஸாயங்கால அர்ச்சனையின் க்ரமங்கள்

முன்போலவே மந்த்ரத்தைச் சொல்லிக் கதவைத் திறந்து, அலங்கார தீபங்களை ஏற்றி காண்பிக்கவேண்டும். பிறகு அனைத்து தேவதைகளுக்கும் புஷ்ப மாலைகளால் நன்கு அலங்கரித்து, "ஸாயம் ஸந்த்யார்ச்சனம் கரிஷ்யே" என்பதாகச் சொல்லி ஸங்கல்பம் செய்துகொள்ளவேண்டும். முன்போலவே பாத்ரங்களைச் சுத்தம் செய்து, ஜலம் நிரப்பி, ப்ரம்மந்யாஸம் செய்து; பெருமாள், ஸ்ரீதேவி, பூமிதேவி ஆகியோருக்கு ஆசமனம், புஷ்பம், கந்தம், தூபம், தீபம், நீராஜனம் ஸமர்ப்பித்துத் தளிகை நிவேதனம் செய்து, வடை முதலியவைகளை நிவேதனம் செய்து பானீயம், பாத்யம், ஆசமனம் ஸமர்ப்பித்து கற்பூர நீராஞ்ஜனம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

॥ रात्रौ अर्चन क्रमः ॥

रात्रौ नव नाडिकात्परं द्वादश नाडिकान्त पूजां करोति । रात्र्यर्चनं करिष्ये इति सङ्कल्प्य भगवता बलेनेति देवं प्रणम्य, भूतशुद्ध्यादि रेचक पूरकादीन् करोति । पूर्ववत् पात्रावाहनादि जलपूर्णाभिमन्त्रणं कृत्वा, पीठार्चनं कृत्वा, ब्रह्मन्यास करोति । ध्यान पूर्वकं मन्त्रासनादि कृत्वा अलङ्कारासनं समर्प्य पूर्वोक्तवत्पुष्पन्यास धूप दीप मन्त्रपुष्प भोज्यासन हविर्निवेदन मुखवासप्रणाम नित्यहोम यात्रासन नित्योत्सव बलिभ्रमणान्त कारयेत् । रात्रौ पूजावसाने पर्यङ्कासन दत्वा, अर्धयामार्चनं करिष्ये इति सङ्कल्प्य, पाद्याचमन ददाति । धूप, दीप, नीराजनं कृत्वा, शुद्धान्नं निवेद्य, गुडसहित क्षीरं च निवेद्य, एलालवङ्ग जातीफलसहित ताम्बूलं निवेद्य कौतुक बेरं शयने शाययेत् ॥

॥ ராத்ரௌ அர்ச்சனக்ரம: ॥

இரவில் 9-00 மணிக்குப் பிறகு 12-00 மணிவரையில் பூஜை செய்ய வேண்டும். "ராத்ர்யர்ச்சனம் கரிஷ்யே" என்பதாக ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு "பகவதோ பலேன" எனத்தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லிப் பெருமாளை நமஸ்கரித்து; பூதசுத்தி. ரேசக பூரக-கும்பகத்தோடு சேர்ந்த ப்ராணாயாமங்களைச் செய்து. பாத்ரங்களைச் சுத்தம் செய்து. ஜலம் நிறைத்து அபிமந்த்ரித்து பீடார்ச்சனை செய்து, ப்ரம்மந்யாஸம் செய்யவேண்டும். த்யான பூர்வாங்கமான மந்த்ராஸனத்தை ஸமர்ப்பித்து. அலங்காராஸனம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். முன்பு சொல்லப்பட்டுள்ளது போலவே புஷ்பந்யாஸம், தூபம், தீபம், மந்த்ர புஷ்பம், போஜ்யாஸனம். ஹவிர்நிவேதனம். தாம்பூலம் ஸமர்ப்பித்து நமஸ்கரித்து. பிறகு நித்யஹோமம் செய்து, யாத்ராஸனம் ஸமர்ப்பித்து, நித்யோத்ஸவத்தைச் செய்து பலி சாதித்து நிறைவு செய்யவேண்டும்.

இரவு பூஜை நிறைவடைந்தவுடன் "பர்யங்காஸனம் ஸமர்ப்பித்து", "அர்தயாமார்ச்சனம் கரிஷ்யே" என்பதாக ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு பாத்யம், ஆசமனம் ஆகியவைகளை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். தூபம், தீபம், நிராஞ்ஜனம் ஸமர்ப்பித்து "சுத்தான்னம்" நிவேதனம் செய்து. வெல்லத்தோடு சேர்ந்த பாலும் நிவேதனம் செய்யவேண்டும். ஏலக்காய், லவங்கம், ஜாதிக்காய் ஆகியவற்றோடு சேர்ந்த வெற்றிலை பாக்கு நிவேதனம் செய்யவேண்டும், கௌதுகரை (பேரத்தை) படுக்கையில் (சயனஸூக்தம் சொல்லி) படுக்கவைக்க வேண்டும். இவ்வாறு இரவு அர்ச்சனையின் க்ரமம் நிறைவாகிறது.

॥ श्रीदेव्याः अर्चनम् ॥

ஸ்ரீதேவியினுடைய அர்ச்சனம் (திருவாராதனம்)

कां सोस्मितां हिरण्यप्राकारामार्द्रां ज्वलन्तीं तृप्तां तर्पयन्तीम् । पद्मेस्थितां पद्मवर्णां तामिहोपह्वये श्रियम् : इति आसनम् ।

காம் ஸோஸ்மிதாம் ஹிரண்யப்ராகாராமார்த்ராம் ஜ்வலந்தீம் த்ருப்தாம் தர்ப்பயந்தீம் । பத்மே ஸ்திதாம் பத்மவர்ணாம் தாமிஹோபஹ்வயே ச்ரியம் । என்பதாகச் சொல்லி ஸ்ரீதேவிக்கு (லக்ஷ்மிக்கு) ஆஸனம் (மானஸிகமாக) ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

तां म आवाह जातवेदो लक्ष्मीमनप गामिनीम् । यस्यां हिरण्यं विन्देयं कामश्वं पुरुषानहम् । इति स्वागतम् ।

"தாம் ம ஆவஹ ஜாதவேதோ லக்ஷ்மீமநபகாமினீம் । யஸ்யாம் ஹிரண்யம் விந்தேயம் காமச்வம் புருஷானஹம் ।" என்பதாகச் சொல்லி ஸ்ரீதேவிக்கு ஸ்வாகதம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

"अश्वपूर्वां रथमध्यां हस्तिनाद प्रबोधिनीम् । श्रियं देवीमुपह्वये श्रीर्मा देवी जुषताम् । इति अनुमानम् ।

அச்வபூர்வாம் ரதமத்யாம் ஹஸ்திநாத ப்ரபோதினீம் । ச்ரியம் தேவீமுபஹ்வயே ஸ்ரீர்மாதேவீ ஜுஷதாம்" ।" என்பதாகச் சொல்லி ஸ்ரீதேவியிடம் அனுமதி பெற வேண்டும்.

"चन्द्रां प्रभासां यशसा ज्वलन्तीं श्रियं लोके देवजुष्टामुदाराम् । तां पद्मिनीमीं शरणमहं प्रपद्ये ऽलक्ष्मीर्मे नश्यतां त्वां वृणे । इति पाद्यम् ।

சந்த்ராம் ப்ரபாஸாம் யசஸா ஜ்வலந்தீம் ச்ரியம் லோகே தேவஜுஷ்டாமுதாராம் । தாம் பத்மினீமீம் சரணமஹம் ப்ரபத்யேऽலக்ஷ்மீர்மே நச்யதாம் த்வாம் வ்ருணே ।" என்பதாகச் சொல்லி ஸ்ரீதேவிக்கு பாத்யம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

मनसः काममाकूतिं वाचः सत्यमशीमहि । पशूनां रूपमन्नस्य मयि श्रीश्रयतां यशः । इत्यर्घ्यम् ।

மனஸ: காமமாகூதிம் வாச: ஸத்யமசீமஹி । பசூனாம் ரூபமன்னஸ்ய மயிஸ்ரீ ச்ரயதாம் யச: । என்பதாகச் சொல்லி ஸ்ரீதேவிக்கு அர்க்யம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

आप: सृजन्तु स्निग्धानि चिक्लीत वस मे गृहे । निच देवीं मातरँ श्रियं वासय मे कुले । इति आचमनीयम् ।

ஆப: ஸ்ருஜந்து ஸ்னிக்தானி சிக்லீத வஸ மே க்ருஹே । நிச தேவீம் மாதரக்குஸ் ச்ரியம் வாஸய மே குலே । என்பதாகச் சொல்லி ஸ்ரீதேவிக்கு ஆசமனீயம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

पद्मप्रिये पद्मिनि पद्महस्ते पद्मालये पद्मदलायदाक्षि । विश्वप्रिये विष्णुमनोऽनुकूले त्वत्पादपद्मं मयिसन्निदत्स्व । इति मुखवासम् ।

பத்மப்ரியே பத்மினி பத்மஹஸ்தே பத்மாலயே பத்மதளாயதாக்ஷி । விசவப்ரியே விச்வமனோ஽னுகூலே த்வத்பாதபத்மம் மயி ஸன்னிதத்ஸ்வ । என்று சொல்லி ஸ்ரீதேவிக்குத் தாம்பூலம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

"कां सोस्मितां" इति स्नानासनम् ।

"காம் ஸோஸ்மிதாம்" எனத்தொடங்கும் (முன்பு சொல்லப்பட்ட) மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ஸ்ரீதேவிக்கு ஸ்நானாஸனம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

कर्दमेन प्रजाभूता मयिसम्भव कर्दम । श्रियं वासय मे कुले मातरं पद्ममालिनीम् । इति दन्तधावनं, गण्डूषम् ।

கர்தமேன ப்ரஜாபூதா மயிஸம்பவ கர்த்தம । ச்ரியம் வாஸய மே குலே மாதரம் பத்மமாலினீம் । என்பதாகச் சொல்லி ஸ்ரீதேவிக்கு தந்ததாவனம் (பல் தேய்த்துவிட்டு) செய்வித்து, வாய் கொப்பளிக்கச் செய்யவேண்டும்.

"आप: सृजन्तु" इति आचमनीयम् ।

"ஆப: ஸ்ருஜந்து" எனத்தொடங்கும் (முன்பு சொன்ன) மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ஸ்ரீதேவிக்கு ஆசமனீயம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

"कर्दमेन" इति तैलोद्वर्तनम् ।

"கர்த்மேன" எனத்தொடங்கும் (முன்சொன்ன) மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ஸ்ரீதேவிக்கு எண்ணெய் தேய்த்துவிடவேண்டும்.

आर्द्रां पुष्करिणीं पुष्टिं सुवर्णां हेममालिनीम् । सूर्यां हिरण्मयीं लक्ष्मीं जातवेदो म आवह । इति स्नानम् ।

ஆர்த்தாரம் புஷ்கரிணீம் புஷ்டிம் ஸுவர்ணாம் ஹேமமாலினீம் । ஸூர்யாம் ஹிரண்மயீம் லக்ஷ்மீம் ஜாதவேதோ ம ஆவஹ । என்பதாகச் சொல்லி ஸ்ரீ தேவிக்கு ஸ்நானம் செய்விக்கவேண்டும.

श्रियै जातश्रिय आनिर्याय श्रियं वयो जनितृभ्यो ददातु । श्रियं वसाना अमृतत्व-मायन् भजन्ति सद्यः सविता विदथ्यून् ॥ इति प्लोतम् ।

ச்ரியை ஜாத ச்ரிய ஆனிர்யாய ச்ரியம் வயோ ஜனித்ருப்யோ ததாது । ச்ரியம் வஸானா அம்ருதத்வமாயன் பஜந்தி ஸத்ய: ஸவிதா விதத்யூன் । என்பதாகச் சொல்லி ஸ்ரீதேவிக்கு திருவொத்துவாடை (துடைக்க) ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

"कां सोस्मितां" इति अलङ्कारासनम् ।

"காம் ஸோஸ்மிதாம்" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ஸ்ரீதேவிக்கு அலங்காராஸனம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

"श्रियै जात" इति वस्त्राभरणम् ।

"ச்ரியை ஜாத" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ஸ்ரீதேவிக்கு வஸ்த்ர ஆபரணங்கள் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

"अर्द्रां पुष्करिणीं" इति पुष्पम् ।

"ஆர்த்ராம் புஷ்கரிணீம்" எனத் தொடங்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி லக்ஷ்மிக்கு புஷ்பம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

गन्धद्वारां दुराधर्षां नित्यपुष्टां करीषिणीम् । ईश्वरीं सर्वभूतानां तामिहोपह्वये श्रियम् ॥ इति गन्धम् ।

கந்தத்வாராம் துராதர்ஷாம் நித்யபுஷ்டாம் கரீஷிணீம் । ஈச்வரீம் ஸர்வ பூதானாம் தாமிஹோபஹ்வயே ச்ரியம் ॥ என்பதாகச் சொல்லி லக்ஷ்மிக்கு (சந்தனம்) கந்தம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

"उपैतुर्मां देवसखः कीर्तिश्च मणिना सह । प्रादुर्भूतोसि राष्ट्रेस्मिन् कीर्तिमृद्धिं ददातु मे ॥ इति धूपम् ।

உபைதுமாம் தேவஸக கீர்த்திச்ச மணினா ஸஹ । ப்ராதுர்பூதோஸ்மி ராஷ்ட்ரேஸ்மின் கீர்த்திம்ருத்திம் தாது மே ॥ என்பதாகச் சொல்லி லக்ஷ்மிக்கு தூபம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

आदित्य वर्णे तपसोधिजातो वनस्पतिस्तव वृक्षोथ बिल्वः । तस्य फलानि तपसानुदन्तु मायान्तरायाश्च बाह्या अलक्ष्मीः । इति दीपम् ।

ஆதித்ய வர்ணே தபஸோதி ஜாதோ வனஸ்பதிஸ்தவ வ்ருக்ஷோத பில்வ: । தஸ்யபலானி தபஸா நுதந்து மாயாந்தராயாச்ச பாஹ்யா அலக்ஷ்மீ: । என்பதாகச் சொல்லி லக்ஷ்மிக்கு தீபம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

"श्रियै जात" इति पाद्याचमन भोज्यासनं सङ्कल्प्य ।

"ச்ரியை ஜாத" எனத் தொடங்கும் (முன் சொன்ன) மந்த்ரத்தைச் சொல்லி லக்ஷ்மிக்கு பாத்யம், ஆசமனம், போஜ்யாஸனம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

"क्षुत्पिपासामलां ज्येष्ठामलक्ष्मीर्नाशयाम्यहम् । अभूतिमसमृद्धिं च सर्वान्निर्णुद मे गृहात् । इति हविर्निवेदनम् ।

க்ஷுத்பிபாஸாமலாஞ்ஜ்யேஷ்டாமலக்ஷ்மீர் நாசயாம்யஹம் । அபூதிம-ஸம்ருத்திஞ்ச ஸர்வாந்நிர்ணுதமே க்ருஹாத் । என்பதாகச் சொல்லி லக்ஷ்மிக்கு ஹவிர்நிவேதனம் செய்யவேண்டும்.

तां म आवह जातवेदो लक्ष्मीमनपगामिनीम् । यस्यां हिरण्यं प्रभूतं गावोदास्योऽश्वान् विन्देयं पुरुषानहम् । इति पानीयं, पाद्यमाचमनम् ।

தாம் ம ஆவஹ ஜாதவேதோ லக்ஷ்மீமனபகாமினீம் । யஸ்யாம் ஹிரண்யம் ப்ரபூதம் காவோ தாஸ்யோऽச்வான் விந்தேயம் புருஷானஹம் । என்பதாகச் சொல்லி ஸ்ரீதேவிக்கு பானீயம், பாத்யம், ஆசமனம் ஆகியவை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

पद्मप्रिये पद्मिनि पद्महस्ते पद्मालये पद्मदलायताक्षि । विश्वप्रिये विष्णुमनोऽनुकूले त्वत्पादपद्मं मयि सन्निधत्स्व । इति मुखवासम् ।

பத்மப்ரியே பத்மினி பத்மஹஸ்தே பத்மாலயே பத்மதளாயதாக்ஷி । விச்வப்ரியே விஷ்ணுமனோऽனுகூலே த்வத்பாதபத்மம் மயி ஸன்னிதத்ஸ்வ । எனபதாகச் சொல்லி லக்ஷ்மிக்கு வெற்றிலை–பாக்கு நிவேதனம் செய்ய வேண்டும்.

இவ்வாறு ஸ்ரீதேவி (லக்ஷ்மி)யினுடைய அர்ச்சனம் ஸம்பூர்ணம்.

॥ भूदेव्याः अर्चनम् ॥

பூமிதேவியினுடைய திருவாராதன க்ரமம்

भूमिर्भूम्ना द्यौर्वरिणाऽन्तरिक्षम्महित्वा । उपस्थे ते देव्यदितेऽग्निमन्नादमन्नाद्यायादधे । इत्यासनं, स्वागतम् ।

பூமிர்பூம்னா த்யௌர்வரிணாऽந்தரிக்ஷம்மஹித்வா உபஸ்தே தே தேவ்யதிதேऽக்னிமன்னாதமன்னாத்யாயாததே । என்பதாகச் சொல்லி பூமி தேவிக்கு ஆஸனம் ஸமர்ப்பித்து (ஸ்வாகதம்). நல்வரவும் நல்கவேண்டும்.

आयङ्गौः पृश्निरक्रमीदसनन् मातरं पुनः । पितरञ्च प्रयन्त्सुवः । इति पाद्यम् ।

ஆயாங்கௌ: ப்ருச்னிரக்ரமீதஸனன் மாதரம் புன: । பிதரஞ்ச ப்ரயன்ஸுவ: । என்பதாகச் சொல்லி பூதேவிக்கு பாத்யம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

मेदिनी देवी वसुन्धरा स्याद्वसुधा देवी वासवी । ब्रह्मवर्चसः पितृणां श्रोत्रं चक्षुर्मनः । इति अर्घ्यम् ।

மேதினிதேவி வஸுந்தரா ஸ்யாத்வஸுதா தேவி வாஸவி । ப்ரம்ம-வர்சஸ: பித்ருணாம் ச்ரோத்ரம் சக்ஷுர்மன: । என்பதாகச் சொல்லி பூமி தேவிக்கு அர்க்யம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

यत्ते मन्युपरोप्तस्य पृथिवीमनुदध्वसे । आदित्या विश्वे तत् देवा वसवश्च समाभरन् । इति आचमनीयम् ।

யத்தே மந்யுபரோப்தஸ்ய ப்ருதிவீ மனுதத்வஸே । ஆதித்யா விச்வே தத் தேவா வஸவச்ச ஸமாபரன் । என்பதாகச் சொல்லி ஆசமனியம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

वायुपरी जल शयनी स्वयन्धारा सत्यन्धोपरि मेदिनी । सोपरिधत्तङ्गाय । इति स्नानम् ।

வாயுபரீ ஜலசயனீ ஸ்வயந்தாரா ஸ்த்யந்தோபரி மேதினீ । ஸோபரி தத்தங்காய । என்று சொல்லி பூமிதேவிக்கு ஸ்நானம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

शृङ्गे शृङ्गे यज्ञे यज्ञे विभीषणी । इन्द्र पत्नी व्याजिनी सुरसरि रिह । इति प्लोतम् ।

ச்ருங்கே ச்ருங்கே யக்ஞே யக்ஞே விபீஷணீ । இந்த்ரபத்னீ வ்யாஜினீ ஸுரஸரி ரிஹ । என்று சொல்லி பூமிதேவிக்கு ப்லோதம் (திருவொத்துவாடை) ஸமர்ப்பிக்க (துடைக்க) வேண்டும். மேலும் இதே மந்த்ரத்தைச் சொல்லி வஸ்த்ரங்கள், ஆபரணங்கள் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

त्रिँ शद्धाम विराजति वाक्पतङ्गाय शिश्रिये । प्रत्यस्य वह द्युभिः । इति पुष्पम् ।

த்ரிகும் சத்தாம விராஜதி வாக்பதங்காய சிச்ரியே । ப்ரத்யஸ்ய வஹ த்யுபி: । என்பதாகச் சொல்லி பூமிதேவிக்கு புஷ்பம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

अस्य प्राणादपानत्यन्तश्चरति रोचना । व्यख्यन्महिषस्सुवः । इति गन्धम् ।

அஸ்ய ப்ராணாதபானத்யந்த்தச்சரதி ரோசனா । வ்யக்யன மஹிஷஸ்-ஸுவ: । என்பதாகச் சொல்லி பூமிதேவிக்கு சந்தனம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்

यत्वा क्रुद्धः परोवप मन्युना यदवर्त्या । सुकल्पमग्ने तत्तव पुनस्त्वोद्दीपयामसि । इति धूपम् ।

யத்வா க்ருத்த: பரோவப மன்யுனா யதவர்த்யா । ஸுகல்பமக்னே தத்தவ புனஸ்த்வோத்தீபயாமஸி । என்பதாகச் சொல்லி பூமிதேவிக்கு தூபம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

यत्ते मन्युपरोप्तस्य पृथिवीमनुदध्वसे । आदित्या विश्वे तद्देवा वसवश्च समाभरन् । इति दीपम् ।

யத்தே மந்யுபரோப்தஸ்ய ப்ருதிவிமனுதத்வஸே । ஆதித்யா விச்வே தத்தேவா வஸவச்ச ஸமாபரன் । என்பதாகச் சொல்லி பூமிதேவிக்குத் தீபம் காண்பிக்கவேண்டும்.

मेदिनी देवी वसुन्धरा स्याद्वसुधा देवी वासवी । ब्रह्मवर्चसः पितृणां श्रोत्रं चक्षुर्मनः । इति अर्घ्यम् ।

மேதினீதேவி வஸுந்தரா ஸ்யாத் வஸுதாதேவீ வாஸவீ । ப்ரம்ம-வர்ச்சஸ: பித்ருணாம் ச்ரோத்ரம் சக்ஷுர்மன: । என்பதாகச் சொல்லி பூமிதேவிக்கு அர்க்யம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

देवी हिरण्यगर्भिणीदेवी प्रसोदरी ।। रसने सत्यायने सीद । इति हविर्निवेदनम् ।

தேவி ஹிரண்யகர்பிணீ தேவி ப்ரஸோதரீ । ரஸனே ஸத்யாயனே ஸீத । என்பதாகச் சொல்லி பூமிதேவிக்கு ஹவிர்நிவேதனம் செய்யவேண்டும்.

समुद्रवती सावित्रीह नो देवी मह्यकी । महाधरणी महोऽत्यदिस्थ । इति पानीयम् ।

ஸமுத்ரவதீ ஸாவித்ரீஹ நோ தேவி மஹ்யகீ । மஹோதரணீ மஹோத்யதிஸ்த । என்பதாகச் சொல்லி பூமிதேவிக்கு பானீயம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

वायुपरी जलशयनी स्वयन्धरा सत्यन्धा परिमेदिनी । सोपरिदत्तङ्गाय । इति मुखवासम् ।

வாயுபரீ ஜலசயனீ ஸ்வயந்தாரா ஸத்யந்தோ பரிமேதினீ । ஸோபரி-தத்தங்காய । என்பதாகச் சொல்லி பூமிதேவிக்கு வெற்றிலை பாக்கு ஹவிர் நிவேதனம் செய்யவேண்டும்.

।। इति नित्यार्चनाविधिः समाप्तः ।।

இவ்வாறு நித்யார்ச்சனாவிதி முற்றும்.

அன்னசுத்தி மந்த்ரம்

यत्ते सुसीमे हृदयं दिवि चन्द्रमसि श्रितम् । तस्यामृतत्वस्येशानो माऽहं पौत्रमघँ रुदम् । इति गोघृतमाश्राव्य ।।

யத்தே ஸுஸீமே ஹ்ருதயம் திவி சந்த்ரமஸி ச்ரிதம் । தஸ்யாம்ருதத்-வஸ்யேசானோ மாऽஹம் பௌத்ரமகமும் ருதம் । என்பதாகச் சொல்லி ஹவிர்நிவேதன ப்ரஸாதத்தில் பசு நெய்யைச் சேர்க்கவேண்டும்.

(பக்கம் 152)

வேண்டுகோள்

கருணையுள்ளங்கொண்ட நம் முன்னோர்கள் அரிய பெரிய இலக்கியங்களையும், பிறவற்றையும் பனை ஓலைகளில் எழுதிச் சுவடிகளாக நமக்குத் தந்தனர். அவை பல்வேறு இடங்களில் முடங்கி உள்ளன. சுவடிகள் பழுதடைவதற்குமுன் சரசுவதி மகாலுக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்துதவினால், அவை மக்களுக்குப் பயன்படும்.

மகாலுக்குக் கொடுப்பதன் மூலம், சுவடி தந்தவர்களும், சுவடி எழுதியோரும் அழியாப்புகழை, பெருமைசால் சரசுவதி மகால் உள்ளளவும் பெறுவர். அவை பதிப்பாகி வருமாயின் சுவடி தந்தார் பெயர் இடம்பெறுவதோடு, அப்பதிப்பில் ஐந்து பிரதிகளும் பெறுவர்.

எனவே, நாம் பெற்ற பேறு பெறுக இவ்வையகம் என்ற எண்ணமுடைய நற்பண்பாளர்கள் தம்மிடமுள்ள சுவடிகளைச் சரசுவதி மகாலுக்குத் தந்துதவ வேண்டுகிறேன்.

தஞ்சாவூர்

மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர்
மற்றும் இயக்குநர்
சரசுவதி மகால் நூலகம்.